

ЕДГАР УОЛЪС

ФАНТОМА НА ЛОНДОН

Превод от английски: Димитър Стайков, 2007

chitanka.info

НОВИЯТ ИНСПЕКТОР

Помощникът на полицейския комисар натисна звънеца на масата си и заповяда на влезлия секретар:

— Помолете инспектор Уембъри да дойде при мен.

Комисарят сложи настрана документа, който разглеждаше. Алън Уембъри се беше проявил като храбър офицер през войната и беше удостоен с чин майор. Сега го чакаше ново повишение.

Вратата се отвори и в стаята влезе висок мъж, строен и загорял. Сивите му очи гледаха комисаря весело и дружелюбно.

— Здравейте, Уембъри — поздрави го комисарят.

— Здравейте, господине — отговори Уембъри.

Алън беше около тридесет годишен. Държеше се с хората непринудено и дружелюбно, но без да фамилиарничи, излишно умение, което се придобива след продължително общуване с добре възпитани хора.

— Помолих ви да дойдете тук — каза комисарят, — за да ви съобщя една важна новина.

В продължение на цялата си служба той никога не беше имал такова доверие в някого от своите сътрудници.

— За мен всички новини са хубави, господине — с усмивка отговори Алън.

Стоеше изпънат, сякаш чакаше нова заповед. Началникът му посочи един стол и дружелюбно го покани да седне.

— Назначен сте за инспектор на област Дептфорд — каза комисарят.

Въпреки самообладанието си Алън се смути. Това беше огромно повишение и предвещаваше бърза и блестяща кариера.

— Съвсем не очаквах това, господине — каза той. — Много съм ви благодарен. Вероятно мнозина имат по-голямо право на повишение от мен...

Полковник Уолфорд го прекъсна.

— Много се радвам за вас, приятелю — каза той. — Очакват ви големи промени. Блис пристига от Щатите. Той работи в посолството във Вашингтон. Нали го познавате?

Алън поклати глава. Беше чувал за Блис, но знаеше само, че бил много способен полицейски офицер и че се ползвал с любовта и уважението на подчинените си.

— Област Дептфорд вече не е така проблематичен участък, както преди няколко години — продължи полковникът, — и това трябва само да ви радва.

— Нима някога е бил особено проблемен? — попита Алън, за когото Дептфорд беше доста непозната местност.

Полковник Уолфорд кимна утвърдително и отговори със сериозен глас:

— Имах предвид Фантома и това доколко е достоверно известието за смъртта му. Австралийската полиция е сигурна, че неговото тяло е намерено в пристанището на Сидни.

Алън се замисли. Фантома! Само името му предизвикваше мрачно настроение. Неговите похождения бяха изплашили преди време цял Лондон: той убиваше жестоко и често свършено безцелно.

Онези, които имаха основания да се безпокоят и да го мразят, често си лягаха с мисълта, че къщата им е добре пазена от полицията, и му се присмиваха скрито. Но на сутринта ги намираха мъртви, убити неизвестно как от Фантома, който обикаляше навсякъде като мрачен ангел на смъртта.

— Макар Фантома да не действа вече в нашия район — каза Уолфорд, — все пак искам да ви предупредя за едно лице в Дептфорд.

— Говорите за Морис Майстер, нали?

Полковникът учудено вдигна вежди.

— Познавате ли го? Не мислех, че е толкова известен.

— Познавам го само като адвокат на семейство Ленле — каза Алън.

— Вие ме учудвате — усмихвайки се, забеляза полковникът. — Не познавам това семейство. Но може би говорите за стария Джордж Ленле от Дептфорд, който умря преди няколко месеца?

— Точно така — потвърди Алън.

— Често съм ходил на лов с него — продължи полковникът. — Той беше прекрасен ездач и голям приятел на бутилката. Чух, че се е

разорил. Оставил ли е деца?

— Да, две — тихо отговори Алън.

— И Майстер се явява техен адвокат, така ли? — комисарят се разсмя. — Кой би могъл да им даде съвет да си изберат такъв адвокат?

Полковникът погледна през прозореца, откъдето се виждаха раззеленилите се вече дървета. Чуваше се шум от минаващи трамваи и автомобили. Странно място е Скотланд ярд: мрачните му стени крият добри човешки сърца.

Полковник Уолфорд мислеше не за Майстер, а за децата, които той покровителстваше след смъртта на баща им.

— Майстер е познавал Фантома, нали? — неочаквано попита той.

— Как е могъл да го познава, господине?

— Не знам доколко добре го е познавал — продължи полковникът, — може би не много. Геунда Милтън, сестрата на Фантома, е била секретарка на Майстер. Преди около шест месеца тялото на бедното момиче беше намерено в Темза.

Алън си припомни това трагично събитие.

— Когато имате свободно време, съветвам ви да отидете в архива. Там ще намерите много материали по това дело — продължи полковникът.

— Отнасящи се до Майстер? — попита Алън.

— Именно, ако Фантома е жив, вероятно ще се върне в Дептфорд и ще посети Майстер.

— Но защо, господине?

Полковникът се усмихна загадъчно.

— Порове се в архива и ще прочетете за една драма, която се повтаря, откакто светът съществува — за наивната жена и мъжа егоист.

После полковникът, сякаш отхвърлил от себе си призрака на завладелия съзнанието му Фантом, се върна към служебните си задължения.

— Може би желаете да тръгнете веднага към района си? — попита той.

Алън не отговори веднага.

— Ако е възможно, господине, бих желал едноседмичен отпуск — каза той, леко смутен.

— Разбира се! — потвърди полковникът и в очите му се появи весело пламъче. — Вероятно искате да ѝ съобщите за повишението си?

— Не, господине — започна младият човек неловко, — да, съществува едно момиче, на което бих желал да съобщя за назначението си. Тя се казва Мери Ленле.

— Значи вие сте добри познати с това семейство?

— Не, господине — започна Алън. — Баща ми беше главен градинар в имението на Ленле и аз я помня от детските си години: играехме заедно...

— Отлично, приятелю. Вземете си отпуск и вървете. И дано Мери Ленле пренебрегне факта, че е дъщеря на знатни родители, а вие син на прост градинар. В наши дни човек е това, което сам представлява, а не това, което е бил баща му — прибави той.

Алън Уембъри излезе от стаята.

БИСЕРИТЕ НА ГОСПОЖА ДАРНЛЕЙ

Когато Алън слезе от влака и тръгна през селото към имението на Ленле, имаше чувството, че тук пролетта е настъпила много по-рано, отколкото в Лондон. Ливадите бяха изпъстрени с полски нарциси. В далечината сред дърветата видя покрива на старинен чифлик.

Слухът за новото му назначение вече се беше разпространил из селото и съдържателят на ханчето побърза да го посрещне.

— Радвам се да ви видя, Алън — каза той. — Чухме за новото ви назначение и всички страшно се гордеем с вас.

Алън се усмихна. Той обичаше селото и свързаните с него спомени.

— Вероятно отивате в господарския дом — попита съдържателят и прибави, поклащайки съжалително глава. — Там не всичко върви добре, Алън. Чух, че бедните деца — господин Джон и госпожица Мери — съвсем са обеднели. За брата не ми е толкова жал, той е мъж и може сам да решава проблемите си. Надявам се само, че той ще избере по-добър път от този, по който вървеше досега.

— Какво искате да кажете? — бързо попита Алън.

Старецът стана по-предпазлив.

— Казвам, че той се е продал на дявола. Но нали знаете, хората понякога приказват и без да имат основание... — прибави той. — Джон много страда, че сега е беден и постоянно роптае срещу съдбата си.

— Но защо те и досега живеят в това имение, чиято издръжка е толкова голяма? По-изгодно би било да го продадат.

— Да го продадат? — учуди се старецът. — Та то е заложено, и то няколко пъти. Те ще останат тук, докато адвокатът им привърши работата си, а след това ще се преместят в Лондон.

При споменаването на адвоката Алън се сети, че става дума за Майстер. Вече беше слушал много за него. В Скотланд ярд се носеха най-невероятни слухове, дори, че бил забъркан в нечисти сделки.

— Запазете ми една стая — помоли Алън, — а аз ще отида да се видя с Ленле.

Колкото повече се приближаваше до къщата, толкова повече го поразяваше царящата наоколо запуснатост — пътеките бяха обрасли с трева, живият плет не беше подстригван отдавна, а що се отнася до самата къща, тя беше със счупени прозорци и напукана мазилка.

Мери позна посетителя и излезе да го посрещне.

— О, Алън, радвам се да ви видя! — извика тя.

Той хвана двете ѝ ръце, а после нежно погали лицето ѝ. Беше минало повече от година, откакто я беше видял за последен път. Мери беше пораснала, пред него сега стоеше едно очарователно момиче, чиято красота истински го впечатли.

— Много се радвам, че ви виждам — повтори тя. — Четох във вестниците за повишението ви. Непременно трябва да ми разкажете всичко!

— Нямам какво да разказвам — каза Алън. — И за самия мен беше много неочаквано, тъй като и други заслужаваха това място. Вероятно съм любимец на нашия шеф, но нямам представа защо.

— Несъмнено сте получили повишението за заслуги.

Тя видя, че той гледаше с тъга старата къща.

— Нещастният стар Ленле Корт! — каза тихо тя. — Вероятно вече знаете, че заминаваме следващата седмица?

Мери въздъхна.

— Джон нае квартира в града и Морис обеща да ми намери някаква работа.

— Работа? Значи сте принудена да работите?

— Разбира се, скъпи Алън — каза тя. — Сега изучавам стенография и машинопис, най-вероятно ще бъда секретарка на Морис.

На Алън никак не му стана приятно, като чу това. Той се сети за друга една секретарка на Майстер, чието тяло бяха извадили от Темза в едно мъгливо утро, и неволно си припомни разказа на полковника.

— Какво има, Алън? — попита Мери. — Нима не разбирате желанието ми сама да се издържам?

— Да, разбира се — съгласи се той. — Има ли нещо, което би могло да спаси имота ви.

Тя поклати отрицателно глава.

— Аз имам малък доход от имението на майка ми, а се оказа, че Джон се справя доста добре. В последно време спечели много пари и се надяваме, че след няколко години ще бъдем в състояние да откупим Ленле Корт.

По пътеката към къщата се приближаваха двама мъже: Морис Майстер и братът на Мери — Джон.

Първият беше слаб човек, с фини черти и необикновено тъмни очи. За него казваха, че прилича на херцог, говори като професор, а мисли като дявол.

Джон беше висок младеж, още не съвсем възмъжал, движенията му бяха малко сковани. Той смръщи вежди, когато видя Алън. С бавна походка и с ръце в джобовете, той се приближи към сестра си и като се обърна към спътника си, каза:

— Майстер, този човек не работеше ли в полицията?

— Доколкото ми е известно, той е районен инспектор — усмихна се Морис и протегна на Алън тънката си ръка. — Чух, че сте назначен в нашия район и ще държите в постоянен страх бедните ми клиенти.

— Не бих искал да се показвам като толкова страшен — отговори Алън.

Джон не сваляше очи от новия районен инспектор — не го обичаше и сега присъствието му го изнервяше.

— По каква работа сте в Ленле? — попита той. — Приятели ли имате тук?

— Надявам се, че да — беше отговорът.

— Разбира се, че Алън има приятели тук! — бързо се намеси в разговора Мери. — И преди всичко, той е дошъл тук, за да ме види, нали, Алън? Съжалявам, че не мога да ви предложа да гостувате у нас, но не ни останаха почти никакви мебели.

— Защо излагаш на показ нашата бедност? — попита Джон сестра си. — Не смятам, че нашите нещастия засягат господин Уембъри и би било твърде нахално от негова страна да се меси в нашите работи.

Майстер го прекъсна в опит да заглади неприятната ситуация.

— Скъпи Джон — каза той, — нещастията, което застигна Ленле Корт, вече е известно на всички, не бъди така обидчив. Що се отнася до мен, аз се радвам, че виждам господин Уембъри. Преди време,

когато аз дойдох да живея в Дептфорд, той беше един от най-интересните райони... Сега обаче е доста по-спокойно.

— Вероятно искате да кажете, че вече не ви тревожи Фантома?

Алън не очакваше, че думите му ще направят толкова голямо впечатление на Майстер.

Последният запримига с очи, а устата му се сви в лека усмивка, която обаче не можеше да прикрие напълно страха, който се изписа по лицето му.

— Фантома! — каза той с тих глас. — Това е стара история... Наскоро умря нещастникът!...

Майстер не беше особено убедителен.

— Да, той наистина умря... удавил се в Австралия — прибави.

— Кой е Фантома? — попита Мери.

— Това е човек, за когото по-добре никога нищо да не узнаете — каза Майстер с рязък тон, после добави. — Но нашият разговор вероятно е доста скучен за младата госпожица.

— Аз също бих желал да говорим за друго — каза Джон и се обърна да си върви, когато Майстер попита Алън.

— Върху какво работите напоследък, господин Уембъри?

— Върху делото по кражбата на бисерите на госпожа Дарнлей — малко неохотно отговори Алън.

Настъпи продължително мълчание.

— Госпожа Дарнлей! — отбеляза Майстер. — Да, спомням си. Впрочем, струва ми се, че вие бяхте на бала, когато се е случило това, Джон?

— Да, бях там. Но за кражбата разбрах много по-късно — каза Джон и побърза да се оттегли.

— Не разбирам защо Джон е в толкова лошо настроение през последните дни — забеляза Мери, обръщайки се към Майстер.

Морис гледеше разсеяно дима от цигарата си, поставена в кехлибарено цигаре.

— Джон е младо момче. Трябва да имате предвид, че той преживя много тежки дни — замислено каза той.

— Те бяха тежки и за мен, не можете да си представите колко ми е трудно да се разделя с Ленле Корт. Но като че ли съм станала прекалено сантиментална — завърши тя и се обърна към Алън. — Елате да видите в какво се превърна разкошният ни цветарник!

Брат ѝ ги проследи с поглед, докато влязоха в къщата. Беше блед и видимо развълнуван.

— Защо тази свиня е дошла тук?

Майстер го погледна учудено.

— Скъпи Джон, не бъдете жесток — каза той с престорена загриженост. — Получили сте възпитание на благородник, но понякога се държите като истински простак.

— Какво очаквате от мен, да му протегна ръка и да го поздравя с добре дошъл, това ли? Как бих могъл да забравя произхода му — баща му беше наш градинар...

— Не бъдете сноб — прекъсна го Майстер. — Понякога е необходимо да крием чувствата си.

— Аз говоря това, което мисля!

— И често постъпвате неразумно. При произнасяне името на госпожа Дарнлей вие почти се издадохте.

— Той нищо не забеляза — отговори младежът, после оживено прибави: — Тази сутрин получихте писмо — във връзка с бисерите ли беше? Нима са продадени вече?

— Смятате ли, млади приятелю, че за една седмица могат да се продадат бисери, които струват 50 хиляди лири?

— Какво съвпадение, че разследването на това дело е възложено именно на Уембъри... Мисля, че собствениците вече са изгубили надежда, че някога ще намерят скъпоценностите си.

— Не бъдете толкова убеден в това — прекъсна го Майстер. — Всеки гост на бала е потенциален заподозрян. А вие — още повече, защото всички знаят, че сте разорен. Освен това нали един от лакеите ви е видял да се качвате по главното стълбище.

— Но аз му казах, че отивам за палтото си. Впрочем, защо споменахте на Уембъри, че съм бил на този бал.

Майстер се разсмя.

— Защото той знае... Сега засега главен заподозрян е управителят. Не мислете, че делото е приключило... Във всеки случай, още е рано да се мисли за продажба на бисерите.

Майстер хвърли угарката, извади от джоба си златна кутия и взе нова цигара.

Джони го наблюдаваше.

— А знаете ли, Морис, че ако се открие истината за кражбата на тези скъпоценности, вие ще бъдете съден.

Майстер изпусна бавно дима и каза:

— Знам, че вие ще трябва да отидете в затвора. Мисля, че ще им е доста трудно да обвинят мен. Аз не съм виновен, че вие сте откраднали тези бисери. И само защото познавах баща ви, се съгласих да поема известен риск! Не забравяйте, че идеята да ограбите госпожа Дарнлей не беше моя!

ФАНТОМА Е ЖИВ

Мери заведе Алън в градината. Там те седнаха на една мраморна полуразрушена скамейка и тя се обърна към него загрижено.

— Алън, искам да ви кажа нещо. Но искам да поговоря с вас като с близък приятел, а не като с инспектор от Скотланд ярд. Става дума за Джон. В последно време се безпокоя за него. Имам чувството, че откакто се разорихме, той изгуби представа кое е добро и кое лошо. Започна да дружи със странни хора. Миналата седмица например тук беше някой си Хекит. Познавате ли го?

— О, да! — възкликна Алън. — Той е мой стар познат! Скитник и безделник.

— Така ли — каза тя сериозно. — А Джон ми каза, че е дърводелец, който се готви да пътува за Австралия...

— Мери, знаете ли, ще се сблъскате и с по-лоши хора от него. — Алън намекваше за Майстер. — Нали ми казахте, че имате намерение да станете секретарка на Морис Майстер? Ще ми се да не правите това.

Мери се отдръпна леко.

— Но защо? — учуди се тя. — Вие сигурно мислите, че клиентите му са със съмнително и тъмно минало?

— Не. По-скоро се страхувам от самия Майстер. И се боя не за себе си, а за вас.

— Защо? Та ние се познаваме от деца, той винаги е бил почтен към мен и брат ми.

— Зная само, че в Скотланд ярд не го обичат много — отговори инспекторът разколебан.

Алън не настоя и си помисли, че ако Мери работи при Майстер, ще бъде в неговия район и той ще може да я пази.

— Ще ви бъде скучно да живеете там след Ленле Корт — каза той.

— Да, вероятно ще има малко развлечения. Но аз вече се примирих с мисълта, че ще умра като стара мома.

И двамата се разсмяха.

След известно време Майстер реши да потърси Мери и събеседника ѝ и тръгна към тях. Сети се, че в порив на великодушие ѝ беше предложил работа и му стана досадно. Той се приближи към тях.

Стори му се странно, че досега не беше забелязал красотата на госпожица Ленле: изглежда, обожанието, което изпитваше Алън към нея, му отвори очите.

Майстер обичаше красивите жени... Гуенда Милтън също беше много хубава, но глупава и бързо му омръзна. Всичко завърши доста трагично и той си спомни онова мрачно утро, когато я извадиха от Темза, и заседанието на съда, на което той даваше показания, изпълнени с лъжи...

Мери обърна глава и му направи знак да отиде при тях.

— Къде е Джон? — попита тя.

— Мисля, че е вътре — отговори Морис. — Може би преча?

Мери поклати глава отрицателно. Майстер недоумяваше за какво би могла да говори тя с Алън. Дали му беше казала, че ще работи при него?

— Знаете ли, че госпожица Ленле любезно се съгласи да стане моя секретарка? — обърна се той към Алън.

— Да, чух това — отговори Алън и забеляза, — всъщност вие живеете в моя район, ако не греша, господин Майстер?

— Да — отвърна Майстер, — радвам се, че е така, господине. — На Майстер не му стана никак приятно, че Уембъри му припомни този факт. Той видя пощенския раздавач да се приближава и тръгна към него. След малко се върна и се обърна към Алън.

— Тази телеграма е адресирана до вас.

Алън отвори телеграмата. Тя гласеше:

„Спешно. Върнете се веднага и се явете в Скотланд ярд. Пригответе се да встъпите в длъжност утре. Австралийската полиция съобщава, че Фантома е жив и е напуснал Австралия преди четири месеца. Мислят, че сега е в Лондон.“

Уолфорд

— Случило ли се е нещо? — попита Мери.

Той поклати глава и каза, че трябва веднага да се върне в Лондон.

Алън беше обхванат от истински ужас при спомена за Фантома. Този човек беше напълно неуловим за полицията, защото често променяше външността си и никой не можеше да му даде точно описание. Той можеше да се преобразява с необикновена бързина и да се изплъзва от преследвачите си с лекота. Беше безпощаден по отношение на хората, които по някаква причина са заслужили ненавистта му.

Алън знаеше, че Фантома несъмнено щеше да се появи на мястото, където го очакваха, а именно в Дептфорд. Той се безпокоеше за Мери, която щеше да бъде в дома на Майстер. Именно на него искаше да си отмъсти Фантома.

Полковник Уолфорд посрещна Алън приветливо.

— Съжалявам, че не можахте да се възползвате от отпуската си — каза той, — но обстоятелствата са такива. Не знаем защо и кога се е върнал Фантома и нямаме никакви преки доказателства за това, но предполагаме, че австралийските ни колеги са прави. Той има жена. Някои знаят това. Оженил се е преди година-две в Канада. Никога не се разделя със съпругата си и именно благодарение на нея винаги можем да проследим пътуванията му. Въпросната дама пристига утре сутринта от Австралия.

— Това означава, че Фантома е вече в Англия или ще бъде тук съвсем скоро.

— Съвършено вярно — потвърди полковникът. — Надявам се, че не сте говорили с никого за това.

— Не, господине — бързо отговори Алън.

— Не забравяйте — продължи полковникът, — че Лондон се бои от Фантома и журналистите няма да ни оставят на мира, ако в пресата излезе информация, че той се е върнал. Освен това полицията досега не може да се похвали с никакъв успех по този случай и хората ни обвиняват за това. Разчитам много на вас и на доктор Ломънд — промени темата полковникът.

— Кой е доктор Ломънд? — попита Алън.

— Той е един от малцината детективи любители, на които имам пълно доверие — отговори той. — Много години е прекарал в Индия и

Тибет и сега прие нашето предложение да заеме длъжността съдебен лекар на област Дептфорд т.е. вашия район. Ще се запознаете с него.

— Тази длъжност не е ли ниска за него, господине?

— Той цял живот е заемал незначителни длъжности — възрази полковникът и натисна звънеца, за да даде разпореждане на секретаря.

В това време вратата се отвори и влезе висок, малко прегърбен човек.

Според Алън той беше над петдесет годишен. Косите и мустаците му бяха напълно бели, а блестящите сини очи гледаха весело и добродушно двамата полицаи. Беше облечен в стар костюм, а в ръцете си държеше избеляла старомодна шапка.

— Доктор Ломънд, искам да ви запозная с инспектор Уембъри — каза полковникът, — който ще завежда вашата област.

Докторът протегна ръка на Алън и го поздрави със силно ръкостискане. После започна да говори на любимата си тема — антропологията. Алън, който не разбираше нищо от тази наука, видимо скучаеше и остана доволен, когато Ломънд си отиде и ги остави насаме с полковника.

— Трябва да предадете последното дело, с което се занимавахте в Бертън. Имам предвид кражбата на бисерите на госпожа Дарнлей. Впрочем, има ли нещо ново по този случай?

— Не, нищо — отговори Алън.

— Когато заминахте, помислих, че посещението ви в Ленле Корт е свързано по някакъв начин с този проблем — нали младият Ленле е бил на онзи бал... А може да е било и само съвпадение... Нищо не твърдя със сигурност, само предполагам, но много ми се иска да свършим с това дело. Почти всеки ден получавам писма от секретаря на госпожа Дарнлей.

Алън беше много угрижен, когато излезе от Скотланд ярд. Той знаеше, че Джон е бил на бала, но досега не беше свързал присъствието му с кражбата на скъпоценностите. Сега обаче, като си спомни разговора си с Мери, той се замисли върху думите ѝ, че брат ѝ напоследък имал много пари. Но откъде би могъл да ги спечели за толкова малко време?

На другата сутрин Алън замина за Дептфорд. През първата седмица на новия си пост той беше много зает и само един или два пъти се видя с побелелия доктор със засмени очи.

СТАЯТА НА ГУЕНДА МИЛТЪН

Мери се настани с брат си в една кооперация до Малпас Роуд, където бяха наели малък апартамент. В сградата живееха занаятчии и дребни служещи. Джон страдаше от това съседство, но уверяваше сестра си, че скоро ще спечели достатъчно пари, за да откупи отново семейното имение.

Мери се отнасяше малко скептично към тези мечти. Тревожеше я също мисълта, че скоро ще започне работа при Майстер. Не можеше да си обясни защо тази възможност, която преди я радваше, сега я изпълваше със страх и несигурност.

Когато на сутринта се приготви за първия си работен ден, Джон още не беше станал. Всъщност струваше й се странно, че брат й така лесно се съгласи тя да започне работа при Майстер въпреки присъщата му гордост и надменност.

— Често ще идвам да те виждам, докато работиш, мила — каза й той. Споменът за тези думи донякъде я успокои и тя тръгна по-уверено към дома на Майстер.

Къщата се различаваше от останалите постройки в Дептфорд. Беше заобиколена с висока каменна ограда, а отпред имаше малък двор.

Мери позвъни. Една възрастна жена й отвори вратата и я въведе в гостната, разкошно украсена с картини от известни художници. Мери забеляза и големия роял, който заемаше една ниша.

— Нима господин Майстер свири на роял? — подхвана разговор Мери.

— О, да. Доста често — беше отговорът.

До тази стая се намираще друга, която приличаше на кабинет — рафтовете и полиците бяха отрупани с разноцветни папки и книжа, а на масата имаше пишеща машина.

Тя не беше успяла да разгледа съвсем подробно стаята, когато вратата се отвори и влезе Майстер. Поздравя я любезно, но беше притеснен, защото се чудеше каква работа да й възложи. В началото,

когато ѝ предложи да стане негова секретарка, той не смяташе, че тя ще се съгласи. Сега трябваше да покаже, че действително има нужда от нея.

— Надявам се, че няма да ви бъде тежка и неприятна работата при мен — започна той.

— Радвам се, че ще работя при човек, когото познавам отдавна — отговори тя. — И Джон ме увери, че ще идва да ме вижда често.

Майстер я попита дали умее да пише на машина, като не очакваше да получи положителен отговор.

— В такъв случай — каза той, — след малко ще ви дам да препишете един материал.

Много от клиентите на Майстер бяха с тъмно минало и той държеше в пълна тайна повечето неща. Ето защо, ровейки из папките, се чудеше какво все пак да даде на Мери. За да я занимае с нещо, той ѝ предложи да разгледа къщата. На втория етаж спряха за момент пред една врата и след кратко колебание Майстер натисна дръжката.

Мери се озова в голяма стая, разделена на две с тежка плюшена завеса. На пода имаше великолепен килим. По дебелия слой прах по мебелите личеше, че тук отдавна не живее никой.

— Каква уютна стая — забеляза спътницата му.

— Да, така е — отвърна Майстер.

Той тъжно гледаше пред себе си... Тук беше живяла Гуенда, преди да я застигне трагичната ѝ съдба.

— Тази стая е напълно на ваше разположение, Мери. Само трябва да се почисти и подреди.

— Как... на мое разположение! Но аз живея с брат ми и не искам да го напускам — отказа категорично Мери.

— Разбира се — съгласи се той. — Но може да се наложи Джон да пътува и никак не ми се иска вие да живеете сама в онзи дом до Малпас Роуд.

Той затвори вратата.

— Във всеки случай помнете, че тази стая ще бъде винаги на ваше разположение — каза той, като слизаха надолу по стълбите.

Мери сдържано благодари. Тя разбра, че някой е живял в тази стая и че този някой е била жена. Започна да си припомня всичко, което ѝ беше известно за личния живот на Майстер, и си спомни едно име, което Джон беше споменал веднъж.

Гуенда Милтън.

Гуенда Милтън — сестрата на престъпника! Мери потръпна, мисълта ѝ отново се върна към прекрасно подредената стая. Иззад пишещата машина като че ли я наблюдаваше едно бледо и разкривено лице.

ГОСПОДИН БЛИС ПРИСТИГА В ЛОНДОН

Следобед на същия ден, в момента, когато Мери Ленле влизаше в къщата на Майстер, „Олимпик“ акостира в пристанището на Саутхемптън. Двамата служители на Скотланд ярд, които придружаваха парахода от Шербург и през цялото време внимателно следяха всеки пътник, слязоха първи на брега и се отправиха към митницата. Трябваше дълго да чакат, докато пристанищните власти заверяваха паспортите.

Ненадейно един от детективите забеляза лице, което не беше видял на парахода. Среден на ръст човек, със стройна фигура, малки черни мустачки и остра брадичка се появи на борда и бавно се отправи надолу.

Детективите се спогледаха и щом непознатият пътник стъпи на брега, единият веднага тръгна към него.

— Извинете, господине, но не ви видях на парахода — започна той.

— И защо трябва да ме държите отговорен за вашето невнимание — хладнокръвно попита непознатият.

Полицаяте издирваха банков крадец, който трябваше да пристигне от Ню Йорк.

— Ако обичате, покажете паспорта си!

Непознатият бръкна във вътрешния джоб на сакото си и извади оттам не документи, а визитната си картичка.

Детективът я взе и прочете:

„Главен инспектор Блис от криминалния отдел на Скотланд ярд, командирован в посолството във Вашингтон.“

— Моля да ни извините.

Полицаят върна картичката.

— Не ви познах, господин Блис — каза той. — Вие бяхте без брада, когато напуснахте Скотланд ярд.

Блис взе обратно картичката и пак я сложи в джоба си.

— Кого търсите? — попита той.

Детективът накратко му обясни каква е работата.

— Мога да ви кажа, че го няма на парахода — отвърна Блис и с леко кимване си тръгна.

Той обаче не влезе в митницата, а се обърна с гръб към зданието и започна да наблюдава на свой ред слизането на пътниците. Най-напред забеляза жената, която търсеше.

Стройна, жизнерадостна, интелигентна — такава беше първото му впечатление от нея и досега не беше имал основание да го променя. По мургавата ѝ кожа нямаше нито едно петънце. Тъмните ѝ очи, в съчетание с рязко очертаните вежди, ѝ създаваха вид на човек, преживял много. Тя беше изумителен продукт на новото време. Беше облечена чудесно. Ръката ѝ беше украсена с брилянти и два големи камъка блестяха в обеците ѝ. Когато се изравни с Блис, той усети нежен аромат от непознат парфюм.

Блис я последва в митницата и наблюдаваше как тя си пробива път, минавайки през купища багаж, докато стигна до буквата „М“. Самият той приключи много бързо с митническата процедура и предаде чантата си на носач, като му поръча да му запази място в заминаващия влак. После се приближи към жената, която следеше сред тълпа пътници, които отваряха и показваха багажа си на митничаря.

Тя два пъти погледна през рамо, като че чувстваше, че някой ѝ наблюдава. Втория път погледите им се срещнаха и на него му се стори, че тя го позна.

— Ако не се лъжа, госпожа Милтън? — произнесе Блис. Тя беше много уплашена, но старателно прикриваше този факт.

— Да, господине — каза тя, провлачвайки всяка дума. Говореше с мек акцент, като че идваше от южните американски щати. — С кого имам честта да говоря?

— Казвам се Блис. Инспектор Блис от Скотланд ярд.

Лицето ѝ пребледня. Тя бързо се овладя.

— И с какво мога да ви бъда полезна, инспекторе?

— Искам да видя паспорта ви.

Без да каже нито дума, тя извади от малката си чантичка документа и му го подаде. Той мълчаливо прелистваше страниците и разглеждаше внимателно печатите от пристанищните градове.

— Били сте скоро в Англия?

— Да — отговори тя усмихнато. — Бях тук миналата седмица. Но трябваше да отида по работа в Париж, а по пътя обратно минах през Шербург, за да се видя с мои близки.

Тя настойчиво го погледна, но този път в погледа ѝ се четеше по-скоро учудване, отколкото страх.

— Блис? — попита тя. — Не зная за какво е всичко това, но ми се струва, че някъде вече сме се срещали.

Той продължаваше да разглежда печатите.

— Сидни, Генуа, Домодосола — вие много пътувате, госпожо Милтън. Но далеч не толкова бързо като съпруга си.

На лицето ѝ се появи лека усмивка.

— Може би се каните да ми зададете по-важен въпрос?

— Не — отговори той. — От вас не искам нищо повече, но се надявам тези дни да се срещна с мъжа ви.

Очите ѝ се притвориха леко.

— Нима се каните да ходите на „оня свят“ — иронично запитва тя. — Предполагам ви е известно, че Артър е покойник.

Блис се засмя широко и показа белите си зъби. След това ѝ върна паспорта и си тръгна.

Тя го проследи с поглед, докато той се скри в тълпата, след което със слаба въздишка се обърна към митничаря, който проверяваше багажа ѝ. Блис! Значи пристанището се наблюдава!

Нима Фантома се е добрал до Англия? Кора Милтън обикна този отчаян човек, който убиваше като че ли само от любов към насилието, и сега се скиташе по белия свят, а по петите му тичаха хиляди полицаи с надеждата, че все някога ще успеят да го заловят.

Кора тръгна по перона, като наблюдаваше крадешком всеки вагон. Не след дълго намери човека, когото търсеше. Блис седеше в едно купе и изглеждаше погълнат от сутрешните вестници.

„Блис — помисли тя. — Блис... къде съм виждала преди това лице?“

Защо погледът на този човек със сериозно изражение вся такъв смут в душата ѝ? Кора Ен Милтън завърши пътуването си до Лондон със свито сърце...

В КАБИНЕТА НА АДВОКАТА

Когато Джон Ленле отиде в дома на Майстер на следващия ден, беше неприятно изненадан да види сестра си на пишещата машина. Стана му тежко, като че едва сега осъзна разоряването на семейство Ленле.

Тя беше сама в стаята и се усмихна на брат си зад купа писма на масата.

— Къде е Морис? — попита той.

Тя му показа малката стаичка, където ставаха важните и секретни съвещания.

— Това е много досадна работа, нали?

Той очакваше тя да се съгласи и почувства облекчение, когато сестра му се разсмя в отговор.

— Всъщност е много приятна. Няма защо да се тревожиш, Джон. По-интересно е от всичко, което съм вършила през последните години.

Той я гледа мълчаливо в продължение на няколко секунди. За него беше неприятно да я вижда в ролята на секретарка. После се приближи до кабинета на Майстер и почука.

— Кой е? — чу се глас отвътре.

Джон натисна бравата, но вратата беше заключена. После чу как вътре се затвори касата, ключът се превъртя и вратата се отвори.

— Що за тайнственост? — попита Джон, влизайки в стаята.

Майстер пак заключи вратата и посочи стол на Джон.

— Разглеждах няколко много интересни бисера. Разбира се, няма защо да обръщам вниманието на цял свят върху краденото имущество.

— Получихте ли поръчка за тях? — с нетърпение попита Джон.

Морис потвърди.

— Искам да ги изпратя довечера в Антверпен.

Той отвори стоящата в ъгъла каса, извади от там плоска кутийка и свали капачето. Джон видя изумителната бисерна огърлица.

— Тези бисери струват най-малко двадесет хиляди лири — каза Джон.

— Това са най-малко пет години каторжна работа — грубо отговори Майстер. — Длъжен съм открито да ви призная, Джон, че се боя.

— От какво? — недоволно попита Джон. — На никого и през ум няма да мине, че знаменитият адвокат — господин Майстер, укрива крадените бисери на госпожа Дарнлей. — Джон се засмя по детски. — Дявол да го вземе, Морис! Вие ще бъдете интересна фигура на подсъдимата скамейка в Олд Бейли^[1]. С какво удоволствие вестниците ще съобщават за сензационния арест и присъда на Морис Майстер — прочутия адвокат!

— Много забавно. Никога не съм очаквал от вас подобно чувство за хумор. — Майстер поднесе бисерите към светлината, пак ги погледна и накрая затвори капачето на кутийката.

— Видяхте ли Мери? — попита той любезно.

— Просто е ужасно да я гледам как работи, но нищо не може да се направи в настоящия момент. Морис...

— Да...

— При вас преди време работеше едно момиче на име Гуенда Милтън?

— Е, и...

— Тя нали се удави. Зная как завърши делото, но аз имам собствено мнение.

Той се приближи до адвоката и леко докосна рамото му.

— Мери Ленле не е Гуенда Милтън. Тя не е сестра на избягал убиец и аз искам с нея да се отнасяте по-добре, отколкото с Гуенда Милтън.

— Не ви разбирам. Но... — опита се да протестира Майстер.

— Мисля, че ме разбирате твърде добре — прекъсна го Джон. — Казват, че живеете във вечен страх от Фантома, но ще имате повече основание да се боите от мен, отколкото от него, ако нещо се случи с Мери.

— Знаете ли, Джон, че прекалявате с вашата подозрителност — Майстер поклати глава. — И освен това тази сутрин не сте особено възпитан. Преди около седмица ви нарекох „зелен“ и нямам основание да си взема думите обратно. Кой се готви да причини зло на сестра ви? А що се отнася до Фантома и Гуенда — те и двамата не са вече между живите.

Майстер не успя да каже нито дума повече, тъй като на вратата се почука.

— Кой е там? — попита адвокатът.

— Районният инспектор Уембъри!

[1] Наказателният съд в Лондон. — Бел.прев. ↑

ПРЕДАТЕЛСТВОТО НА МАЙСТЕР

Майстер взе кутийката и я заключи в сейфа, след което отвори вратата и поздрави своя посетител. Въпреки че се опитваше да запази самообладание, той беше блед като платно.

— Търся Ленле — каза Алън.

— Защо ме търсите? — попита Джон.

— Вие познавате госпожа Дарнлей, нали? Преди известно време ѝ изчезна много ценна бисерна огърлица. Колегата ми ме помоли тази сутрин да му изясня една малка подробност, която го е поразила.

Мери, която слушаше разговора през отворената врата, стана от мястото си и се приближи до брат си.

— Той иска да научи защо сте се качили горе в стаята на госпожа Дарнлей?

— Смятам, че вече съм дал обяснение по този въпрос.

— Казали сте, че сте отишли за палтото и шапката си, но се оказа, че един от лакеите ви е предупредил, че палтата на всички гости се намират долу.

— Не помня, защо смятате, че трябва да знам за тази кражба? Та самият аз разбрах за нея на следващия ден, и то от вестниците.

— О, Джон — извика Мери, когато се върна вкъщи, — ти ми спомена, че...

— Скъпа сестро, ти си забравила, че след като се прибрах, не бих могъл да ти разкажа нищо, тъй като аз дори не те заварих у дома.

Мери беше бледа и много разстроена.

— Да, Джон, спомням си — продума тихо тя. — Колко глупаво от моя страна да забравя за това обстоятелство...

След последните думи на Мери настъпи неловко мълчание и Алън се възползва от него, за да се сбогува с всички и да си тръгне. Мери го изпрати и след това се върна към ангажиментите си.

След като остана насаме с Майстер, Джон започна да го моли да изпрати колкото се може по-скоро бисерите в Антверпен, но Майстер възрази, че това трудно би могло да се направи точно в този момент,

защото той и къщата му ще бъдат най-зорко наблюдавани от полицията и предложи да скрият бисерите на друго място за ден-два.

Тогава Джон предложи да ги вземе със себе си, защото се страхуваше да не би полицията да направи обиск в къщата на Майстер. Морис Майстер едва успя да прикрие огромното си задоволство.

— Признавам, че идеята ви никак не е лоша. Уембъри едва ли ще обискира вашия апартамент, той е такъв приятел на Мери. — Веднага извади бисерите и ги даде на Джон.

— Ще ги скрия в кутията, която стои под кревата ми, и ще ги върна в края на седмицата — отвърна Джон и напусна къщата на Майстер.

Когато зави зад ъгъла, един човек тръгна след него и го последва до дома му. Нито Джон, нито полицаят, патрулиращ на ъгъла, знаеха, че в тази минута се намират само на няколко крачки от Фантома, когото така настойчиво издирваше Скотланд ярд.

След излизането на Джон, Майстер се замисли за Мери. Той откряна вратата и хвърли поглед в съседната стая, където тя пишеше на машина. Слънцето осветяваше помещението и правеше още по-нежен профила ѝ. Той си помисли, че за да постигне целта си, трябва непременно да се отърве от брат ѝ.

Но как да стане това...? Майстер знаеше, че съществува идеална възможност да изпрати Джон много далеч...

Той се приближи до Мери и като сложи ръка на рамото ѝ, каза загрижено:

— Защо сте така тъжна?

— Непрекъснато мисля за Джон — отговори тя и изведнъж попита: — Морис, какъв е този Фантом?

— Фантома? Защо ме питате за него?

— Защото сред документите ми попадна една телеграма, която вие, вероятно, сте забравили да прочетете. Ето я!

Майстер я грабна от ръцете ѝ. Тя беше изпратена преди три месеца от Сидни от австралийския му агент. Той прочете:

„Установиха кой е човекът, потънал в пристанището на Сидни. Мисля, че Фантома е напуснал Австралия.“

Мери наблюдаваше Майстер — очите му блуждаеха, ръцете му леко трепереха. — Фантома е жив? — прошепна той. После, след като дойде на себе си, прибави:

— Той е един от старите ми клиенти, когото не обичах особено — голям негодник!

Разкъса телеграмата на дребни късчета и я хвърли в коша. След което се върна към разговора за Джон и каза:

— Мери, не трябва толкова да се безпокоите за него. Но ако трябва да съм честен, той причинява големи грижи и на мен и аз съм много недоволен от поведението му.

— Но защо?

— Той дружи с хора, които аз не бих допуснал и до прага си.

Мери скочи, хвана го за двете ръце и силно ги стисна.

— О, Морис, нима нищо не може да направите за Джон?

Майстер мислеше, че ако Джон послуша съвета на Алън и замине в чужбина, там той лесно би могъл да продаде бисерите и да заживее богато с получените пари заедно с нищо неподозиращата си сестра. Тогава Мери щеше да бъде завинаги изгубена за него. Ето защо той се реши да попречи на подобен развой на събитията.

— Ще се постарая да направя всичко възможно — уверено каза Майстер. — И нека хубавата ви глава не се измъчва с подобни мисли.

Майстер държеше в работния си кабинет още една пишеща машина, която използваше за тайната си кореспонденция. И Мери чу как тази машина заработи...

Когато инспектор Уембъри влезе късно вечерта в кабинета си, намери на масата писмо без подпис и подател, което гласеше: „Бисерната огърлица на госпожа Дарнлей е открадната от Джон Ленле и сега се намира в дома му.“

Алън излезе, дълбоко замислен за съдбата на Мери и нейния брат.

МНЕНИЕТО НА ДОКТОР ЛОМЪНД

Уембъри можеше да не обърне внимание на това съобщение, тъй като анонимните писма в полицията бяха всекидневно явление. Но то съвпаднаше с по-рано постъпили сведения и с някои негови подозрения. Непременно трябваше да се провери.

Той влезе в кабинета си. През прозорчето, през което се виждаше общото помещение, Алън забеляза високата фигура на доктор Ломънд. Стана от мястото си и покани доктора да влезе.

Ломънд с любопитство огледа стаята.

— Изглежда, нещо ви е ядосало, господин Уембъри — подхвана разговора той, като сви вежди.

— Познахте — отговори Алън.

Той затвори вратата след доктора и го покани да седне. Ломънд внимателно го слушаше, докато Уембъри обясни с няколко думи за какво става въпрос.

— Това е твърде неприятно. Но аз ще ви дам един съвет — опитайте се да забравите колкото се може по-бързо, че Джон е брат на госпожица Ленле. Постъпете с него така, както диктува законът, все едно че се отнася за човек, когото не познавате.

Старецът извади от джоба си сребърна кутия и замислено сви цигара.

— Джон Ленле — произнесе името той. — Приятелят на Майстер.

Докторът спомена името на адвоката, като го натърти многозначително.

— Нима го познавате?

— В продължение на цялата ми дългогодишна кариера — започна той, — придобих навика, попадна ли на някое ново място, най-напред да се запозная с местните легенди, а господин Майстер е тъкмо това. За мен той е най-интересният човек в целия Дептфорд и аз се радвам, че ще имам възможност да се запозная с него.

— Но защo дружбата на Джон с Майстер трябва да бъде... — започна Алън, но не довърши, — той много добре разбираше съдбоносното значение на това приятелство.

Морис Майстер беше повече от легенда — той неизменно носеше нещастия. Беше наизустил всички углавни закони, знаеше слабите им места така точно, че неведнъж му се беше удавало да оправдае клиент, над когото виси тежко обвинение. Някои твърдяха, че Майстер е получавал пари от продажбата на крадени вещи и че ползвайки се от правата на адвокат, е научавал от клиентите си местата, където са скривали откраднатото. Всеки крадец и престъпник, който се готвеше да заличи следите си, неизменно стигаше до вратата на дома му и оставяше там на съхранение компрометиралите го предмети. За големите „играчи“ Майстер беше банкер, а от дребните просто измъкваше своя дял.

— Покажете ми анонимното писмо — помоли докторът.

Той поднесе хартията към светлината и внимателно разгледа шрифта.

— Писмото е написано от ръка, несвикнала да пише на машина. Забравени са разстоянията между думите и са пропуснати някои букви. — Той сви устни, като че ли се канеше да подсвирне.

— Хм, не смятате ли за възможно Майстер да е авторът на писмото.

— Майстер? Но защo точно той? Все пак той е стар приятел на Джон. Да предположим, че и той е замесен в кражбата, но защo ще съхранява бисерите в стаята на младия Джон и ще напише на полицията донос, че приятелят му е крадец.

Докторът все още гледаше листчето с набръчкано чело.

— Възможно е поради някакви причини да иска да махне от пътя си Джон Ленле? Може би ще ви се удаде случай да намерите къс хартия, употребявана от Майстер и написана на неговата машина.

— Но, боже мой, аз все пак не разбирам защo му е нужно да премахва Джон от пътя си? — настояваше Алън. — Той е стар приятел на семейството и макар да е твърде вероятно Джон да го е обидил, то е само заради лошия му характер. Това съвсем не обяснява защo Майстер иска да го вкара в затвора!

— Той иска да отстрани младия Джон от пътя си — възрази доктор Ломънд и стремейки се да придаде тежест на думите си, кимна

с глава. — Такова е моето мнение, инспектор Уембъри. Смея да твърдя, че до известна степен притежавам способността ясно да виждам нещата.

След като докторът го остави сам, Алън продължи да разсъждава върху думите му, но не можеше да ги разбере. Едно беше сигурно — заключенията на доктор Ломънд не трябваше да останат без внимание.

Телефонът извъня. Алън вдигна и чу гласа на полковник Уолфорд.

— Вие ли сте, Уембъри? Можете ли да дойдете до Скотланд ярд? Получих сведения относно господина, за когото говорихме миналата седмица.

След половин час на вратата на полковника се почука.

АЛЪН ИЗПЪЛНЯВА ДЪЛГА СИ

Джон Ленле бързо изтича до квартирата си и като затвори вратата на стаята си, внимателно скри малката картонена кутийка. После отиде в града, за да се види с един от приятелите на семейството.

Мери се върна в празния апартамент. Болеше я главата. Пригответянето на вечерята я измори и тя съвсем изгуби желание да се храни. Но се сети, че след закуската не беше яла нищо, и се насили да хапне малко. В този момент в стаята влезе брат ѝ. Лицето му беше намусено, но в последно време Мери беше престанала да се учудва на настроенията на Джон. Той не изчака въпроса ѝ и веднага изрази негодуванието си.

— Бях на чай у Хамилтънови — каза той, сядайки на масата. — Посрещнаха ме хладно и с пренебрежение, а колко пъти са ни били на гости в Ленле Корт.

На Мери ѝ стана неприятно, като чу тази новина. Винаги беше смятала, че Хамилтънови са най-добрите приятели на баща ѝ.

— Сигурно са се държали така, защото вече сме бедни или заради бисерите на госпожа Дарнлей?

— Как ти хрумна това? Има нещо общо със скъпоценностите на старата госпожа, но те само намекнаха за това.

— Джон, нали нямаш нищо общо с това?

Гласът ѝ изведнъж стана някак чужд. Тя с тревога очакваше отговора на брат си.

— Боже мой, ти да не смяташ, че аз съм крадецът?

Мери стана от мястото си.

— Джон, погледни ме в очите!

Погледите им се срещнаха.

— Нищо ли не знаеш за бисерите?

Той отмести поглед встрани.

— Какво очакваш да чуеш от мен? Как смееш, Мери... да ме разпитваш като крадец! Причината за това е, че поддържаш познанство

с необразовани хора като Уембъри!

— Ти ли открадна бисерите на госпожа Дарнлей?

— Аз? — извика Джон.

В този миг на вратата се почука.

— Кой ли може да бъде? — тихо попита брат й.

Тя вдигна рамене и тръгна да отвори. Стори й се, че ще припадне — на вратата стоеше Алън Уембъри.

— Вие желаете да говорите с мен? — попита тя едва чуто.

— Не, търся брат ви.

Тя отвори широко вратата и той мина край нея, отправяйки се към столовата. Джон стоеше на същото място, където сестра му го беше оставила — до малката кръгла маса с приготвената вече вечеря.

— Какво ще желаете, Уембъри? — думите с мъка се откъснаха от устата му.

— Идвам от Скотланд ярд — гласът на Алън звучеше някак чуждо. — Имах важен разговор с полковник Уолфорд и му предадох съобщението, получено днес следобед. Налага се да обискирам дома ви. Утре ще дойда със специална заповед за това.

Мери изхлипа.

Джони стоеше изправен, а лицето му беше бяло като платно. С безумното си високомерие той не искаше да бъде задължен с нищо на сина на градинаря.

— Бисерите са в куфара под леглото ми — отрони той. — Вие знаете това със сигурност, в противен случай не бихте дошли. Ако ви доставя удоволствие да арестувате сина на човека, в чиято къща сте се родил — моля.

Той се обърна, отиде в стаята си и след малко се върна с малка кутийка, която постави на масата. Алън беше развълнуван от трагедията, която се разиграваше в това малко семейство. Погледна Мери с болка.

— Джон, как можа да извършиш подобно престъпление? — попита тя.

Той нервно сви рамене.

— Няма смисъл да се вдига шум. Навярно в онзи момент аз самият не съм съзнавал какво правя.

Джон Ленле се обърна, стисна в обятията си сестра си и я целуна. В този момент брат и сестра не знаеха кога отново ще бъдат

заедно.

ТАЙНСТВЕНАТА СВЕТЛИНА

Нито Алън, нито Джон промълвиха дума до полицейския участък.

Джон само попита.

— Кой ме е издал?

— Получихме сведения. Нямам право да ви разкривам имена.

— И вероятно сте ме следили още от онази злополучна вечер? — прибави Джон. — Пожелавам ви повишение в службата.

Но в полицейския участък той се поуспокои и попита.

— Какво ме заплашва за това деяние, Алън?

Алън беше уверен, че нищо не можеше да спаси момчето от каторжна работа.

Беше едва единадесет часа вечерта, когато той излезе от участъка и с бързи крачки се отправи към дома на Майстер.

Зад високата каменна стена той можеше да види прозорците на горния етаж. Един от тях светеше.

Алън помисли, че може би Майстер приема някой от многобройните си странни клиенти, промъкнал се в дома през таен вход, разположен някъде встрани от къщата.

Като пресичаше улицата, Алън видя как от стената се отдели тъмна фигура. За негова голяма изненада непознатият не се спусна да бяга, след като го видя, а изчака спокойно Алън да го освети с фенерчето си.

Мъжът се оказа строен брюнет с малка брадичка.

— Кой сте вие и какво правите тук?

— Аз мога да ви задам същия въпрос — отговори непознатият.

— Аз съм инспектор от полицията — каза Алън.

Непознатият се изсмя и каза:

— Позволете да ви се представя — инспектор Блис от Скотланд ярд, а вие навярно сте инспектор Уембъри.

— Следите ли някого тук — попита Алън.

— Отдавна не съм бил в Дептфорд — отвърна Блис, забавяйки отговора си. — Сега се опитвам да свикна наново с района. Вероятно сте се запътили към Майстер? Когато се върнах в Англия, някой ми каза, че Майстер сега живее в Дептфорд и аз много се учудих — навремето той имаше голяма практика в Лондон.

Като каза това, Блис заобиколи Алън и изчезна в тъмното.

След като остана сам, инспектор Уембъри почука на вратата. Различни мисли се въртяха в главата му: за Мери, която остана сама в неуютното жилище, за бедния ѝ брат и очакващата го присъда и дългогодишна каторга. След известно време вратата се отвори и се показва Морис Майстер. Той покани Алън да влезе вътре. Роялът беше отворен и навсякъде по пода бяха разпилени ноти: по всяка вероятност Майстер се беше занимавал с любимото си развлечение...

— За какво ме търсите? — попита адвокатът и Алън долови тревога в гласа му.

— Дойдох при вас по молба на Джон, когото арестувах преди час за кражбата на бисерите на госпожа Дарнлей — сухо отвърна Алън.

Майстер мълчеше и изглежда усилено размишляваше.

— Намерихте ли бисерите?

— Да, те бяха сложени в картонена кутийка. На нея имаше следи от скъсан етикет, по който смятам да открия притежателя ѝ.

Майстер каза веднага:

— Мисля, че ще мога да ви помогна — по всяка вероятност тази кутийка е била моя. Преди около седмица Джон поиска да му я дам и аз, разбира се, не можех да зная за какво му е нужна.

По този етикет Алън се надяваше да свърже името на Майстер с кражбата, но и този път опитният адвокат се изплъзна. Сега Уембъри не виждаше никаква възможност да привлече Майстер към делото, освен ако съдружникът му не го издаде. Но Алън беше убеден, че Джон няма да го направи.

— Мога ли да се видя с господин Ленле? — попита Майстер.

— Да. Той ме помоли да ви заведа веднага, макар че обвинението е сериозно и не може да се разчита на гаранция.

Майстер отиде за палтото си и обеща да не се бави.

Алън Уембъри остана сам в стаята и нетърпеливо започна да се оглежда. Той недоумяваше къде могат да водят четирите врати, които имаше тази стая. Особено го интересува една от тях, която беше

затворена със здраво резе. Той с любопитство оглеждаше вратата, когато в процепа над нея светна и след няколко секунди светлината изчезна. Вероятно това беше някакъв сигнал.

В този момент влезе Майстер, обличайки палтото си.

— Господин Майстер, обяснете ми, моля ви, какво означава тази светлина?

— За каква светлина става дума? — бързо попита последният. — Сигурен ли сте, че сте видели нещо? — прибави той, след което обясни: — Тази лампа замества звънеца — мразя звънците. Когато някой натисне копчето на входната врата, се запалва една лампа.

Алън беше сигурен, че Майстер не казва истината.

— Бихте ли слезли долу да видите кой ме търси толкова късно? — помоли Майстер.

Уембъри слезе и както очакваше, не намери никого на входа. Той подозираше, че Майстер желае да остане сам. Когато се качваше по стълбите, чу звук като от затварящ се сандък. Но като влезе в стаята, видя, че адвокатът спокойно слагаше ръкавиците си.

— Никой ли няма? Сигурно някой е позвънил по погрешка.

— А докато отсъствах, лампата запали ли се? — попита Алън.

— Не.

— Странно — забеляза Алън, гледайки настойчиво Майстер. — Защото когато бях на входната врата, аз натиснах звънеца и тя би трябвало да се запали, нали?

Майстер започна да обяснява нещо за неизправността на мрежата и почти изблъска инспектора от стаята. Двамата тръгнаха към участъка.

Когато се прибра в квартирата си, Алън с тъга си мислеше, че с нищо не е в състояние да помогне на Мери, която сигурно се чувстваше самотна. Той не можеше да предположи, че в този момент момичето не беше само.

СТРАННАТА ГОСТЕНКА

Дълго след като Алън отведе брат ѝ, Мери стоя неподвижно до масата. Тя не плачеше, но ѝ беше много тежко и мислите ѝ се въртяха в омагьосан кръг.

Джони — крадец... Струваше ѝ се, че това е невъзможно, че ѝ се е присънил страшен кошмар, от който тя скоро ще се събуди и всичко ще бъде наред. С ужас си спомни за младия Уембъри и за ролята, която беше принуден да изиграе при арестуването на брат ѝ.

Тя си припомни последния си разговор с младия Уембъри и трябваше да признае, че той направи всичко възможно, за да спаси Джон. В този момент на вратата се позвъни.

Мери помисли, че навярно Алън се е върнал, и отиде в антрето, за да отвори.

На вратата стоеше висока, красива и елегантна дама.

— Вероятно сте сбъркали етажа... — започна Мери.

— Вие ли сте Мери Ленле? — попита дамата с тих глас, в който Мери долови американски акцент. — Искам да говоря с вас. — Мери я покани да влезе и затвори вратата след нея.

— Изглеждате ми много разстроена... — започна Кора Милтън. Така се казваше гостенката, която седна на масата и запали цигара.

— Да, така е — отговори Мери, недоумявайки как тази непознатата е отгатнала нейното настроение и какво я води при нея в този късен час.

— Чух, че инспектор Уембъри е арестувал брат ви за кражба на скъпоценности! И го е хванал с вещественно доказателство.

Мери кимна.

— Да. Бисерите бяха в стаята му. А аз не знаех нищо за това.

Тя помисли, че това е самата госпожа Дарнлей. Напоследък толкова много знатни англичани се омъжваха за американки, че това вече не правеше впечатление на никого.

— Казвам се Кора Милтън — представи се непознатата. — Никога ли не сте чували за мен?

Мери поклати отрицателно глава. Тя се чувстваше уморена и искаше неочакваната посетителка по-скоро да си отиде.

— Не сте ли чували за Фантома? — попита Кора.

Мери бързо я погледна.

— За Фантома? За престъпника, когото търси полицията?

— Когото търсят всички! — допълни Кора с трептящ глас. — Аз съм неговата съпруга! Може би мислите, че трябва да се срамувам от това, но грешите. — После изведнъж попита: — При адвокат Майстер ли работите?

— Да — отговори Мери. — Аз все пак не разбирам целта на вашето посещение в този късен час.

Кора Милтън като че ли не обърна внимание на думите ѝ и продължи да разглежда стаята.

— Вашата квартира не изглежда особено уютна, но все пак е по-добра от разкошната стая в дома на Майстер.

Тя видя как червенина заля лицето на Мери и продължи:

— Той вероятно вече е успял да ви я покаже? Майстер не пилее времето си напразно.

— Не разбирам какво искате да кажете...

Мери беше спокойна по природа, но чувстваше, че думите на непознатата започват да я изнервят. Мислеше, че ако не се беше случило това с брат ѝ, тази жена никога не би посмяла да ѝ говори така.

— Ако не разбирате какво искам да кажа, то няма да говоря повече за това — спокойно забеляза Кора. — Знае ли Майстер, че аз съм се върнала?

Тя продължаваше да седи до масата. Отвори чантичката си и извади дантелена кърпичка. Изглежда, нямаше намерение да си тръгва.

— Нима смятате, че Майстер е така заинтересуван от вас? — малко злобно попита Мери, после прибави: — Извинете, но съм толкова уморена, че не мога да обсъждам постъпките на господин Майстер или на вашия мъж.

— Вероятно след известно време господин Майстер ще ви помоли да работите до по-късно — каза Кора. — Може би ще ви е от полза в такъв случай да имате моя адрес... Познавах друго момиче... Но по-добре да не ви разказвам тъжни истории... Моля ви, не казвайте на Майстер, че жената на Фантома се е върнала в неговия град.

Мери едва чу последните думи, отиде до вратата и широко я отвори.

— Това значи, че е време да си ходя, нали? — попита Кора с усмивка. — Не ви се сърдя и мисля, че и аз бих постъпила така на ваше място, ако някаква непозната дама си науми да се представя за ангел хранител.

— Благодаря ви, не се нуждая от вашата защита, аз имам доста приятели...

Тъмните очи на непознатата втренчено я гледаха.

— Струва ми се, че Уембъри е много порядъчен човек — каза най-после Кора. — И се надявам, че вие няма да му се разсърдите, че е арестувал брат ви.

Мери направи недвусмислен жест: търпението ѝ се беше изчерпало. Дълго след като красивата гостенка си отиде, тя стоя замислена, недоумяваща какво би могло да означава това неочаквано посещение.

Кора излезе на пустата улица и едва беше направила няколко крачки, когато до нея се озова един мъж, и то така неочаквано и безшумно, че тя неволно трепна.

— О, как ме изплаши!

— Видя ли момичето? — попита непознатият.

— Да, видях го. Артър, защо стоиш тук?... Нима не знаеш каква опасност те заплашва?

— Кора, прекалено много се притесняваш. Впрочем знаеш ли, че днес те видях?

— Артър, имам чувството, че ти винаги си около мен, и в старанието си да те разпознаеш аз неволно те виждам във всички лица.

Той се разсмя.

— Как може такава любяща жена като теб да не познае мъжа си? Любовта би трябвало да ти подсказва винаги къде се намирам.

— Искам да видя на какво приличаш сега — каза тя и бързо насочи фенерчето си към него.

— Ти си полудяла! Не забравяй, че и други се интересуват как изглеждам сега!

Кора въздъхна — тя успя да зърне единствено големите му очи, а цялото му лице беше закрито с маска.

— Получи ли писмото ми?

— Да, питаш за шифъра — отговори тя и машинално отвори чантичката си. Но писмото беше изчезнало от там.

— Колко си разсеяна! Вероятно си го изгубила в квартирата на Мери Ленле. Отиди да го намериш, докато не е станало твърде късно!

Кора изтича по стълбите и позвъни наново.

— Върнах се — обясни тя на изненаданата Мери, — защото мисля, че съм изпуснала у вас едно писмо.

Двете започнаха да го търсят, но никъде не го намериха.

— Може би просто сте го забравили у вас — заключи Мери.

Кора се съгласи и си тръгна.

Мери затвори вратата след нея и се върна в столовата. Седна до масата и отвори чекмеджето, в което държеше приборите за хранене и което по една случайност беше отворено цяла вечер. Точно там беше паднало писмото, което те така старателно търсиха. На плика пишеше „Кора“ и не беше отбелязан никакъв адрес. Мери помисли, че той е написан в самото писмо, и го извади от плика.

Писмото представляваше малка картичка — цялата изпъстрена с цифри и знаци. Тя се сети, че това може би е някакъв шифър. Помисли си, че непознатата може би беше изпуснала писмото в момента, когато отваряше чантичката си. В следващите няколко часа Мери очакваше търпеливо непознатата гостенка да се върне обратно, но това не се случи.

Преди да си легне, тя сложи писмото в едно чекмедже на тоалетната си масичка и погълната от мисли за брат си, тутакси забрави за съществуването му.

ТРИ ГОДИНИ ЗАТВОР

Един месец по-късно Мери седеше в мраморното преддверие на съда и чакаше произнасянето на присъдата на Джон. Алън се приближи до нея и каза:

— Ще трябва да почакате малко.

— Колко е ужасно, Алън! — отвърна Мери и хвана ръката му.

В този момент влезе Майстер — елегантен, както винаги.

— Не е ли по-добре да влезете вътре, Уембъри. Тъкмо ще можете веднага да ни съобщите решението на съда.

На Алън му се стори, че Майстер желае да остане насаме с Мери, но не се противопостави.

— Ловък младеж! — сподели впечатлението си Майстер. — Не особено деликатен и карьерист, като всички полицаи.

— Не съм забелязала такива черти в характера му.

Майстер се усмихна иронично.

— Може би се изразявам неправилно, но трябва да признаем, че той прояви много ловкост в залавянето на Джон.

— Ловкост... Какво искате да кажете с тази дума?

— Макар това да не беше споменато в съда, Уембъри преследваше брат ви от деня на кражбата и затова беше дошъл в Ленле Корт.

— Сигурен ли сте в това, което казвате — попита Мери. — А аз мислех...

— Мислехте, че той е дошъл да ви види, като стари приятели? Скъпа Мери, трябва да разберете, че полицаят ще намери предлог за всичките си служебни пътувания и разследвания. Разбира се, ако споделите това с господин Уембъри, той ще започне да отрича.

Мери се замисли.

— Все пак не мога да повярвам в това! Алън сам ми каза, че не е свързвал името на Джон с кражбата, докато не е получил едно анонимно писмо.

— Тихо — прекъсна я адвокатът, след като видя инспектор Уембъри да се приближава към тях.

— Присъдата ще бъде съобщена след десетина минути.

Бързо, така че Майстер да не може да я прекъсне, Мери попита:

— Алън, истина ли е, че вие отдавна следите Джон?

— Не, съвсем не го подозирах до момента, в който получих едно анонимно писмо.

— И все пак, знаехте ли нещо, когато дойдохте в Ленле Корт?

— Драга Мери, защо задавате на инспектор Уембъри смущаващи въпроси — намеси се в разговора Майстер.

— Съвсем не ме смущават — отбеляза Алън. — Дойдох в семейното ви имение, за да се видя с госпожица Ленле и да ѝ кажа за новата си работа. Да не би да смятате, че идването ми е било свързано по някакъв начин с откраднатите бисери?

— Аз като адвокат не вярвам особено на тези тайнствени анонимни писма, които полицията уж получава и които ѝ помагат за разкриването на престъпленията!

— Полученото писмо е писано на пишеща машина и на хартия, за която разбрах някои неща. Казаха ми, че точно този вид рядко се изписва от някого в Дептфорд и че би могла да се намери в един-единствен магазин... Разказвам ви това в случай, че пожелаете да направите по-подробно разследване на историята на писмото — каза инспекторът и се оттегли.

— Какво искаше да каже той? — попита Мери.

— Нима някой е в състояние да разбере — злобно отвърна Майстер.

— От целия ви разговор разбрах единствено, че инспектор Уембъри предполага, че някой е издал Джон, нали така?

— Да, някой, който не живее в Дептфорд! Честно казано, вие не трябва да се срещате често с този детектив.

— Защо, ако мога да ви попитам?

— По много причини: първо, на мнозина от моите клиенти ще им е неприятно да разберат, че секретарката ми се вижда с полицейски инспектор. Но, разбира се — прибави той, като видя, че Мери се намръщи — не аз избирам познатите ви. Искаше ми се просто да ви помогна, скъпа Мери! И преди всичко, искам да ви кажа, че не трябва да оставате да живеете самичка в квартирата на Малпас Роуд.

— Джон по всяка вероятност ще бъде изпратен в затвора, нали?
— попита неочаквано Мери.

Майстер реши да ѝ каже истината.

— На брат ви му предстои каторжна работа и вие трябва да се примирите с тази мисъл. Може би той ще бъде осъден на седем или повече години и вие не би трябвало да си затваряте очите пред този факт. Повтарям ви — за вас ще бъде трудно да продължавате да живеете сама в онази квартира.

— Аз ви казах вече моето решение — отвърна Мери. — Зная, че искате да ми помогнете, Морис, но е безполезно да настоявате повече. Ако искате да работя за вас, то аз ще го правя с удоволствие, но до излизането на Джон от затвора ще остана да живея в нашата квартира.

Алън влетя в стаята с новината за присъдата на Джон.

— Три години каторжен труд. Извади късмет, че съдията ме попита какъв живот е водил досега и аз разказах на съда всичко, което знаех. Казах им, че Джон беше възпитано и скромно момче, което се поквари от приятелството си с непочтени хора. Не се безпокойте — добави той, обръщайки се към Мери — ще дойде ден, когато ще мога да изоблича човека, който погуби брат ви, и тогава този човек ще застане пред съда и ще заеме неговото място в затвора.

В КВАРТИРАТА НА МЕРИ НАХЛУВАТ КРАДЦИ

След тежкия удар, който ѝ нанесе присъдата на брат ѝ, Мери се отдаде напълно на работата си и Майстер беше доволен от това развитие на нещата. Тя често си мислеше дали не трябва да разкаже на известния адвокат за посещението на Кора Милтън, но нещо я възпираше да го направи. Самият Майстер вече рядко споменаваше името на Фантома. Твърде заета с този ритъм на живот, Мери почти не се виждаше с Алън. Веднъж го срещна на главната улица съвсем случайно.

— Алън! — извика тя. — Толкова рядко ви виждам напоследък!

— Имате ли някакви новини за Джон?

— Да, той се чувства добре и вече прави планове за бъдещето. Бих се радвала, ако отидем някъде да изпием чаша чай и да поговорим на спокойствие. Нека се уговорим за сряда следобед!

Тази случка зарадва много Алън и когато той се върна в службата си, всевиждащият доктор Ломънд погледна засмения детектив изпод очилата си и извика:

— Навярно сте получили неочаквано и голямо наследство?

— Не, нещо повече — избавих се от измъчващите ме угризения.

В този миг вратата на стаята се отвори и в стаята влезе едър човек, облечен в дрипи. Изглежда, той познаваше добре обстановката, защото бързо се ориентира в нея, и забелязвайки инспектор Уембъри, на лицето му се появи широка усмивка.

— А, това сте вие, Хекит! Не знаех, че вече сте на свобода! — Алън протегна ръка на новодошлия и го поздрави сърдечно.

— Свободен съм още миналия понеделник — каза човекът, когото Алън нарече Хекит. — Господин Майстер дори обеща да ми намери работа.

— Как, Сем, вие искате да се заемете с адвокатстване? — пошегува се Алън.

— Не, аз ще му чистя обувките... Разбира се, това е унизително занимание за човек с моите способности, но какво да се прави, когато полицията непрекъснато ме преследва.

Хекит потърка небръснатата си брада и продължи:

— Колко е ужасно това, което се случи с младия Ленле!

— Познавате ли го? — попита Алън.

— Не мога да кажа, че съм го познавал — Хекит не отговори веднага. — Бях само веднъж при него в имението. Тогава ми предложи да свършим заедно една работа. Обаче аз не обичам да работя с любители и не се съгласих. При това искаха да използваме оръжие.

Този страх на дребните мошеници да не бъдат хванати на местопрестъплението с оръжие в ръка беше добре познат на Алън. Все пак му беше интересно да разбере кой е предложил на Хекит тази „работа“. Но въпреки всички старания това не му се отдаде.

— А имате ли някакви новини за Фантома, господин Уембъри? Истина ли е, че се е удавил?

Алън беше учуден — наистина всички дребни престъпници се интересуваха от тази зловеща фигура от подземния свят.

— А него познавахте ли, Сем?

— Аз съм един от малцината, — отговори той, — който го е виждал без никакъв грим. Нито един актьор не може да се преобразява като този господин!

— Може би вие ще ни бъдете нужен някой ден — каза Алън, ако Фантома се появи в нашия край.

Сем поклати глава.

— Той никога няма да се върне. Аз вярвам на вестниците!

Доктор Ломънд погледна след отдалечаващата се набита фигура и не можа да се въздържа да направи няколко антропологически бележки.

— Обърнахте ли внимание на главата му? — попита той. — Любопитно би било да се направят някои измервания...

На Алън му се струваше, че времето тече съвсем бавно и че никога няма да дойде сряда. На сутринта той получи бележка от Мери. В нея тя го молеше да я почака в малката сладкарница на главната улица между пет и пет и половина.

Десет минути преди уговорената среща той вече беше запазил маса в дъното, така че никой да не пречи на разговора им.

Мери пристигна, облечена в тъмносин костюм, весела и в добро настроение, с което му напомни за онова безгрижно момиче, което познаваше от детските години. Тя му разказа, че Майстер желае да помогне на Джон да разработи една неголяма ферма и да се занимава със земеделие.

— Броя дните, които остават до освобождението на брат ми — с въздишка каза тя. — Властите в затвора са му обещали, че ще намаляват по три месеца годишно присъдата му при добро поведение от негова страна. А той се старее с всички сили и в последното писмо ми писа, че има намерение да заслужи това облекчение.

Алън попита какво пише Джон за него в писмото.

— Да, той пише за вас — отговори Мери, — но не със злоба. Джон не ви обвинява за това, че го арестувахте, и дори смятам, че бихте могли да се разбирате добре, когато той излезе на свобода.

За себе си тя разказа, че е заета цял ден при Майстер, а вечер се прибира в скромната си квартира. Попита го дали ще бъде любопитно за него да научи, че при нея е идвала жената на Фантома.

Алън широко отвори очи.

— Кора Милтън? — недоверчиво попита той.

Тя се разсмя и му разказа за странното посещение на непознатата гостенка. Сама не знаеше защо скри от него, че Кора я предупреждаваше относно поведението на Майстер.

Алън се заинтересува от писмото с шифъра.

— Бихте ли могли да донесете това писмо, искам да го видя? — попита той.

Тя обеща, след което Алън плати сметката и двамата излязоха да се поразходят заедно в топлата вечер. После вечеряха в малък ресторант и Алън изпрати Мери до трамвая.

Току-що се беше прибрала в квартирата, когато телефонът иззвъня — Майстер искаше тя непременно да има телефон и това беше единственият лукс, който си беше позволила.

Както и очакваше, обаждаше се Морис.

— Къде бяхте? Имам неотложна работа за вас.

Мери отдавна беше решила да не работи късно вечер при него и затова категорично отказа. Но той продължаваше да настоява и Мери счете за най-добре да затвори. Влезе в спалнята, прозорецът на която зееше широко отворен. Тя добре помнеше, че преди да излезе, затвори

внимателно всички прозорци в жилището. Кой тогава го е отворил? Мери се огледа и забеляза, че някой е влизал в нейно отсъствие. Провери веднага дали нещо не е откраднато и тогава забеляза, че всички шкафове и чекмеджета бяха отворени.

Единственото нещо, което липсваше, беше писмото на Кора Милтън с тайния шифър...

СКИТНИКЪТ С ЧЕРНАТА БРАДА

Мери се приближи до прозореца и погледна надолу, към двора. От тази страна се виждаше отвесна стена, висока около десет метра, вдясно от прозореца беше малкото балконче на кухнята ѝ и до него минаваше асансьорът, по който жителите на дома качваха по-тежкия багаж. Несъмнено един пъргав и добре трениран човек би могъл да се качи горе по въжето на асансьора.

Тя си спомни, че имаше електрическо фенерче, и с негова помощ започна да оглежда по-внимателно стаята. Първоначално откри на килима следи от мокри обувки, след което направи още едно откритие — на тоалетната ѝ масичка бяха наредени четките ѝ за коса и за дрехи. Една от тях се търкаляше на пода, вероятно с нея бяха чистили мокри дрехи, тъй като цялата беше влажна, с полепнала по нея кал. Разглеждайки четката си за коса, Мери забеляза, че някой се беше ресал с нея. Тя откри твърд черен косъм. В този момент на вратата се позвъни. Беше портиерът:

— Извинявайте, че ви безпокоя — каза той. — Искам само да разбера влизал ли е някой в квартирата ви, докато ви нямаше.

— Да! — отвърна тя, — но не разбирам кой би могъл да бъде?

— През цялата вечер около къщата се въртеше един странен човек с черна брада — каза портиерът. — Един от квартирантите го е видял да разглежда с интерес асансьора, а дамата, която живее отсреща, каза, че е чула как той цели десет минути тропал по вратата ви. Това е станало някъде към осем часа вечерта. Нищо ли не е откраднато?

— Не, нищо ценно. — Мери не можеше да определи дали писмото с шифъра представлява някаква ценност.

Тя недоумяваше къде и кога беше чувала за човека с черната брада. Изведнъж си спомни разказа на Алън за инспектор Блис... Навярно е бил той!

Мери позвъни веднага в полицията и попита за инспектор Уембъри. Отговориха ѝ, че в момента отсъства, но вероятно скоро ще

се върне. Тя остави номера на телефона си и каза да му предадат да ѝ позвъни веднага щом се прибере.

След около час той се обади и остана много изненадан от краткия разказ на Мери за случилото се.

— Не мисля, че е било лицето, което подозирате — каза той и тя разбра, че Алън не е сам в стаята. — Мога ли да намина след малко към вас? — попита той. Мери се съгласи.

Когато Алън дойде, Мери се успокои и му показва къде точно е стояло писмото.

— Ако крадецът е търсил писмото, би могъл да дойде да ви го поиска — отбеляза Уембъри и после добави: — Държите ли тук някакви документи на адвокат Майстер?

Тя поклати отрицателно глава.

— Може би ключове от къщата му?

— О, да, разбира се — спомни си тя. — Неговият прислужник е полуглух, а Майстер често отсъства, когато рано сутрин отивам на работа, ето защо той ми даде ключ от входната врата, но аз винаги го нося в чантичката си... Алън, защо му е ключ на Блис от дома на Майстер? Та той би могъл да го посети винаги когато иска.

— Съществува само един човек, който би имал смелостта да влезе тук, за да вземе това писмо — каза най-после Алън. — Това е Фантома.

Алън беше оставил входната врата отворена и видя, че на прага ѝ стоеше портиерът.

— Госпожице, човекът с черната брада отново се навърта около къщата — бързо каза той. — Да извикам ли полиция?

Като чу тези думи, Алън тичешком се спусна по стълбите и се озова на улицата. На отсрещната страна той видя човек, който не правеше никакви опити да се скрие от него. Уличният фенер хвърляше достатъчно светлина и осветяваше лицето му... Алън позна инспектор Блис.

— Добър вечер, инспектор Уембъри! — поздрави Блис.

— Някой е влизал в квартирата на госпожица Ленле тази вечер и аз мисля, че това сте били вие!

— Не съм аз! — твърдо отрече инспекторът. — Нима ви приличам на крадец? Ще ви разкажа нещо, което би направило задачата ви по-лесна. Аз наистина влязох в квартирата ѝ, но не по

въжето на асансьора, а през входната врата. Госпожица Ленле беше забравила вратата отключена. Обаче за мое най-голямо съжаление не намерих това, което търсех. Човекът, който беше влязъл преди мен, вече го беше взел.

— Искате да кажете, че в квартирата е влизал и друг човек?

— Именно! Не бих си направил труда да влизам вътре, ако не бях видял човека, който се покатери по въжето на асансьора и през прозореца влезе в стаята. Аз веднага се качих по стълбите и позвъних на входната врата, никой не ми отвори и за всеки случай реших да проверя дали случайно не е отключено. Натиснах бравата, след което вратата се отвори и аз се озовах в квартирата на госпожица Ленле. Това обяснение удовлетворява ли ви, господин Уембъри?

Алън се колебаеше. Беше ли искрен Блис?

— Страхувам се, че са ме изпреварили — поклати глава Блис. — Не знам дали е намерил това, което е търсел, но ако не е, смятам, че е възможно да се върне тази нощ. Затова пазя наоколо. Желаете ли да научите нещо повече?

Алън му отговори отрицателно. Блис сви рамене и скоро изчезна в тъмнината. Уембъри се върна при Мери и ѝ разказа накратко за разговора между двамата.

— Може би той казва истината — заключи Алън, след което тръгна към полицейския участък.

Когато стигна там, Блис вече беше написал рапорт за произшествието. Към рапорта беше приложена бележка, че разследването на случая се възлага на инспектор Уембъри.

Алън беше заинтригуван — ако Блис казваше истината, кой тогава беше влязъл пръв в жилището на Мери и с каква цел? Нима единствено заради писмото с шифъра?...

Не трябваше да се губи никакво време. Фантома очевидно беше започнал да действа отново.

ПОКАНА ОТ СКОТЛАНД ЯРД

Мери се чудеше дали да разкаже на Майстер, че някой беше влизал в стаята ѝ в нейно отсъствие. Когато на другия ден тя отиде на работа, Морис не беше в кантората. Хекит се беше появил в дома на Майстер няколко дни по-рано и въпреки тъмното му минало Мери изпитваше добри чувства към този човек.

Когато влезе в стаята, Сем старателно бършеше стъклата на прозорците.

— Здравейте, госпожице Мери! — поздрави той. — Господарят още не се е събудил — нощес прекара една безсънна нощ...

Хекит продължаваше да разтребва стаята. Харесваше му роялтът и на няколко пъти натисна с ръка клавишите му. Изглежда ценеше уменията на Майстер да свири на него. В този момент господарят влезе в стаята. По всичко личеше, че е изморен и изнервен от безсънната нощ.

— Къде бяхте вчера вечерта? — обърна се той към Мери.

Тя реши, че моментът е подходящ да му разкаже за странното посещение в квартирата ѝ, обаче не спомена за гостуването на Кора Милтън и нейното писмо.

Майстер слушаше учудено, а когато тя стигна до разговора на Алън с Блис, той възкликна:

— Блис!... Чудесно!... Много години не съм го виждал!... Той беше в Америка. Изключително умен полицаи.

— Нима не ви е чудно, Морис — започна Мери, — че някой е искал да ограби скромната ми квартира и че Блис се е покатерил след него с риск да си строши главата...

Майстер поклати глава.

— Не вярвам в това — отговори той. — Самият Блис е търсил нещо във вашата квартира. А разказът за другия човек е басня!

Майстер беше изплашен — присъствието на Блис в Дептфорд показваше, че се случва нещо необичайно. Блис беше главен инспектор и нещо особено го беше заинтригувало, за да дойде тук. Но със

свойствения си оптимизъм той реши, че няма за какво да се тревожи и се зае със сутрешното кафе. Разгърна лежащия пред него вестник и попадна на следната дописка:

„Бунт в затвора. Един от осъдените спасява живота на губернатора.“

Той прегледа материала, надявайки се да намери познати имена, но както винаги в подобни случаи, отличията се не беше назован. В един от провинциалните затвори осъдените се разбунтували, обезоръжили охраната и взели ключовете. Губернаторът, който по това време се намирал в затвора, щял да бъде убит, ако не се намесил своевременно един от затворниците, който го защитавал през цялото време, докато пристигнали войниците.

В това време влезе Хекит, за да вземе подноса, и като погледна фамилиарно през рамото на Майстер, прочете дописката.

— Този губернатор е много добър човек и аз се чудя защо момчетата са искали да го убият?

Морис го погледна строго.

— Хекит, ако желаете да работите при мен, то ще говорите само тогава, когато ви питам нещо.

— Простете — отвърна Хекит, — много съм бързив.

Той излезе с подноса и се върна след няколко минути с дълъг жълт плик, който подаде на Майстер. Отгоре беше написано: „Бързо и поверително.“ На плика личеше печатът на Скотланд ярд. Ръцете на Морис трепереха, докато вадеше листа, написан на машина.

„Уважаеми господине, полицейският комисар полковник Уолфорд ви моли да се явите в кабинета му в Скотланд ярд утре в единадесет часа сутринта.“

За пръв път през живота си Майстер получаваше такава покана. Той се приближи до бюфета, извади бутилка коняк и си наля голяма чаша. Ядоса се на себе си, като забеляза, че ръката му трепери. Какво знаеха за него в Скотланд ярд? И какво искаха да узнаят. Цялото му бъдеще зависеше от отговора на тези въпроси. Майстер си спомни, че утрешният ден беше свързан за него с известни планове относно Мери и че сега те трябваше да бъдат отложени.

НА РАЗПИТ В СКОТЛАНД ЯРД

Морис помоли Мери да дойде по-рано на работа следващия ден и тя беше учудена, когато го завари в кантората. Обикновено той не ставаше толкова рано и като всяко конте дълго се занимаваше с тоалета си. Този път изглеждаше изморен, като че не беше мигнал цяла нощ. Тя забеляза, че е нервен и силно развълнуван, но не можеше да си представи, че тези чувства се дължаха на силен страх.

— Аз трябва веднага да отида в Скотланд ярд — каза той и направи усилие да се усмихне. — Може би ще се съгласите да дойдете с мен... Бихте могли да ме почакате някъде. Не зная защо ме викат — каза той с престорено равнодушие. — Вероятно във връзка с някое незначително дело.

— Струва ми се странно, че ви викат там — каза Мери. — Алън ми е споменавал, че в Скотланд ярд призовават само за разследване.

По лицето на Майстер се изписа отчаяние и тя разбра, че не трябва да продължава.

Морис нямаше собствена кола, а понеже в местните гаражи нямаше достатъчно елегантна кола, той беше поръчал от Лондон един „Ролс-Ройс“, който пристигна пред къщата. За учудване на съседите, Мери седна до адвоката и двамата потеглиха към Лондон.

Майстер нервничеше. За да отвлече вниманието му от нерадостните мисли, Мери го попита дали е чел дописката за бунта в затвора.

— Става дума за затвора, в който се намира Джон — прибави тя, — и аз непрекъснато се боя за него. Той е толкова буен, че би могъл да направи нещо ужасно. Не може ли да се разбере дали е замесен в това произшествие?

— Нима брат ви е в този затвор? Аз и не помислих за подобна възможност. Разбира се, ще направя нужната справка, за да ви успокоя!... Надявам се все пак, че Джон не е замесен в това произшествие, иначе зле ще си изпати.

Мери не успя нищо повече да каже, тъй като автомобилът вече спираше пред входа на Скотланд ярд. В същото това време от трамвая слезе висок, набит човек и се отправи също към входа на полицията.

— Струва ми се, че това е Хекит! Той не ми каза, че ще идва насам...

По лицето на Майстер се мярна сянка и Мери се учуди, че такава случка може да го развълнува толкова силно. Той я помоли да го изчака в колата и се запъти към входа на Скотланд ярд. Спря за миг пред вратата, като се чудеше какво може да знае Хекит за него и какво правеше в полицията. Възможно ли беше Сем Хекит да е детектив, специално изпратен при него, за да следи какво върши той в кантората си.

Като стисна зъби и събра кураж, Майстер влезе в тъмния вход.

След като остана сама, Мери се опита да се съсредоточи върху собствените си проблеми, но шумът и уличното движение я отвличаха. Седейки така в колата, тя забеляза инспектор Уембъри, който премина покрай нея с бързи крачки. Мери го извика.

— Скъпа Мери! — възкликна той. — Какво правите тук?... Да не би да сте дошли с Майстер?...

Алън получи положителен отговор, след което продължи.

— Хекит с вас ли е?

— Не. Морис дори не знаеше, че той се готви да идва тук, и това изглежда много го разстрои... Но за какво става въпрос, да не би да има някаква тайна?

В този момент към тях се приближи малък автомобил. Шофьорът скочи от мястото си и отвори вратата. От колата излезе красива и елегантна дама. Въпреки че изглеждаше крехка, на лицето ѝ беше изписана решителност и деловитост.

— Красавица, нали? — забеляза Алън. — И ваша стара позната.

— Нима това е госпожа Милтън?

— Да, това е тя и аз трябва да тичам след нея, защото имам бърза и неотложна работа. Вие знаете как да ме намерите в случай на някаква опасност, нали, Мери?

Тя го проследи с поглед, докато влезе в Скотланд ярд — зданието, от което беше запазила най-лоши спомени, свързани с брат ѝ, и отново потъна в мисли за Джон. Вероятно за това не забеляза как до колата се приближи доктор Ломънд.

— Какво мрачно здание! — продума той. — Откъснаха ме от всекидневните ми занимания и ме повикаха тук заради бедното съществуване.

Мери си представи, че са извикали доктора да огледа някакъв труп, и цялата потрепери.

Сякаш отгатнал мислите ѝ, доктор Ломънд се разсмя.

— Не се безпокойте, тя е жива и доста хубавичка! — след което бързо добави: — Може би ще ми разрешите да намина някога при вас? Много бих искал да си поговорим...

— Ще се радвам много, докторе! — искрено отвърна тя.

Мери недоумяваше коя беше хубавата млада жена, за която той говореше, и изведнъж се сети, че това можеше да бъде само нейната непозната гостенка — Кора Милтън.

МАЙСТЕР ГУБИ ХЛАДНОКРЪВИЕ

— Защо делото за Фантома е възложено на полковник Уолфорд? Та той съвсем не е наясно с него! — ядосано каза инспектор Блис, след като влетя в кабинета.

Алън му обясни, че делото е дадено на полковника, защото главният инспектор в момента е болен.

— Ако Фантома действително се е върнал — започна той, — а в Скотланд ярд всички са уверени в това...

— Фантома... — прекъсна го Блис с презрителна усмивка, — вие се надявате да го заловите. Впрочем, какво е писал за него Хекит в затвора? Нима вие, инспекторе, вярвате, че Хекит знае нещо?... Виждам, че докато ме нямаше, вие сте станали много доверчиви тук, в Скотланд ярд!

Блис се държеше предизвикателно, като че ли искаше непременно да се скара с Алън, но последният беше търпелив.

— Хекит твърди, че е виждал Фантома...

— Това са глупости!...

— Доктор Ломънд намира...

— Хич не искам да чувам мнението на някакъв си съдебен лекар. Той вече се показва като особено нахален, след като има смелостта да ми дава указания по служебни въпроси.

За Алън беше новост, че Блис не се разбира със стария и твърде спокоен доктор.

— Аз мисля, че той е запознат добре с нещата и съветите му не са за пренебрегване...

— Той е един най-обикновен лекар... А колкото до Хекит, интересува ме само как може да се проверят показанията му.

— Вие самият бихте могли да ги проверите — забеляза Алън. — Чух, че веднъж почти ви се е удала възможност да арестувате Фантома.

— В деня, когато се опитах да го арестувам, той стоеше гърбом към мене и щом го наближих, извади нож и го заби в гърдите ми. Само

една щастлива случайност ме спаси тогава. Кой друг го е виждал, освен мен?

— Изглежда, Майстер — забеляза Алън.

— Не мисля, че и Майстер някога го е виждал, пък и да го е виждал, той едва ли ще ни каже.

Докато се водеше този разговор между двамата инспектори, в стаята влезе полковник Уолфорд.

— Човекът, който ви е писал от затвора за Фантома, е тук, господин полковник — обърна се към него Алън.

— Нима вие действително смятате, че Хекит познава Фантома? — попита Блис.

— Честно казано, не вярвам в това — отговори полковникът. — Но трябва да се убедя все пак. Доведете го тук, инспектор Уембъри!

Сем Хекит влезе в стаята. Изглежда, че този човек, който на няколко пъти беше излежавал тежки наказания, никак не беше смутен от факта, че се намира в Скотланд ярд. Погледът му обиколи присъстващите и се спря на Блис.

— Вероятно познавате добре инспектор Блис? — попита Алън.

— Блис — повтори Хекит и веждите му се набръчкаха. — Много сте се променили!... Преди не носехте брада...

— Не дрънкайте глупости! — прекъсна го Блис.

Полковникът се обърна към Хекит:

— Писахте ми писмо, ако не се лъжа, нали, Хекит? Ето го.

„Уважаеми господа,

Надявам се, че това писмо ще ви заvari в добро здраве... Тук всички разговори се въртят около Фантома, който се е удавил в пристанището на Сидни. Сега, когато той не е вече между живите, мога да ви разкажа за него, защото аз съм го виждал, и мисля, че мога да ви бъда полезен.“

Сем Хекит

— Всичко е истина, нали? — попита полковникът.

— Да, господине — потвърди Сем. — Аз живях с него в една къща.

— Тогава несъмнено знаете как изглежда.

— Как изглеждаше, господине. Нали е мъртъв?

Полковникът поклати отрицателно глава и Хекит пребледня.

— Фантома е жив!... — прошепна ужасено той. — В такъв случай — довиждане!

Хекит се запъти към вратата.

— Трябва да ни разкажете какво знаете за него, Хекит!

— Право да ви кажа, зная едно друго за него, но нямам намерение да ви разказвам нищо, щом е жив. Току-що излязох от затвора, адвокат Майстер ми даде работа и единственото ми желание в момента е да заживея мирно и спокойно.

— Не се разстройвайте, Хекит! — настоя полковникът. — Ако сега ни помогнете, ние също ще ви се отблагодарим по някакъв начин.

— Нима сте в състояние да ме съживите, когато ме убият? — иронично попита Хекит. — Относно Фантома, смятам да държа устата си затворена, за да не ме застигне нещо страшно...

— Не мисля, че вие въобще знаете нещо — каза Блис.

— Никак не ме интересува дали ми вярвате, или не — каза Сем. — Много съжалявам, че поради някакво недоразумение се озовах тук. Довиждане, господа!

— Почакайте — спря го Блис.

— Нека си върви! — полковникът кимна на Хекит, че е свободен.

— Едва ли някога е виждал Фантома — настояваше на своето Блис.

Уолфорд поклати отрицателно глава.

— Не мога да се съглася с това. Поведението му говори, че знае нещо. Майстер тук ли е?

— Да, господине. В приемната е — отвърна Алън.

След няколко минути Морис Майстер, леко смутен, влезе в стаята. Демонстративно погледна часовника, след което измърмори някакъв поздрав.

— Струва ми се, че е станала някаква грешка — започна той. — Предполагах, че с мен желае да говори главният инспектор.

— Да, но за съжаление той е болен и аз го замествам.

— Молбата в писмото, което вчера получих, беше да бъда тук в дванадесет часа, а вече е дванадесет и петнадесет минути. Предстои

ми защита в съда в Гринуич. Един Бог знае какво ще се случи с нещастника, ако не бъда там.

— Много съжалявам, че ви накарах да чакате — с леден глас се извини полковник Уолфорд. — Седнете, ако обичате!

Майстер сложи на масата бастунчето и шапката си, седна и погледна към Блис.

— Вашето лице ми се струва познато!

— Казвам се Блис.

— Не намирате ли, че е странно да викате на разпит в Скотланд ярд адвокат от Кралския съд? — обърна се Майстер към комисаря.

— Поканих ви, за да поговорим откровено.

Полковникът взе една папка и прочете няколко реда от нея.

— Господин Майстер, вие сте адвокат с голяма клиентела в Дептфорд?

Майстер кимна с глава.

— В целия Южен Лондон няма нито един престъпник, който да не ме познава — самодоволно отбеляза той.

— Вие сте известен като защитник по всички на пръв поглед безнадеждни дела, а също и... като благодетел...

Майстер пак кимна, като че ли искаше да благодари за комплимента.

— Някой извърши кражба и успее да се скрие, после го арестуват и вие не само го защитавате в съда, но даже през цялото време, докато този човек лежи в затвора, поддържате семейството му.

— Изключително от човеколюбие! Нима съм под подозрение, че съм помагал на тези нещастници, за да не страдат заради миналите си грехове?

Блис излезе от стаята и Майстер се учуди.

— О, напълно съм уверен в това — отговори полковникът. — Господин Майстер, аз ви извиках тук не за да разбере каква сума раздавате всяка седмица или откъде имате тези пари. Не намеквам дори, че човек, който по силата на професията си има работа с престъпници, знае къде се крият крадените вещи и може да действа като техен агент!

— Това ме радва извънредно много! — Майстер вече се владееше.

— Казах ви, че работата не е в това. Съвсем не съм любопитен, понякога вие не само поддържате клиентите си с пари, но им давате и работа.

— Старая се да им помагам с каквото мога.

Полковникът изпитателно го погледна.

— Например, ако престъпникът има красива сестра, вие я вземате при вас на работа... Сега в момента при вас работи госпожица Ленле, нали?

— Да, така е.

— Преди две години — бавно продължи Уолфорд, — тя имаше предшественица, младо момиче, което се удави. Разбирате за какво ви говоря, нали?

— Това несъмнено беше много печален случай и аз се чувствах дълбоко засегнат от тази драма. Даже не искам да си спомням за това.

— Момичето се казваше Гуенда Милтън. Тя беше сестрата на Артър Милтън, известен с прякора Фантома — попадна право в целта полковникът.

Само при споменаване името на Фантома Майстер замръзна на мястото си.

— Той е най-опасният престъпник, който в момента издирваме. Всички опитни полицаи са по петите му, но досега не са успели да го заловят — с тревога каза полковникът.

Майстер съумя да овладее гласа си и отговори любезно.

— Не казвам нищо лошо за полицията, но намирам, че е опасно този човек да бъде на свобода.

— Да, съгласен съм с вас, но нека преминем към съществената част на това, за което ви извиках тук. Фантома е оставил под ваше покровителство сестра си...

— Аз се отнасях добре с нея — обясни Майстер. — Нима съм виновен, че тя умря? Да не би да смятате, че аз съм я хвърлил в реката? Бъдете благодарен, полковник Уолфорд!

— Все пак е интересно защо тя се самоуби?

— Не зная. Бог ми е свидетел, че съм невинен.

— И все пак сте направили всички приготовления за нея в една клиника — каза полковникът многозначително.

Майстер пребледня.

— Това е лъжа!

— По време на следствието за това не стана дума. За него знае само Скотланд ярд и... Артър Милтън.

Морис Майстер се усмихна.

— Какво може да знае един мъртвец?...

Настъпи пауза, а после Уолфорд каза:

— Фантома е жив, той се намира в момента в Лондон!

Майстер подскочи. Устните му побеляха и в очите му се четеше безграничен ужас.

— Не говорите сериозно, това не може да е вярно! Той не би посмял да се появи тук, където го заплашва смъртно наказание. Фантома? Бие искате да ме сплашите... Ха-ха-ха! Това е една от вашите мили шегички, полковник.

— Той е тук и аз ви повиках, за да ви предупредя. Сигурно доказателство за това е една дама, която беше безумно влюбена в него. В момента тя е в Лондон.

Изведнъж Майстер се нахвърли гневно върху полковника.

— Ако Фантома е в Лондон, защо не го арестувате? Нали е ваше задължение да ловите престъпниците и да пазите обикновените граждани! Аз не съм виновен за смъртта на сестра му, грижех се за нея като баща... Уембъри, вие поне знаете...

— Нищо не ми е известно — студено отвърна Алън.

— Всичко, което сте чували, са лъжи и измислици и аз съм напълно невинен. Той се владееше, но треперенето на ръцете му го издаваше. — Що се отнася до Фантома, бих искал да зная кой го е видял тук, в Лондон?

— Майстер, аз ви предупредих — сухо каза полковникът и добави: — От днес вашият дом ще бъде под строг надзор, никого, когото не познавате, не допускате вътре, след като се стъмни, и вечерно време излизайте единствено придружен от полицаи.

В стаята влезе Блис.

— Блис — обърна се към него полковникът. — Поверявам ви Майстер. Грижете се за него.

С това разговорът приключи и Майстер се отправи към вратата на стаята, но в бързината забрави бастунчето си. Блис го забеляза и понечи да му го подаде, когато вниманието му привлече дръжката, която се въртеше. С леко усилие той извади дълъг и остър нож.

— По всичко личи, че и сам можете да се защитавате — с усмивка забеляза той.

Майстер грабна двете части на бастунчето си и побърза да напусне стаята. Той се движеше по коридорите като насън и явно още не беше дошъл на себе си от новината, която току-що беше научил. Във всеки срещнат сега той „виждаше“ Фантома.

— Нещо неприятно ли се е случило, Морис? — попита разтревожена Мери, когато го видя така разстроен.

— Не, не... нищо! — увери я той.

Но по лицето му се изписа страх, когато покрай тях мина един човек, който държеше в ръцете си вестник, после той се опита да си припомни къде по-рано е виждал Блис и лицето на детектива му се струваше странно познато. Шофьорът също му се стори подозрителен. Колко лесно би било Фантома да седне зад кормилото на колата и по този начин да го следи!

— Но какво ви става, Морис? — чу той гласът на Мери.

— Трябва да се връщаме къщи — разсеяно каза той и извади от джоба си златна кутийка.

Мери отдавна беше забелязала, че след като смръкне малко от белия прах, той става съвсем друг човек. Тя се учудваше на действието на кокаина, без да си дава сметка за това, че той постепенно разрушаваше организма на Майстер.

И този път Морис се успокои и развесели.

— Между другото — каза той — направих справка относно бунта в затвора: Джон не е замесен в него. — Под влиянието на наркотика Майстер не се свенеше да лъже по най-безсрамен начин. Той започна отново да увещава Мери да напусне квартирата на Малпас Роуд и да се пренесе при него.

— Стаята ще ви хареса — уверяваше я той. — Вярвам, че ще се чувствате по-свободна, защото ще разполагате със собствена прислуга и най-накрая ще се отървете от ужасните си съседи.

Но Мери отново му отговори по най-категоричен начин, че ще изчака завръщането на Джон от затвора в старата им квартира.

Майстер най-после разбра, че всяко настояване е напразно.

КАКВО ЗНАЕ СКОТЛАНД ЯРД ЗА ФАНТОМА

Доктор Ломънд седеше в кабинета на полковник Уолфорд и мачкаше една цигара.

Полковникът търпеливо го чакаше да запали, после се обърна към него:

— Исках да поговоря с вас, докторе...

— За жената? — прекъсна го докторът, без да го погледне.

— Как отгатнахте?

— Досетих се... Какво искате да разберете за тази дама?

— Бих искал да разбера нещо за мъжа ѝ чрез нея — каза полковникът.

В очите на доктора се появиха весели искрици.

— Нима жените знаят толкова много за мъжете си? — попита той в отговор.

Полковникът се обърна към присъстващия Алън и попита:

— Не зная точното ѝ име. Вие знаете ли го?

— Кора Милтън. По баща — Барфорд.

Ломънд вдигна очи.

— Кора Барфорд — какво съвпадение! Преди няколко месеца слушах много за Кора Барфорд — бавно проговори докторът, изпускайки кълбета дим.

Блис се обърна към полковника:

— Имам спешна работа, господине. Ако не съм ви нужен, моля да ми разрешите да се оттегля.

После, обръщайки се към доктора, каза:

— Ето една работа, която, вероятно, ще ви допадне. Човек с вашите способности трябва бързо да се справи с нея.

— Чудно каква точно ще е тази работа — каза докторът и се разсмя.

Блис чуваше този смях през цялото време, докато вървеше по коридора.

На доктор Ломънд предстоеше да изслуша историята на Фантома.

Полковникът отвори една папка и започна разказа си:

— Историята на този човек е необикновена и сигурно ще ви заинтересува. Трябва преди всичко да ви кажа, че не сме го залавяли нито веднъж. Той е убиец. Престъпленията му никога нямат за цел грабеж. По време на войната е бил офицер — пилот. Живял е много самотно, имал е само един приятел, който е разстрелян след несправедливо обвинение в пасивност. Три месеца преди края на войната полковникът, който предявил това необосновано обвинение, бил намерен убит. Почти сме уверени, че убиец е Фантома, който изчезна веднага след примирието...

— Не е ли шотландец? — прекъсна го докторът.

— Отказал се е от всички награди, които му бяха присъдени — продължи полковникът. — Никога не се е снимал с никоя полкова група. Имаме само една скица на лицето му, направена от прислужник на парахода, пътуващ за Ванкувър. На този параход Милтън се оженил...

— Оженил се! — възкликна докторът.

Полковникът обясни:

— На парахода имало едно момиче, което бягало от американската полиция — застреляло човек, който го оскърбил в някакъв клуб. Вероятно е разказала на Милтън, че очаква да бъде арестувана веднага след пристигането си във Ванкувър, защото той убедил пастора, който се намирал на парахода, да ги венчае. Така тя станала британска поданица и имало шанс да избегне депортирането.

В очите на доктора пак заиграха весели искри.

— В такъв случай той вероятно е шотландец!

— Ако стане известно, че този човек сега е в Англия, ще настъпи паника — продължи полковникът. — На съвестта му лежат много убийства — включително и това на лихваря Агтамън. Впрочем, Майстер е бил в дома му, когато е извършено това престъпление, Фантома оставил сестра си под покровителството на Майстер, когато е трябвало да бяга след убийството на лихваря. Той не знаеше, че Майстер дава сведения за всичките му постъпки.

— И Фантома е научил това? — попита докторът, като приближи стола си до масата. — Започва да става интересно.

— Ние знаем, че преди осем месеца Фантома е бил в Австралия. Според сведенията ни сега той е в Англия, а щом е в Англия, то е за да разчисти сметките си с Майстер.

— Казвате, че имате портрета му? — прекъсна го докторът.

Полковникът му подаде рисунка, направена с молив.

Докторът не можеше да дойде на себе си от изумление.

— Шегувате ли се? Та аз познавам този човек!

— Какво говорите? — недоверчиво възкликна полковникът.

— Не казвам, че добре го познавам, но съм го виждал. Преди осем месеца спрях в Порт Саид на връщане от Бомбай. Живеех в един хотел и разбрах, че в туземния квартал има беден европеец, който умира от треска. Разбира се, отидох да го видя — винаги се интересувам от европейците, които живеят в домовете на туземците...

Той наистина беше на смъртно легло и аз не бях сигурен, че ще оздравее... Пациентът ми беше именно този човек.

Полковникът посочи рисунката.

— Напълно сигурен ли сте в това?

— Не можем никога да бъдем сигурни в каквото и да е...

— А той оправи ли се? — попита полковникът.

— Не зная — отговори докторът. — Той бълнуваше, когато отидох при него, и през цялото време повтаряше едно и също име: „Кора.“ Два пъти бях при него. Когато отидох трети път, хазайката ми каза, че е изчезнал. Бог знае какво се е случило с него!... Нима е бил Фантома!...

Полковникът пак погледна рисунката.

— Струва ми се, че да — каза той, размишлявайки. — Вие можете да ни направите голяма услуга, докторе — има човек, който навярно знае къде се намира Фантома. Това е жена му Кора Милтън. Бих се радвал да я разпитате... В много дела вие ни оказахте изключително ценна помощ, и то именно при разпитите.

Полковникът се обърна към Алън и каза:

— Доведете тук госпожа Милтън.

Когато Алън излезе, полковникът извади един лист:

— Това са сведения за всичките й пътувания допреди три седмици. Тя се върна тук с британски паспорт и спря в Марлон.

Докторът намести очилата си и започна задълбочено да чете документа.

— Тя е дошла от Генуа, нали? С британски паспорт! И действително е негова жена!

— О, в това няма никакво съмнение. Фантома се е оженил за нея на парахода, но те са прекарвали заедно само една седмица...

— Една седмица? — попита докторът. — В такъв случай тя може би още е влюбена в него. Ако в Порт Саид съм видял действително Фантома, то аз зная много за жена му... В бълнуването си той говореше постоянно за нея и може би ще успее да си спомня всичко!

Докторът потъна в размисъл и изведнъж с ликуващ поглед извика:

— Спомних си главното: орхидеи!...

КОРА ПРИПАДА

Вратата се отвори и в стаята влезе Кора Милтън. Тя беше облечена елегантно и с вкус. Спря се на прага и огледа внимателно всеки от присъстващите.

Полковникът стана от стола си и учтиво я поздрави.

— Добро утро, госпожо Милтън. Помолих ви да дойдете тук, за да може приятелят ми да поговори с вас.

Кора даже не погледна доктора, цялото ѝ внимание беше съсредоточено върху полковника.

— Много се радвам! — отговори тя. В гласа ѝ се усещаше ирония. — Може би ще ми кажете какво ново и интересно има в театрите!

— Най-интересният театър в Лондон е Скотланд ярд — прекъсна я докторът. — Тези дни представяме доста интригуваща мелодрама и на вас е възложена главната роля.

За пръв път откакто беше влязла, Кора погледна доктора.

— Остроумно казано — забеляза тя. — А какво ще играем?

— Ще си играем на въпроси и отговори, като въпросите ще задавам аз. Вие, струва ми се, сте отскоро в Лондон и досега сте били в чужбина, нали? Кажете ни, ако обичате, къде се разделихте с мъжа си?

Усмивката изчезна от красивото ѝ лице.

— Кажете ми, Уембъри, кой е този човек? — попита тя Алън.

— Доктор Ломънд, съдебен лекар на област Дептфорд — отговори Алън.

Изглежда, отговорът я успокои, защото когато отговори, в думите ѝ звучеше предишната ирония:

— Защо ме питате? Вероятно знаете, че от години не съм виждала мъжа си и че никога вече няма да го видя... Мислех, че всички са прочели вече във вестниците, че бедният Артър се удави в пристанището на Сидни.

Докторът се усмихна и показа разкошните светли дрехи на младата жена.

— Нима? — отбеляза той. — Да, да, аз веднага забелязах, че сте в дълбок траур...

Кора видя, че тази хитрост не сполучи, и за момент самообладанието ѝ я напусна.

Срещу нея докторът продължаваше да се усмихва:

— Нека се върнем отново към това печално събитие. Доколкото ми е известно, мъжът ви набързо е напуснал Англия преди три или четири години. Всъщност, кога го видяхте за последен път?

Кора Милтън предпочете да не отговаря на този въпрос, защото усети, че събеседникът ѝ не може да бъде подведен лесно, и сведе погледа си.

— Пристигнахте в Сидни три месеца след него — продължи докторът, като хвърли бегъл поглед върху документа, който му подаде Алън. — Нарекли сте се госпожа Дженсън и сте отседнали в хотел „Харбър“, стая 36, и по това време често сте се срещали с мъжа си.

Устните на младата жена незабележимо трепнаха и тя направи усилие да се усмихне.

— Колко гениално!... Та вие знаете дори номера на стаята ми!

След миг рязко добави:

— Но вече ви казах, че не съм го виждала.

Докторът обаче я притисна с още факти, които му бяха известни:

— Той ви е звънял по телефона и вие сте го молили да ви даде възможност да се срещнете с него, или се лъжа.

Той спря, като очакваше отговор, но Кора мълчеше. Тогава продължи:

— Мъжът ви се боял, че може би ви следят и чрез вас полицията лесно би попаднала по следите му.

— Той да се бои! — извика тя и в гласа ѝ прозвучаха гневни нотки. — Вие забравяте, че Артър Милтън никога от никого не се е страхувал. — Впрочем сега това няма никакво значение, щом той вече не е между живите.

— Нека тогава да го възкресим — каза докторът и лукавата усмивка не слизаше от устните му. Той щракна с пръсти и извика: — Възкръсни, Артър Милтън, ти, който напусна Мелбърн на парахода „Темистокъл“ в деня на сватбата си!

Кора чувстваше, че по някакъв начин се е издала. Сепна се и се разсмя нервно:

— Колко глупаво от моя страна да се възмуствам от шегите ви. Не съм длъжна да отговарям на въпросите ви и не зная защо стоя тук.

След което Кора Милтън стана от мястото си и тръгна към вратата.

— Отворете вратата на госпожа Милтън — обърна се доктор Ломънд към Алън и прибави с невинен тон: — „Госпожица Милтън“ — нали?

Тя се обърна и очите ѝ гневно засвяткаха.

— Какво искате да кажете с това? Може би сте знаменит доктор, но този път диагнозата ви е съвършено погрешна.

— Значи вие действително сте омъжена?

— Ще ви кажа само, че първият път ни венча пасторът на парахода и този брак е напълно легален, като след това ние още веднъж се венчахме в църквата „Св. Павел“ в Дептфорд.

— Омъжена!... — прошепна недоверчиво докторът. — Хм, явно женените имат много къса памет. Мъжът ви е забравил да ви изпрати любимите орхидеи.

— Какво искате да кажете с това?

— Нали той винаги ви изпраща орхидеи на годишнините от сватбата. Даже когато се е крил в Австралия и когато сте живели в различни градове, когато полицаите са следили и вас, и него, той пак е намирал начин и ви е пращал цветя. Но тази година не сте ги получили. Едва ли просто е забравил... Може би тази година друга жена е получила букет орхидеи?...

Кора пристъпи към него и очите ѝ святкаха от гняв:

— Така ли мислите! — извика тя. — Тогава знайте, че Артър никога не е мислил за друга жена и че се е излагал на хиляди опасности, само и само да се види с мен.

— Той е бил в Мелбърн, когато и вие сте били там, и все пак не ви е изпратил орхидеи — доволен констатира докторът.

Кора го прекъсна и извика:

— Орхидеи... Много са ми потрябвали те, когато не ги получих, аз знаех, че...

Тя спря.

— ... Че е напуснал Австралия — допълни докторът. — Затова и вие така бързо отпътувахте... Започвам да мисля, че още го обичате.

При тези думи Кора Милтън за пръв път се усмихна и каза:

— Мисля, че сега мога да си отида?... Нали нямате намерение да ме арестувате?

— Вие сте съвършено свободна и можете да си отидете, когато поискате, госпожо Милтън — намеси се полковник Уолфорд.

— Довиждане — каза тя и тръгна към вратата.

— Любовта е сляпа — не спираше докторът. — Вие сте го срещнала на Колинс Стрийт и не сте го разпознала? Искате да ни накарате да повярваме, че той е бил така добре гримиран, че не сте го познала посред бял ден? Но това е твърде невероятно, госпожо Милтън! Помислете все пак какво говорите!...

Кора отново изгуби контрол върху чувствата си и се обърна към мъчителя си:

— На Колинс Стрийт! — с презрение извика тя. — Той би могъл да се появи и на Риджънт Стрийт и никой да не го познае. Дори да пазите всички входове и изходи, той би могъл спокойно да влезе и да си излезе оттук. Вие се смеете, но той е способен на това!...

В този момент Блис влезе в стаята. Алън не беше сигурен дали Кора Милтън го е видяла, или не, защото през цялото време, докато говореше, погледът ѝ беше устремен към доктор Ломънд.

Изведнъж тя пребледня и припадна. В последния момент, преди да се смъкне на пода, Алън се спусна към нея и успя да я хване.

ДОКТОРЪТ СЕ СБЛЪСКВА С ОЩЕ ЕДНА ТАЙНА

Отношението на Мери към Майстер премина през различни стадии — от пълно доверие, каквото изпитваше към него в детството си, до несигурност от мига, в който го видя такъв, какъвто беше в действителност.

Тя все повече мислеше за Гуенда Милтън и трагичната ѝ съдба. Беше доста близка с Майстер и не се страхуваше от него. Предложението му да се пресели в неговата къща — в уютната стая, която така ѝ хареса, тя прие като обикновен израз на любезност и загриженост. Отказът ѝ беше продиктуван главно от желанието ѝ за самостоятелност, а освен това не искаше да му бъде задължена с каквото и да е.

Една сутрин, когато идваше на работа, тя видя, че на прозорците поставят нови капаци, които имаха за цел да направят къщата по-сигурно място.

Мери недоумяваше защо Майстер, който никога не се страхуваше от крадци, изведнъж е дал такова разпореждане. Наистина, работодателят ѝ имаше много ценно сребро, на което Хекит често се любуваше. Той неведнъж беше казвал:

— Всеки път, когато чистя това сребърно блюдо, госпожице, мисля си, че за него се полагат приблизително девет месеца затвор.

Тя се опита да попита Майстер защо така старателно се заключва през нощта, но той само отбеляза:

— Предпочитам всички, които искат да дойдат при мен, да влизат през вратата...

Той се чувстваше самотен и я помоли да вечерят някога заедно, като ѝ обеща да изсвири любимите ѝ пиеси.

Този път Мери не му отказа направо, а обеща да помисли върху поканата му. Същия ден Морис беше зает с интересен клиент, арестуван след каране в нетрезво състояние.

Вечерта Майстер помоли Мери да напише писмо до доктор Ломънд, който беше освидетелствал клиента му като съдебен лекар и беше подписал заключението.

Доктор Ломънд смяташе, че той е бил мъртвопиян, но Майстер, който не се доверяваше на мнението на доктора, искаше клиентът му да бъде прегледан от личния си лекар в присъствието на доктор Ломънд.

Когато писмото беше готово, Майстер я помоли да го занесе лично на доктора.

— С голямо удоволствие ще изпълня молбата ви — с весела усмивка отговори Мери. — Много ще ми е приятно да се видя с този доктор.

Тя му разказа за срещата си с Ломънд на входа на Скотланд ярд.

Майстер прехапа устни и отбеляза:

— Този старец е умен като дявол. По-досетлив е от всички в Скотланд ярд, взети заедно. Постарайте се колкото се може повече да го предразположите, драга Мери, много е важно клиентът ми да бъде оневинен — той е богат борсов чиновник.

Мери недоумяваше. Възможно ли е усмивката ѝ наистина да направи впечатление на доктора. Тя мислеше, че той е човек, който не се поддава на никакво влияние. Прислужницата, която ѝ отвори, каза, че Ломънд току-що се е върнал от работа и едва ли ще се съгласи да я приеме.

Но Мери беше настойтелна: каза името си и кой я изпраща. Когато влезе доктор Ломънд, тя му подаде писмото. Той го прочете, като постоянно правеше забележки полугласно.

— А... от Майстер!... За онзи пиян скандалджия — той наистина беше пиян и всички медицински светила не са в състояние да го изкарат трезвен!

Той сгъна писмото, сложи го в джоба си и с усмивка погледна към младото момиче.

— Седнете, моля ви.

— Благодаря, докторе. Бързам за вкъщи.

— Бързате за вкъщи? И ще проявите благоразумие, ако останете в квартирата си...

Мери сама не можеше да си даде сметка защо изведнъж му разказа за посещенията на Блис в квартирата ѝ. Когато се опомни, вече

беше твърде късно.

— Да, спомням си, Алън Уембъри ми разказа това. Чудите се защо Блис е влязъл в квартирата ви. Аз, разбира се, не мога да ви дам конкретен отговор, обаче мисля, че е търсел нещо, което му е било много необходимо. Впрочем липсваше ли нещо от стаята ви?

— Нищо, освен едно писмо, което не беше мое: госпожа Милтън го забрави и аз го прибрах в едно чекмедже. Това е единственото нещо, което липсваше.

— Нима Блис е знаел къде се намира то и дали действително е представлявало интерес за него... — търкайки брадата си, разсъждаваше докторът. — Определено тук се крие някаква тайна, която сега не мога да разбера...

С тези думи той изпрати младото момиче до преддверието, излезе на стълбите и гледа продължително след него, докато то се отдалечаваше с бързи стъпки надолу.

В КЪЩАТА НА МАЙСТЕР СТАВА НЕЩО

След посещението си в Скотланд ярд Майстер много се промени и започна да пие повече. Бутилката с коняк винаги стоеше до него.

Сега той прекарваше цялата сутрин на рояла, за голямо удоволствие на Мери. Беше много талантлив и свиреше с голям артистизъм и майсторство. Мери понякога мислеше, че колкото повече пие, толкова по-хубаво свири. Целият се отдаваше на музиката и тя често не получаваше отговор на въпросите, които задаваше.

Майстер стана страшно нервен и боязлив, трепваше при най-малкия шум и се страхуваше от всяко почукване на вратата.

На Хекит понякога му ставаше неприятно, когато заварваше господаря си пред маса, отрупана с бутилки.

Веднъж Хекит се обади на Алън и с тревожен глас го помоли незабавно да дойде при Майстер и да доведе със себе си доктора.

След четвърт час Алън и докторът звъняха на вратата на Морис. Отвори им Хекит, който целият трепереше от страх.

— Защо не повикахте лекаря му? — попита Алън.

— Толкова съм изплашен, господине — отговори Хекит. — Той непрекъснато буйства.

— Ще отида при него — каза докторът. — Къде е стаята му?

Сем го заведе горе и веднага се върна.

— Вероятно се боите, че ако случайно умре, ще ви заподозрат в убийство, нали, Сем? — попита Алън, разглеждайки една масивна сребърна табла. Майстер се славеше със старинното си сребро.

— Тежко нещо, нали? — забеляза Хекит. — Как смятате, колко струва?

— Мисля, че за него човек би получил най-малко три години затвор — сухо му отвърна Алън.

Изведнъж Сем попита:

— Господин Уембъри, можете ли да ми кажете какво прави инспектор Блис във вашия район? Та той непрекъснато се навърта около тази къща, даже вчера го откриха горе.

— Лъжете, Хекит! — спокойно възрази Алън.

В това време се чуха стъпките на доктора, който слизаше по стълбите.

— Как го намирате, докторе? — попита Алън.

Докторът помириса една чаша, която стоеше на масата.

— Прекалява с кокаина и рано или късно това ще го заведе в гроба — отвърна последният, оглеждайки внимателно стаята.

— Странна стая за кантора, нали?

— О, да — съгласи се Алън. — Мисля, че тук са ставали доста странни неща. Впрочем, Хекит, готови ли са новите капаци за прозорците?

— Да, господине. А защо са толкова необходими?

— За да не влезе Фантома най-вероятно!

Хекит се напрегна и лицето му пребледня.

— Значи такава е работата — прошепна той. — Страхуват се от Фантома! Ето за какво са били необходими тези капаци и защо господарят иска аз да спя тук! Но сега, когато знам истината, не бих се съгласил да го направя и за сто хиляди лири!

Докторът се усмихна едва забележимо:

— Струва ми се, че това е твърде голяма сума — отбеляза той, после прибави:

— Бихте ли ни оставили сами, господин Хекит?

— Елате с мен, искам и вие да видите Майстер — каза докторът и тръгна нагоре по стълбите.

Алън беше поразен от промяната, която беше станала с Майстер. Той лежеше по корем на кревата: ръцете му конвулсивно мачкаха копринената покривка, а устните му бърбеха несвързани думи. Цял час Алън и докторът стояха в стаята на болния, старайки се да облекчат по някакъв начин състоянието му. През това време на няколко пъти Алън чу по стълбите стъпките на Хекит, който изчезваше веднага щом усетеше, че може да бъде забелязан.

Когато Алън слезе долу, вече беше седем часа. Сем със зелена престилка и с парцал в ръка усилено чистеше прозорците.

— Как се чувства господарят? — попита той Алън.

Последният не отговори, вниманието му беше привлечено от една врата, която, изглежда, не беше отваряна скоро.

— Къде води тази врата? — попита той Хекит.

Сем поклати глава.

— Не знам. Никога не съм я виждал отворена. Може би зад нея се намира касата на господаря. Вероятно господин Майстер има спестени милиони.

Алън се огледа.

— Няма ли някъде ключ от нея?

— Да, има ключ, той виси над камината!... Разбрах това, защото...

— Защото вече сте се опитвали да отворите вратата — прекъсна го Алън.

Сем започна енергично да се оправдава, което подсказа на Алън, че той още не беше успял да изпълни замисъла си.

Алън се приближи до вратата, водеща до горния етаж, и се послуша: стори му се, че чува гласа на Майстер. В това време слезе докторът.

— Какво правите тук?... Чакате ли някого?

— Не. Всъщност чакам един от подчинените си — отговори Алън.

Доктор Ломънд тържествуваше — беше накарал полицейския инспектор да се изчерви.

Алън Уембъри излезе на улицата и остана там да чака Мери.

В това време се случи нещо странно — над вратата трепна червена светлина. Ако това беше някакъв сигнал, откъде идваше той? Докторът учудено гледаше тази светлина, която изгасна също така внезапно, както се беше появила. Доближи се на пръсти до вратата, послуша се, но не долови никакъв шум.

— Ето сутрешната поща — Хекит влезе в стаята, но като видя изуменото лице на доктора, спря.

— Хекит — спокойно се обърна към него докторът — живее ли в къщата още някой, освен господин Майстер и вие?

Хекит го погледна недоверчиво.

— Не, друг няма... Старата готвачка е болна...

— А кой приготвя сутрин кафето на господин Майстер?

— Аз, господине — отговори Сем.

Докторът погледна към тавана.

— А какво има горе?

— Килер за ненужни предмети — беше отговорът на Хекит.

Той се чувстваше все по-неловко.

— Но какво има, докторе, нещо важно ли е?

Докторът поклати глава.

— Смятах... — започна той — но всъщност това е дреболия!

— Може би искате да разгледате килера, господин докторе? — предложи Сем.

Доктор Ломънд кимна с глава и го последва по стълбите, мина покрай стаята на Майстер и влезе в тесния килер, затрупан със стари мебели.

ДЖОН СЕ ЗАВРЪЩА

В къщата на Майстер имаше таен вход, който беше известен още на трима души. Един от тях, както се надяваше Майстер, вече не беше между живите, другият — Джон Ленле — беше в затвора. Третият беше Мери — на нея той сам го показа.

Владенията на Майстер се простираха до малкия тинест канал, на чийто бряг имаше няколко сгради, приличащи на складове.

Тази сутрин покрай канала вървеше висок, строен млад човек. Когато стигна до тъмните постройките, той извади от джоба си малък ключ и отключи вратичката на сградата.

Едва направил няколко крачки навътре, със същия ключ той отвори вратата на единия от складовете и я заключи отвътре. После се спусна по извитата стълба, която водеше към подземен канал, иззидан от тухли. Проходът беше достатъчно висок за човек, среден на ръст, но младежът трябваше да се наведе, за да мине.

По всичко личеше, че мястото му беше добре познато, защото след шест крачки той напипа малка дупка, в която Майстер винаги държеше готови за употреба четири фенерчета.

Замисълът на последния беше, че по този подземен проход при него ще идват очарователни гостенки, като се крият от любопитните погледи.

Младежът продължаваше да върви все така уверено, докато стигна до стая, постлана с килим и приличаща на склад, от която водеше стълба нагоре. След като стигна до половината на тази стълба, той стъпи с крак на точно определено място на стъпалото и се усмихна — знаеше, че при това движение вътре в стаята се запалва червена светлина. Това беше сигнал, измислен от самия Майстер. Не след дълго неочакваният посетител стигна до вратата, спря и се послуша.

Чу гласа на Майстер, а след това и на Мери:

— Скъпа Мери, колко сте хубава!

— Не говорете такива глупости, Морис!

После се чу музика — Майстер навярно свиреше на рояла. След няколко минути младият господин, притаен зад вратата, чу гласа му, както и шум от борба в стаята. Отвори вратата и хвърли в ужас Морис, който избяга в спалнята. Вцепенена от страх, Мери гледаше как вратата бавно се отваря и в стаята влиза човек, в чието лице тя разпозна брат си.

— Джон! — извика тя и се хвърли в обятията му. — Защо не ми писа, че се връщаш? — задъхано попита тя.

Джон строго погледна сестра си и каза:

— Мери, какво правиш в тази къща? Ти не би трябвало да работиш вече при Майстер, защото аз му оставих пари и го помолих да се грижи за теб и да не работиш по време на моето отсъствие.

Сестра му учудено го погледна.

— Оставил си пари на Майстер?

— Разбира се! Нима той е прекратил месечните ти вноски?

— Аз дори не знаех, че ти си оставил пари за мене — прошепна тя. — Надявам се, Джон, че не ми се сърдиш...

— Разбирам — отвърна брат й. После й разказа защо е освободен от затвора предсрочно.

— В затвора имаше бунт и тези луди хора искаха да убият губернатора... Аз му спасих живота, но смятах, че само ще ми намалят наказанието... И изведнъж вчера ми съобщиха, че съм свободен.

Братът и сестрата не забелязаха, че в стаята беше влязъл Хекит и беше чул целия разговор.

Мери прегърна нежно брат си и прошепна:

— Джон, надявам се, че сега ще започнем нов живот. Искам да напуснем Лондон. Майстер обеща, че ще ти помогне финансово, за да започнеш нещо. Помисли, Джон, ти не би попаднал в затвора, ако следваше съветите му.

— Хмъ... — избъбри брат й. — Той ли ти каза това? — После прибави, гледайки я втренчено:

— Мери, кажи ми откровено, влюбена ли си в Майстер?

Младото момиче изглеждаше обидено от този въпрос и не отговори веднага, а брат й взе мълчанието за смущение и попита повторно:

— Значи ти го обичаш?

— Той беше много добър към мене... — започна тя и в същия момент се запита в какво точно се беше проявила добротата на Майстер.

— Все пак от днес ти ще прекратиш работата — каза Джон сериозно.

Мери се разсмя и възкликна.

— Не знаеш колко неотложни неща имам да свърша.

Тя седна зад пишещата машина, а в това време вратата се отвори и влезе самият Майстер. Като видя младия Ленле в стаята, той се намръщи.

Джон с поглед каза на сестра си да излезе и се обърна към Морис, без да му подаде ръка.

— Кажете ми, Майстер, защо не сте казали на сестра ми за парите, които ви оставих за нея?

— Отговорете ми първо вие, Джон, какво правите тук? — вече поуспокоен попита Майстер.

Джон накратко преразказа историята на своето освобождаване и като гледаше изпитателно Майстер, повтори въпроса си.

— Драги ми Джон, смятах, че ще е по-добре да намеря някакво занимание на очарователната ви сестра, която иначе би скучала. Впрочем, към нея изпитвам най-топли бащински чувства.

Майстер видя строгия поглед на брата и неволно сведе глава.

— В такъв случай стойте по-настрана от нея, отдавна ви познавам, Морис, и зная, че репутацията ви не е от най-добрите. Още веднъж ви предупреждавам, ако имате намерение да повторите историята с Гуенда Милтън, зле ще си изпатите!

ПРАТЕНИК НА ФАНТОМА

Морис Майстер се приближи до рояла и засвири сантиментална мелодия, която го погълна така, че съвсем забрави за присъствието на младежа.

Той не забеляза силуета с черна брада, който се приближи до прозореца и внимателно огледа стаята.

Джон не спираше да заплашва Майстер.

— Сам ще се уверите, Морис, че ако не престанете да ухажвате сестра ми, както сте правили с Гуенда Милтън, ще изпреваря Фантома!

— Какво говорите, Джон — с усмивка отговори Майстер. — Нали знаете, че Фантома лежи на дъното на пристанището в Сидни.

— Фантома е в Лондон и вие много добре знаете това — сухо възрази младият човек. — Никой не може да каже дали в този момент е близо, или далече от вас...

Човекът зад прозореца изведнъж изчезна, като че ли беше чул последните думи.

— Защо ме занимавате с тези въпроси, Джон? — забеляза Майстер. — Виждате, че не искам да се карам с вас.

Вместо отговор Джон извади от джоба си пакетче и го разви на масата. В него имаше малка брилянтна гривна.

Майстер я взе и я поднесе към светлината.

— Ето я значи гривната! А аз непрекъснато се питах къде може да сте я скрили!

— Взех я, идвайки насам — отвърна Джон. — Бях я оставил у един мой приятел. Това е всичко, което получих срещу трите години затвор — прибави той с горчивина. — Извърших три кражби, но само една от тях ми донесе нещо.

Майстер промълви замислено.

— Имате предвид кражбата на Камден Кресент, нали?

— Не ми се иска да се връщам отново към това — прекъсна го нетърпеливо Джон. — Затворът направи от мен друг човек. А що се

отнася до тази кражба, човекът, когото ми бяхте изпратили на помощ, избяга с плячката. Нали вие сам ми казахте това...

В главата на Майстер се зараждаше нов план.

— Тогава не ви казах истината. Човекът не е избягал с откраднатото — прибави той, като погледна през прозореца и заговори по-тихо.

— Така ли? Нима?

— Той самият ми разказа всичко. Откраднатото е скрил в една запустяла къща на Камден Кресент. Криех от вас, защото не исках да се замесвам в това след аферата с бисерите на госпожа Дарнлей.

На лицето на Джон се изписа нерешителност — вече беше готов да се поддаде на изкушението.

После обаче махна с ръка и каза бързо:

— Нека си стои там.

Но за опитния Майстер беше ясно, че младежът не е казал последната си дума и все още може да бъде изкушен. Той се разсмя:

— Вие сте луд! Помислете само какво сте получили за дългия ви престой в затвора?... Тази играчка... — И той посочи гривната. — Ако ви дам за нея двадесет лири, то ви уверявам, че сте направили добра сделка. А помислете, че в онази къща има скрита плячка на стойност повече от осемстотин лири!

Майстер продължи замислено: в главата му се раждаха различни планове и начини за осъществяването им.

— Идете там още тази нощ — предложи той.

— Ще помисля върху предложението ви. Но вече не помня номера на къщата.

— Петдесет и седем — отговори Майстер. — Сега ще ви дам двадесет лири за гривната.

Той издърпа чекмеджето и извади една кутийка, в която държеше пари.

— Съгласен съм на тази сума — каза Джон. — Но ако отида за откраднатото, искам пълната му стойност... В противен случай ще се обърна към някой друг.

Нищо друго не беше в състояние така да оскърби Майстер.

— Ето как се отнасяте към мен! — извика той. — Това е благодарността ви за сведенията, които ви дадох. Ето ви парите —

прибави той и хвърли през масата двадесет лири, които Джон бързо прибра в джоба си.

Майстер се обърна внезапно: вратата, която водеше към стаята му, изведнъж се отвори. На прага стоеше доктор Ломънд. Хекит го беше оставил в килера и напълно беше забравил, че той е още в къщата.

Докторът влезе, но се спря, когато видя младежа.

— Прекъснах ли ви? — попита той.

— Ни най-малко, докторе! Влезте, ако обичате — каза Майстер. — Това е един мой приятел, господин Ленле.

— Току-що разговарях със сестра ви. Вие пристигате от село, нали? — обърна се доктор Ломънд към Джон.

— Преди няколко часа излязох от затвора — прекъсна го сухо Джон и тръгна да излиза от стаята.

Вече беше хванал дръжката на вратата, когато тя внезапно се отвори и на прага се появи развълнуван и пребледнял Хекит. Той се обърна към Майстер и прошепна с ужас:

— Търсят ви и когато попитах за кого да съобщя, отговорът беше: „Фантома иска да му предаде поздрави.“

Майстер потрепери целият.

— Фантома! — учудено каза докторът. — Доведете го незабавно!

— Доктор Ломънд, моля ви! — трепереше Майстер.

Обаче докторът му направи знак да замълчи.

— Знам какво правя!

— Докторе, вие сте полудели — бърбеше Майстер. — Представете си само...

— Нека влезе! — повтори докторът.

Очите му бяха устремени към вратата.

На прага се появи стройна елегантна жена, чиито очи светеха от едва сдържан смях.

— Кора! — в един глас извикаха присъстващите.

— Признайте, че ви изплаших до смърт!

— Още само миг и щях да умра от инфаркт — разсмя се докторът.

Морис Майстер все още беше пребледнял от ужаса.

— Драги Джон — обърна се той към младежа — сега вие знаете къде да намерите това, което търсите.

Джон разбра, че присъствието му в стаята вече е нежелано, и се сбогува с присъстващите.

С доста груб тон Майстер изгони от стаята и Хекит. Очевидно беше, че искаше да остане насаме с младата жена, затова доктор Ломънд каза, че е оставил чантата си горе и излезе.

— Драга госпожо Милтън, вие сте по-прекрасна откогато и да било — с половин глас промълви Майстер. — Къде е впрочем скъпият ви съпруг?

Кора отиде до вратата, през която беше излязъл докторът, заслуша се в отдалечаващите се стъпки, след което се върна на предишното си място.

— Слушайте — започна тя и гласът ѝ премина в шепот. — Искам да поговоря с вас, докато не се е върнал оня детектив доктор. Защо не заминете за някъде, където никой не ви познава и където бихте могли да заживеете под друго име?

Майстер се усмихна и запали пура.

— Разбирам!... — каза той. — Искате да напусна Англия и даже долавям в гласа ви заплаха.

— Аз не ви заплашвам, но от „него“ не можете да се отървете, Майстер, това е самата истина — отвърна му Кора.

— Скъпа красавице — той искаше да я погали по бузата, но тя се отдръпна, — не се тревожете за мен.

— За вас! — извика тя и очите ѝ пламнаха. — Ако трябваше само пръста си да мръдна, за да ви спася от ада, повярвайте ми, дори това не бих направила! Махнете се оттук... Искам да спася Артър, а не вас... Заминете, където искате, само напуснете Англия.

Майстер не сваляше очи от нея и беше поразен от думите, които току-що чу.

— Доста умно измислено — прошепна той. — „Той“ не се решава да се върне тук и е изпратил вас, за да ме подлъжете да напусна Англия.

Очите на младата жена се присвиха, като че ли изведнъж я заслепи ярка светлина.

— Ако бъдете убит, то ще бъдете убит тук... Тук, в тази стая, където сте разбили сърцето на сестра му.

— Лъжете се, скъпа Кора — каза Майстер. — Да предположим, че Фантома е жив, в такъв случай тук в Лондон съм в най-голяма

безопасност. Навсякъде другаде по света той би ме намерил и достигнал по-лесно.

Кора тъкмо се канеше да каже нещо, когато вратата се отвори и в стаята влезе детективът доктор.

— Казахте ли си вече всичко, Кора? — попита старецът и въпреки вълнението си младата жена се разсмя.

— Слушайте какво ще ви кажа, докторе, само най-добрите ми приятели ме наричат Кора.

— Аз съм един от тях — спокойно възрази докторът.

Майстер веднага се съгласи с него.

— Госпожа Милтън сама не знае кои са й приятели — каза той. — Бих желал да я убедите в това.

Докторът обаче не разговаряше с него, а през цялото време гледаше младата жена. Майстер имаше усещането, че беше нежелан гостенин в собствената си къща. Влизането на Мери го извади от това положение. Той отиде с нея в дъното на стаята, където се намираще документацията му. От това място можеше да наблюдава всичко, което става в стаята, без самият той да бъде наблюдаван.

— Сама не знаете колко се радвам, че ви виждам, Кора — продължи докторът.

— Колко сте смешен! — разсмя се тя.

— Накарах една неутешима вдовица да се разсмее — пошегува се той.

Кора му хвърли бърз поглед.

— Не ме дразнете с това вдовство — отбеляза тя. — Понякога така ми се иска това да е истина. Струва ми се, че щеше да е по-добре никога да не бях срещала Артър!

Докторът се обърна към нея и каза съчувствено.

— Толкова лош ли беше Артър?

— Артър беше изключително добър, но не беше човек, способен да създаде собствено семейство.

Докторът погледна към Майстер, после отново се обърна към Кора.

— А вие много ли го обичахте?

Тя сви рамене.

— Да ви кажа право — и аз не знам!

— И все пак сте го последвали в Австралия... Там са минали най-хубавите години от живота ви. Бих се осмелил да ви дам един съвет: постарайте се да го забравите!

— Да го забравя? — попита тя. — Вие смятате, че той може да бъде забравен?

— Не знам — замислено промълви докторът. — Но струва ли си толкова страдания заради него!... Та рано или късно той ще бъде хванат и тогава дългата ръка на закона ще го изпрати в затвора до края на живота му.

— Не говорете такива ужасни работи! — извика тя.

Кора погледна към мястото, където се намираще Майстер, и добави със сериозен глас:

— Зная, че Артър е в опасност, но не се боя от полицията, искате ли да ви кажа нещо...

— Разбира се, щом ми се доверявате.

— Тогава ето какво, ще бъда откровена с вас: струва ми се, че в целия свят има само един човек, който е способен да хване Фантома. И този човек сте вие, доктор Ломънд!

Погледите им се срещнаха и докторът продължи сякаш не беше чул последните й думи:

— Това е лудост от ваша страна! — каза докторът. — Такава красива жена като вас цял живот да тича подир някаква сянка. След няколко години ще се превърнете в кълбо от нерви. Струва ли си всичко, което правите...

— Защо ми говорите така? — прошепна тя. — Каква е вашата цел?

— Ако, разбира се, желаете, ще ви я кажа съвсем откровено — каза той. — Макар и с риск да ми се разсърдите.

Тя не сваляше поглед от него. Той продължи.

— Нима не е най-добре за вас да отпътувате от Англия и да забравите Фантома... Да зачеркнете завинаги този човек от живота си и да намерите друго, с което да осмисляте живота си. — Той се разсмя. — Може би си мислите, че се бъркам в чужди работи, но право да ви кажа, от известно време аз мисля само за вас... Мисля си за онези дълги часове, когато се измъчвате в очакване да се случи нещо ужасно.

Тя изведнъж скочи.

— Признайте си, докторе! Явно имате скрита причина да ми говорите по такъв начин.

— Кълна ви се...

— Аз съм уверена, че такава съществува! — Тя се разгневи. — Вие сте мъж, а всички мъже са еднакви. И накрая ще ви кажа нещо: аз живея по собствено желание в ада и в него ще си остана пак по собствено желание.

С нетърпелив жест тя грабна чантичката си от масата.

— Тъкмо се канех да ви дам съвет — смутено прошепна докторът.

— Съвет... — иронизира го тя. — Ако Артър Милтън ми каже, че съм му омръзнала и съм му станала безразлична, тогава сама ще го напусна!

След това, без да му даде възможност да ѝ възрази нещо, Кора излезе от стаята.

Майстер през цялото време наблюдаваше сцената и сега се приближи към доктора.

— Вие я разсърдихте — забеляза той.

— Възможно е — замислено отвърна докторът, след което взе шапката и чантата си.

— Жените са странни същества — продължи Майстер. — Мисля си, че вие твърде много я харесвате!

— Така ли смятате? — попита докторът. — Интересно дали ще приеме поканата ми, ако ѝ предложи да обядваме заедно?

Майстер се забавляваше — наистина въпреки възрастта си докторът още смяташе, че би могъл да се хареса на младата жена.

— Никога не може да се отгатне на какво е способна една жена, която е влюбена, нали, докторе? — ехидно отбеляза той.

Докторът не отговори и дълбоко замислен, излезе от стаята.

ТАКТИКАТА НА МАЙСТЕР

Майстер знаеше едно нещо със сигурност: Джон се превръщаше в истинска опасност за него. Той беше способен да приведе в изпълнение заплахите, които му отправи.

Скоро мислите му го отведоха към сестрата на Джон. Любовта му към младото момиче премина в истинска страст и сега, когато се боеше, че ще я изгуби, тя му се струваше най-прекрасната жена в целия свят.

Седна зад рояла и започна да свири любимата си мелодия и не забеляза как Мери влезе в стаята.

— Морис! — обърна се тя към него.

Музиката спря.

— Трябва да разберете, че не мога да продължа да работя при вас сега, когато Джон се върна — каза тя.

— Празни приказки — отговори ѝ той и в гласа му се долавяха онези бащински нотки, които не му се удаваха особено лесно.

— Той е толкова подозрителен — продължаваше тя.

— Бих желал зад подозрителността на брат ви да се крие някаква основателна причина — каза Майстер.

Мери недоумяваше.

— Но вие знаете много добре, че не мога да остана повече у вас.

Майстер стана, приближи се до нея и сложи ръката си на рамото ѝ.

— Ако сега си отидете, всички ще помислят, че аз действително съм чудовище — каза той с шеговит глас. — Та вие не можете цял живот да изпълнявате желанията на Джон, който по всяка вероятност ще прекара половината от своя живот в затвора.

Тя извика от учудване.

— Трябва да притежавате смелост и да гледате истината в очите. Няма смисъл да се лъжете!... Та вие не знаете цялата истина. Стараех се да скрия всичко от вас, но това вече е непосилно за мен.

— Какво сте искали да скриете от мен? — попита тя с треперещ глас.

Мери беше пребледняла като платно.

— Ето как стоят нещата — започна той и се поколеба, като че ли се чудеше дали да ѝ разкаже. — Как мислите, какво е направил безумният ви брат, преди да го хванат и съдят? Аз, както сама знаете, бях най-добрият му приятел, но това не му попречи да подправи подписа ми на един чек за четиристотин лири.

Мери с ужас се отдръпна.

— Но това е престъпление!

— Ето това е чекът. — Майстер извади от джоба си бележник, в който беше пъхнат чек. — Държа го тук и самият аз не знам как да постъпя с Джон.

Мери се опитваше да прочете името, изписано върху чека, но Майстер се стараеше да не ѝ го показва напълно. Това беше чек, получен със сутрешната поща, а цялата история с подправянето той току-що измисли. Майстер често импровизираше така.

— Нима не може да се унищожи този документ? — попита Мери с треперещ глас.

— Разбира се, това е възможно... — Майстер играеше великолепно ролята си. — Но брат ви е толкова отмъстителен! Трябва да го запазя като средство, с което бих могъл да се защита.

Майстер сложи чека обратно в джоба си.

— Разбира се, никога никому няма да го покажа — каза той и хвърли бърз поглед към Мери.

После добави с нежен глас:

— Сама не знаете, Мери, колко ми е трудно да говоря с вас за вашия брат. Бих желал да поговорим на спокойствие, за да сме сигурни, че никой няма да ни попречи. Елате да вечеряме заедно...

Тя поклати глава.

— Не мога да направя това. Морис, нима вие искате и за мен да говорят същото, което са говорили за Гуенда Милтън?

Майстер се ядоса.

— Защо всички ме упрекат за съдбата на това момиче? Ако не искате, може да не идвате! Не разбирам всъщност поради каква причина съжалявам вашия брат, а дори се опитвам и да го защитавам.

Мери изпадна в ужас от внезапния му гняв.

— О, Морис! — извика тя.

— Все ми е едно — рязко я прекъсна той. — Никога не съм бил на колене пред никоя жена и не смятам повече да ви моля! Ако искате, можете веднага да си заминете оттук, но брат ви едва ли ще ви последва, в това можете да бъдете убедена!

Мери го хвана за ръката, тя беше изпаднала в ужас, че Майстер ще изпълни заплахата си.

— Морис, вие знаете, че ще направя всичко, каквото пожелаете...

Той я погледна някак странно.

— Елате утре в единадесет часа...

Преди да успее да продължи, на вратата се чува три отсечени удара.

Майстер с тревога в гласа попита:

— Кой е там?

Отговори му плътен мъжки глас:

— Трябва да говоря с вас, Майстер!

Морис отиде до вратата и я отвори. На прага го гледаха тъмните проницателни очи на инспектор Блис.

— Вие ли сте? — промълви Майстер.

Блис се усмихна горчиво, показвайки белите си равни зъби.

— Пазя ви от Фантома — каза той рязко. Погледът му се плъзна към развълнуваното момиче.

— Не смятате ли, госпожице Ленли, че и вие се нуждаете от охрана?

Тя поклати отрицателно глава.

— Аз не се боя от Фантома. Зная, че на мен той не би сторил нищо лошо.

Блис се усмихна загадъчно.

— Нямах предвид Фантома! — каза той, като не сваляше поглед от Морис Майстер.

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕТО НА БЛИС

На следващия ден Морис влезе в кантората си и като се приближи до Мери, се опита да я прегърне.

Тя се обърна и строго го погледна.

— Морис — каза тя, — историята с чека, която ми разказахте вчера, истина ли е? През цялата нощ мислих за това и съм много разстроена.

Морис кимна с глава.

— Нужно ли е да вечерям с вас тази вечер? И сега никой няма да ни пречи и можем да поговорим съвсем спокойно.

— Вие забравяте, скъпа Мери, че тук има хора, които могат да подслушат разговора ни — започна той със сподавен шепот. — Аз ви обичам, Мери!

— Какво искате да кажете с това? — прекъсна го тя със сериозен глас. — Искате да кажете, че толкова ме обичате, че искате да се ожените за мен?

— Ами... разбира се — избъбри той смутен. — Аз съм влюбен във вас, но не мога да се реша да се ожения на тези години. Всъщност, женитбата е една подробност, която за двама души, които се обичат от сърце, няма никакво значение.

— Значи, доколкото разбирам, вие нямате никакво намерение да се ожените за мен? — каза Мери спокойно. — Правилно ли съм ви разбрала?

Тя стоеше близо до него, а в очите ѝ се четеше едва сдържан гняв. Никога не беше изглеждала толкова красива.

Той я сграбчи в обятията си и тя с мъка се освободи от него.

— Сега всичко ми е ясно — гневно извика Мери. — Знайте, че няма да дойда на вечеря.

Майстер продължи с тих глас.

— Нима не разбирате, скъпа Мери, че желая единствено вашето щастие, искам да напуснете онази ужасна малка квартира, в която живеете сега. Знаете какво е направил вашият брат. Сега той е

свободен, но в случай на ново обвинение не забравяйте, че той ще трябва да излежи и старото, и новото наказание. Представете си само, че предявя обвинение към него за подправяне на чека. Давате ли си сметка, че това би означавало седем години каторга за него, плюс още две и половина от старото наказание. Това прави девет години и половина. Когато го видите отново, младостта ви ще е отминала.

Морис видя, че Мери стоеше бяла като платно и всеки момент щеше да припадне.

— Може би вече гледате по друг начин на нещата — продължи той.

На лицето ѝ беше изписано, че е готова на всякакви жертви, само и само да спаси брат си.

— Нима не съществува друг начин, Морис? — започна тя със слаб глас. — Кажете само какво бих могла да направя за вас. Готова съм да стана ваша икономка, прислужница даже, ще бъда най-добрият ви приятел, стига само да пожелаете.

Морис се усмихна.

— Скъпа, Мери, вие ставате сантиментална, необходими ли са толкова приказки само защото съм ви поканил да вечеряте с мен.

— А ако попитам Джон?...

— По-добре не го намесвайте — прекъсна я той. — Ако го попитате, той ще дойде тук и ще започнат още по-мелодраматични разговори... А ако това стане, ви предупреждавам, че ще позвъня в полицията, а това ще бъде гибелно за него. Надявам се, че разбрахте много добре за какво става дума.

Тя печално кимна с глава.

В пет часа Морис Майстер ѝ каза, че може да си отива. Главата я болеше много и не беше в състояние да работи: буквите танцуваха пред очите ѝ. Мери с облекчение излезе на улицата. Беше паднала гъста мъгла, така характерна за Лондон през това време на годината, и тя не виждаше нищо на няколко крачки пред себе си.

Хрумна ѝ да разкаже всичко на Алън, но после помисли, че ако Морис узнаеше за това, с брат ѝ беше свършено.

Може би щеше да разкаже всичко на Джон, но той не беше вкъщи. Беше ѝ написал бележка, че е на гости в един от бившите им съседи.

Уморена и огорчена, Мери влезе в стаята си и тъкмо щеше да си ляга, когато при нея се появи прислужницата и ѝ съобщи, че я търси един господин с черна брада.

Мери изтича бързо в антрето.

— Не се познаваме добре — започна човекът, който стоеше на вратата. Това беше самият инспектор Блис.

Сърцето ѝ се сви от неясна тревога: тя недоумяваше какво прави тук този детектив от Скотланд ярд. Може би Морис го беше изпратил, за да арестува Джон...

— Влезте, моля ви се — каза тя с треперещ глас.

Блис влезе в стаята, без да вади цигарата от устата си, и с уморен жест свали шапката си, като че ли и тази проста вежливост му струваше огромно усилие.

— Брат ви днес или вчера е пуснат от затвора — започна направо той.

— Вчера. Едва от снощи е у дома.

За нейно голямо учудване той не каза нищо повече за Джон, а извади от джоба си сутрешен вестник и като го сложи пред нея на масата, ѝ показа един материал, поместен на първа страница. Мери го прочете.

— Какво означава това? — попита тя.

— Точно това исках да ви попитам и аз. Материалът несъмнено е поместен от Фантома и е предназначен за жена му или обратното. Използван е шифър, който е бил оставен тук, във вашата квартира, миналата седмица. Моля ви, ако знаете нещо за него, разкажете ми.

— Много съжалявам, че не съм в състояние да изпълня молбата ви, господин Блис — отговори Мери, — но този шифър беше откраднат и аз мислех, че...

— Че аз съм крадецът... — прекъсна я той с горчива усмивка. — Значи, вие не повярвахте на разказа ми, че съм видял човека, който влезе в жилището ви. Госпожице Ленли, имам основания да предполагам, че този шифър не е откраднат и сега се намира тук, в тази квартира, и навярно вие знаете къде е.

На Мери ѝ се стори, че той иска само да я изпита.

— Шифърът не е тук — спокойно възрази тя. — Беше откраднат онзи ден, когато се върнах и забелязах, че някой е влизал в дома ми и е преровил всичко.

Блис я погледна странно и Мери се зачуди недоверие ли се четеше в погледа му, или нещо друго...

— В такъв случай единствено Фантома и жена му знаят този шифър — каза той.

— А може би и човекът, когото сте видели да влиза в квартирата ми?

— По всяка вероятност това е бил самият Фантом — каза той, без да сваля очи от нея. — Кажете ми, госпожице Ленле, много ли се боите от Фантома?

Мери се усмихна.

— Трябва да ви призная, че изобщо не ме е страх от него — каза тя. — От всичко, което съм чувала, смятам, че той никога няма да направи нещо лошо на една беззащитна жена...

— Радвам се, че имате такова добро мнение за този негодник — каза Блис. — Боя се, че аз не го споделям... А какво мислите за Морис Майстер?

Без да дочака отговор, Блис продължи:

— Внимавайте за брат си. Той няма силна воля и лесно може да попадне под лошо влияние.

Блис тръгна към вратата, но се обърна.

— Славен човек е този Уембъри, нали? — каза той. И без да дочака отговор, напусна стаята.

След излизането на Блис Мери си спомни, че трябваше да ходи на пазар. Магазините затваряха обикновено в седем часа и тя побърза да излезе. Внимателно избираше продуктите: беше решила да приготви любимото ядене на Джон.

На връщане, вече близо до квартирата си, тя забеляза пред себе си високата фигура на доктор Ломънд. Мери смяташе да мине незабелязано покрай него, но той я извика.

— Приятно е човек да срещне такава очарователна млада домакиня. — И после продължи: — Интересува ме посещението на Блис у вас, като познат ли дойде, или по работа.

— Значи вече ви е известно, че господин Блис е бил у дома?

Старият доктор кимна.

— Той през цялото време се навърта тук... А когато влезе у вас, се сблъска с мен и дори ме поздрави. Много ме интересува този

детектив — каза докторът. — Той е толкова тайнствен, а тайнствените неща винаги привличат такъв стар и любопитен човек като мен.

Мери се раздели с него и побърза да се прибере вкъщи. Тя пристигна едновременно с Джон, който беше в прекрасно настроение. Отдавна не го беше виждала толкова весел. Той се пошегува над покупките ѝ и после каза нещо, което накара сърцето ѝ силно да забие.

— Този Уембъри не е лошо момче. Като го споменах, си спомних, че трябва да отида при него да се регистрирам.

Мери беше много доволна да чуе това. Но после каза:

— Ти излезе от затвора предсрочно, нали, Джон? Ако сега нещо се случи... Искам да кажа, че ако отново направиш някоя глупост, трябва да се върнеш в затвора и да излежиш и остатъка от присъдата си, нали?...

— Ако не се държа добре? — попита я той рязко. — Какво искаш да кажеш с това?

И после прибави съвсем спокойно.

— Не се притеснявай... След времето, прекарано в затвора, имам намерение да водя най-порядъчен живот.

— Но ако ти...

— Разбира се — прекъсна я той, — ще трябва тогава да излежавам целия останал срок плюс новото наказание. Но да не говорим за това, защото засега съм много далеч от извършването на каквото и да е престъпление. Надявам се, че след една или две седмици ти ще прекратиш работата си при Майстер. Откровено казано, той въобще не ми харесва.

— Зная, Джон, но...

— Много ще се зарадвам, ако ми кажеш, че никога не си работила при него вечерно време.

Мери все още можеше да отговори отрицателно на този въпрос и да разсее подозренията на брат си.

— Много се радвам да чуя това, скъпа Мери. Бих те посъветвал да се виждаш с Майстер само във връзка със служебните си ангажименти.

Докато разговаряше със сестра си, Джон през цялото време обмисляше как да ѝ каже, че му се налага да излезе вечерта... Най-после той се реши:

— Може би тази вечер ще се прибера късно, ще вечерям с един мой стар приятел. Надявам се, че нямаш нищо против?

Тя поклати глава отрицателно.

— Разбира се, че не, Джон. Кога смяташ да се върнеш?

— Не по-рано от полунощ, а може и по-късно.

Сестра му на свой ред се чудеше как да обясни собственото си отсъствие от вкъщи тази вечер.

— В такъв случай аз ще прекарам малко време с приятелките си.

— Старай се колкото се може повече да се веселиш, скъпа сестро — отвърна ѝ той и се отправи към стаята си.

Джон излезе към осем часа и Мери със свито сърце зачака срещата с Морис. През цялото време тя се питаше какво би казал за постъпката ѝ Алън, човекът, който толкова я обичаше.

Тя затвори очи, като че ли искаше да се скрие от някакво кошмарно видение. Преди мислеше, че часовете, прекарани в сградата на съда в очакване на присъдата на Джон, бяха най-мъчителните в живота ѝ. Но сега ѝ се струваше, че всичко лошо тепърва предстои. И може би вече беше съвсем близо...

ТАЙНСТВЕНИЯТ ЛЕТЕЦ

С напредването на вечерта мъглата ставаше все по-гъста и по-гъста. Час след разговора на Мери с брат ѝ един автомобил си пробиваше път през лепкавата влага и накрая спря безшумно до една изоставена къща. През войната тук е имало летище, после тази ивица земя на няколко пъти е минавала от едни ръце в други и вече никой не си спомняше името на истинския ѝ стопанин.

Шофьорът угаси фаровете и тръгна към сградата. Той чу кучешки лай и от мъглата се обади глас:

— Вие ли сте, полковник Ден?

— Да — беше отговорът.

— Пригответе самолета ви, в пълна изправност е, обаче не ви съветвам да летите за Париж точно тази нощ. Мъглата е прекалено гъста и по сведения на метеорологичната служба тя се издига на височина две хиляди метра и така чак до Ламанша.

— В такъв случай ще се позабавявам добре — отговори весело човекът, когото другият нарече „полковник Ден“. — Полетите в гъста мъгла са точно моята специалност.

Другият измърмори нещо за това, че всеки е свободен да постъпва, както намери за добре, и замина напред, осветявайки пътя си с малко фенерче.

Яката на палтото на полковника беше вдигната така, че лицето му не се виждаше. Човек можеше да забележи единствено блясъка в очите му, останалата част от лицето му беше в сянката на мека шапка, прихлупена ниско над веждите.

— Чудесна машина — каза механикът, докато правеше последните приготовления. — Чистих и изпробвах мотора цяла сутрин.

По време на войната той беше служил във въздушните войски, а сега работеше в един гараж и живееше недалеч оттук, в малка къща. Славеше се като най-добрия механик на самолети в цяла Англия.

— Днес тук идва полицията, господине — продължи той. — Разглеждаха всичко наоколо и непременно искаха да разберат кой е собственикът на тази машина. Казах им, че сте вие — бивш офицер от военновъздушните сили, но право да си кажа, и аз самият не знам кой сте всъщност!

Човекът срещу него тихо се разсмя.

— Грин, по-добре ще е за вас да не се задълбочавате толкова. Плаща ви се достатъчно добре, за да мислите единствено в изправност ли е машината и дали резервоарите са пълни.

— Правих най-различни предположения — не спираше Грин.

— Смятах дори, че се готвите да бягате на континента, но това в края на краищата действително не е моя работа и не ме засяга. — После той изведнъж промени темата на разговора.

— Чували ли сте някога за Фантома, господине? Всички вечерни вестници пишат за него.

— Какъв е този Фантом? — попита полковникът.

— Това е човек, който непрекъснато променя външността си до неузнаваемост, полицията го преследва от дълги години, но уви, безрезултатно — обясни Грин.

Той беше от онези хора, които живо се интересуваха от престъпления и замесените в тях лица. Не само си спомняше всички извършени през последните двадесет години убийства, но можеше без грешка да назове извършителите и колко години присъда са получили.

— Този Фантом, казват, е служил във въздушните сили — продължаваше приказливият механик.

— Никога не съм чувал за него! — отсече полковникът.

Той влезе в хангара и започна внимателно да разглежда машината. Изглежда, огледът го задоволи, защото се обърна към механика:

— Чудесно, всичко е в пълна изправност. Не знам точно кога ще излетя тази нощ, тъй че изкарайте самолета, за да бъде готов за полет. — Полковник Ден извади от джоба си връзка банкноти и ги подаде на механика с думите:

— Щом сте толкова любопитен, приятелю, то ще ви кажа, че се готвя да летя с една млада дама. Не е ли романтично?

— Вероятно тя бяга от мъжа си — не преставаше да любопитства Грин.

— Да, тя наистина е омъжена — съгласи се полковникът. — Във всеки случай със сигурност мога да ви кажа, че колкото по-гъста е мъглата, толкова по-добре. Може да тръгнем към Франция или Белгия, а може и към Северна Африка... Кой знае? Не мога да ви кажа кога ще се върна обратно, но ще ви оставя достатъчно пари, за да живеете добре поне една година. Ако не се върна след десет дни, съветвам ви да напуснете и да държите устата си здраво затворена. Бог знае, може някога пак да се срещнем.

Той тръгна обратно към автомобила и Грин с присъщото си любопитство през цялото време се стараше да разпознае скритото му лице. Никога не беше виждал на дневна светлина лицето на полковника. Той идваше нощем с прихлупена над очите шапка и облечен с широко палто. Струваше му се, че клиентът му е с брада, но досега не му се беше удало да надникне зад вдигнатата яка и да се увери в това.

— Ако се върнем отново на Фантома — започна Грин.

— Грин! Не знам нищо за този Фантом, освен че е много опасен човек. Страшно е дори само да се мисли или да се говори за него. Съсредоточете се върху самолетите, те са по-безопасни.

СЕМ ХЕКИТ СЕ ГОТВИ ЗА КАНАДА

Един ден, докато вървеше по улицата, Сем Хекит видя плакат, който възхваляваше живота в източните прерии на Канада. Оттогава не го напускате мисълта да емигрира в тази страна и там да започне да се занимава с фермерство.

Обаче за такова едно пътуване му трябваше пари, а за закупуване на земя — още повече. Отношенията му с Майстер ставаха все побтегнати и той реши, че няма да е голям грях, ако напусне дома на господаря си, като отнесе със себе си няколко скъпи предмета. Най-много го съблазняваше металната кутийка, в която Майстер държеше парите си. Сумата, която се намираще във второто чекмедже, винаги беше значителна. Не трябваше да се губи време — Хекит започваше да се озлобява срещу Майстер, който като че ли нарочно не го оставяше никога сам вкъщи.

Най-после той избра подходящия момент — Морис беше седнал на рояла и изглежда беше забравил всичко наоколо. Хекит пристъпи към изпълнение на плана си, но точно в този момент музиката изведнъж спря и Сем видя, че господарят му е заспал на рояла.

Хекит имаше голям опит в тези работи, ето защо беше направил някои приготовления: беше закачил една жица за решетката на прозореца, която Майстер наскоро беше поставил за по-голяма сигурност на жилището си. Ако дръпнеше тази жица, той можеше да освободи прозореца от решетката и по такъв начин лесно да се вмъкне през него, без да бъде забелязан. Точно този план той приведе в действие и наистина скоро се озова в стаята.

Първото нещо, което направи, беше да угаси електричеството. Огънят на камината хвърляше съвсем слаба светлина, но това беше достатъчно за Хекит, който беше свикнал на такъв „нощен труд“.

Стигна до масата, напипа второто чекмедже и с отвертката, която винаги носеше със себе си, леко го отвори.

Сем веднага намери кутийката и парите, но не се задоволи само с тази плячка. Отдавна беше хвърлил око на среброто и реши да вземе

няколко неща с по-голяма стойност. Беше си приготвил малък куфар и набързо започна да го пълни с вещи, след което предпазливо започна да отстъпва към прозореца.

Хекит беше точно до тайнствената врата, чието значение така и не беше разбрал, когато чу слаб звук и замръзна на мястото си. Помисли, че шумът може да е от въгленче, паднало от камината. Изведнъж почувства студена и силна ръка, която го хвана за лакътя. Сем стисна зъби и задържа вика си. Със силно движение той успя да се освободи.

Кой би могъл да бъде?... Не различаваше нищо, но чуваше нечие учестено дишане. Сем се спусна към прозореца и след секунда беше на свобода. Спусна се да бяга, без да се обръща, защото чувстваше, че е избегнал смъртна опасност. Сети се само за едно обяснение: Фантома беше дошъл за Майстер...

АЛЪН В ЗАТРУДНЕНИЕ

На следващия ден вечерта Алън Уембъри беше у Майстер по негова покана. Морис беше много разстроен.

— Извинете, че трябваше да ви обезпокоя, инспекторе — започна той.

Алън седеше мълчаливо.

— Работата е там, че аз трябва да изпълня много тежък дълг!... Много тежък!... Да ви призная, правя това с огромно нежелание, но нямам друг избор!

Алън пак не каза нищо и остави Майстер да разкаже какво го измъчва.

— Касае се за Джон Ленле... Вие разбирате колко ми тежи това, Уембъри!... Полицията ме подозира, напълно неоснователно, но все пак...

Алън недоумяваше докъде ще стигне Морис с това предисловие.

— Вие сам разбирате, че не мога да рискувам — продължаваше Майстер. — Може би преди няколко седмици бих поел известен риск заради Мери... т.е. госпожица Ленле... Но сега просто се страхувам... И ако зная, че се готви престъпление, то съм длъжен да предупредя...

Алън чак сега разбра. Но продължаваше да мълчи.

— Нали разбирате? — нервно попита Майстер.

— Давайте нататък? Какво престъпление подготвя Ленле?

Майстер въздъхна дълбоко.

— Мисля, че знаете, че случаят с бисерите на госпожа Дарнлей не е първата кражба на Джон... Та той обра и госпожица Уолтър преди близо година...

Уембъри кимна с глава. Госпожица Уолтър беше ексцентрична стара мома, която притежаваше голямо богатство. Къщата ѝ беше същински магазин за скъпоценни вещи. Кражбата, за която говореше Майстер, беше извършена преди около една година. Бяха изчезнали скъпоценности за осем хиляди лири стерлинги.

— И сега вие искате да уведомите полицията за това, че Джон е участвал в тази кражба? — студено попита Алън.

— Сведенията, които искам да дам, се състоят в следното: вие вероятно помните, че на крадците беше попречено и че трябваше да бягат... Сигурен съм, че откраднатото е някъде наблизо!

— Все още не мога да ви разбера?

Майстер се обърна и сниши гласа си:

— От няколко думи на Джон заключих, че тази вечер той ще отиде на Камден Кресент, за да прибере тези вещи... Той взе от мен ключа от съседната къща, която стои празна и по една случайност е моя. Предполагам, че вещите са скрити на покрива на номер 57... Мисля, че трябва да пратите един от вашите хора да дежури там...

— Разбирам — отвърна Алън.

— Не искам да мислите, че желая злото на Джон... Но вие разбирате, че аз съм длъжен да го направя...

Алън се върна в службата си замислен. Най-лошото беше, че нищо не можеше да се направи: вероятно Майстер вече беше съобщил на шефа му, че е дал сведения. Да предупреди Джон значеше да бъде уволнен.

Той изпрати един полицаи на покрива на къщата на Камден Кресент, посочена от Майстер.

Доктор Ломънд веднъж му беше казал, че се учудва защо полицията е жестока по отношение на дребните престъпници и безмилостна към младите, които извършват незначително престъпление за пръв път.

Алън се чудеше дали не е станал и той така жесток, както някои негови колеги, и не трябваше ли да проявява повече разбиране?...

Размишленията му бяха прекъснати от появата на Джон, който дойде да се регистрира и да покаже документите си. Той се приближи до Алън и го поздрави с ръкостискане.

— Чух, че сте се върнал, Ленле — каза Алън, — и ви поздравявам.

Алън обмисляше как да го предупреди.

— Къде мислите да ходите тази вечер? — направо попита той.

— При приятели — отговори Джон. — Защо ме питате?

Алън се обърна към дежурния сержант и попита:

— Да знаете за колко време се отива пеша до Камден Кресент?

— За не повече от десет минути — отговори сержантът.

— Не е далече — отбеляза Алън, гледайки Джон. — Само десет минути път дели Камден Кресент от полицията...

Джон не каза нищо.

— Аз искам да направя малка разходка — каза Алън. — Имате ли нещо против да тръгнем заедно?

Джон го погледна подозрително.

— Съжалявам — каза той, — но приятелите ми ще ме чакат.

Алън се опита отново да го предпази.

— Помня, Джон — каза той, — че бяхте отличен бегач и даже вземахте награди. Нали?

— Да, участвах в състезания и взех няколко купи.

— Ако бях на ваше място, бих изтичал право вкъщи и бих останал цяла вечер у дома...

Сержантът попита учудено:

— Но защо?

— А ако изведнъж получите покана или ви дойдат гости?

Джон вече си тръгваше.

— Лека нощ, Джон, ако не ви видя повече днес — сериозно каза Алън.

Младият Ленле излезе. Алън се чудеше дали той е разбрал предупреждението му. Като полицейски офицер не можеше да направи повече, въпреки че предчувстваше, че тази нощ ще се случи нещо.

БЛИС СЕ ДЪРЖИ СТРАННО

Ломънд влезе в участъка и прекъсна размишленията на Алън. Докторът се оплакваше от времето и се готвеше да се разположи удобно в креслото, когато в коридора се чуха стъпки и в стаята връхлетя Майстер. Палтото му беше разкопчано, шапката паднала на тила — беше странно да се види това конте в такъв небрежен вид. Влизането от тъмната улица в ярко осветената стая като че ослепи Майстер и той дълго се вира в доктора, преди да го разпознае.

— А! — извика той. — Каква среща! Слуга на медицината и слуга на правосъдието!

После се обърна към Алън:

— Арестуваха ли го вече?

— Ако сте дошъл тук само за да разберете това, било е напразно. Можехте просто да позвъните по телефона — сухо отбеляза Алън.

— Не, не затова дойдох тук — отвърна Майстер и Алън забеляза в очите му пламъчето, което се явяваше в моментите, когато беше под въздействието на кокаина. — Дойдох да кажа, че Хекит — този жалък страхливец — избяга и ме остави сам в къщата!... А аз съм толкова раздражителен, че всеки звук ми действа на нервите, било то проскърцването на стол, пращането на огъня в камината, свистенето на вятъра...

В това време на вратата се появи човек, когото никой от присъстващите не забеляза. Инспектор Блис надникна в стаята и съвсем безшумно се скри.

Майстер продължаваше с оплакванията си:

— Нервите ми са в такова ужасно състояние, че непрекъснато чувствам някаква смъртна опасност...

Изведнъж той се залюля и загуби съзнание. Алън успя навреме да го задържи. За щастие, докторът беше тук и можа да му помогне.

Дежурният сержант извади от масата си шишенце амоняк, което пазеше за нервни дами.

— Какво му стана? — попита Алън.

— Действието на наркотика — сухо каза докторът. — Свалете го в кабинета на инспектора, ще се оправи след няколко минути.

Докторът наблюдаваше как изнасяха Майстер от стаята и поклати глава. После излезе, изправи се до вратата и се вгледа в тъмния коридор.

— Какво има, докторе? — попита Алън.

— Той пак е тук! — прошепна докторът.

— Кой?

— Той наблюдава участъка през цялото време, откакто е влязъл Майстер!

После Ломънд се върна в стаята, придърпа стола към огъня и седна.

— Кой е този тайнствен наблюдател? — с усмивка попита Алън.

— Не зная. Стори ми се, че много прилича на Блис. Той не ме обича, макар че наистина не разбирам защо...

— А вие познавате ли някого, когото той да обича? — попита Алън. — Той е странен човек.

— Чух за него чудновати работи днес в клуба — отбеляза докторът. — Срецнах един господин, който го е познавал във Вашингтон и се къльне, че е видял Блис в отделение за душевноболни в болницата в Бруклин.

— Кога е било това?

— Точно това е странното. Той твърди, че било преди две седмици.

Уембъри се усмихна.

— Но той отдавна се върна тук...

— А вие познавате ли добре Блис?

— Не, не мога да кажа, че го познавам добре. Не бях го срещал до завръщането му от Щатите... Той е много по-възрастен от мен...

В това време в стаята влезе самият инспектор Блис. Отиде направо при дежурния сержант и каза рязко:

— Нужен ми е пистолет.

— Извинете, но... — започна сержантът.

— Нужен ми е пистолет! — този път извика Блис.

Алън се намеси, обръщайки се към сержанта:

— Как не разбирате: на инспектор Блис от Скотланд ярд е нужен пистолет... А защо ви трябва, Блис?

Блис се усмихна криво.

— Защо ме питате?... Нима това ви касае?...

— Разбира се — отговори Алън, — нали това е моят район?

Сержантът подаде на Блис пистолет.

— Във всеки случай, нямате нищо против, че съм го получил, нали? — попита Блис.

— О, разбира се, не! — бързо отвърна Алън.

Блис тръгна към вратата, но Алън го спря.

— Няма ли да се подпишете за получаването на оръжието, Блис. Струва ми се, че забравяте реда в полицията...

Блис веднага се върна.

— Да, нали дълго отсъствах от тази страна... Вие знаете това, нали...

В очите на доктора се появиха весели искрици.

— Добър вечер, господин Блис! — каза той.

— Добър вечер, професоре — отговори той с лека ирония. —
Още ли не сте хванали Фантома?

— Все още не — с усмивка отговори докторът. — Но въпреки това мога да твърдя, че съм в състояние да го пипна...

— Значи имате подозрения?... Така ли?

— Убеждение, напълно неопровержимо убеждение — тайнствено отговори докторът.

— Приемете съвета ми, докторе — забеляза Блис. — Оставете полицейската работа на професионалните детективи. Артър Милтън е много опасен човек... Впрочем, виждали ли сте скоро жена му?

— Да, а вие?

— Не. Аз даже и не зная с кого живее тя сега.

— Моля ви, не забравяйте, че говорите за мой личен приятел! — рязко отговори докторът.

Инспектор Блис се разсмя, а това рядко му се случваше.

— Аха!... И вас е оплела в мрежите си! Тя умее да покорява мъжките сърца.

— А вие не вярвате ли, че жените могат да имат просто приятели?

— О, как мога да не вярвам в това — рязко отговори Блис и като видя недоволното лице на Алън, добави. — И вие ли сте от сантименталните хора, Уембъри?

— Може би — сухо отговори Альн.

— Известно ли ви е, че госпожица Ленле работи в кантората на Майстер и че той е луд по нея? — продължи Блис. — Това е много романтично! Дъщерята на известен благородник и стар мошеник — укривател на крадени вещи...

— А вие никога ли не сте бил влюбен, инспекторе? — попита Альн.

— Аз?... Блис отново се разсмя. — О, не! Жената, която би ми взела ума, още не съществува...

И той тръгна към вратата.

— Какво мислите да правите сега? — попита Альн.

— Това, което би трябвало да правите вие — отговори Блис ядосано.

ДОКТОРЪТ СЕ ОТКАЗВА ОТ ОБЯДА

Дежурният сержант беше изненадан от посещението на Блис.

— Странно, че инспектор Блис не познава нашия ред — каза той, обръщайки се към Алън.

— Що се отнася до Блис, много неща ми се струват странни — замислено каза Алън.

Докторът се приближи до вратата на кабинета, където бяха отнесли Майстер. Морис вече идваше на себе си.

Когато Ломънд се върна при Алън, влезе един полицай и пошепна нещо на ухото на инспектора.

— Искате да ме види дама? — попита Алън.

В този момент в стаята влезе Кора, елегантна, както винаги. Веждите ѝ бяха свити сърдито: беше недоволна от нещо, но се стараеше да придаде равнодушен израз на лицето си.

— Вероятно паметта ви е много къса, докторе — каза тя, като му хвърли гневен поглед.

Алън имаше чувството, че докторът много се увлича по младата жена.

— Какъв е проблемът? — попита докторът, като хвана протегнатата ръка на красавицата.

— Не може жена да чака мъж повече от един час — ядосано отбеляза тя.

— Простете — извика докторът. — Съвсем забравих, че ви бях поканил да обядваме заедно. Извикаха ме тук и аз забравих... За Бога, простете ми.

— Но аз умирам от глад — продължаваше Кора с недоволен глас. — Нищо не съм яла от сутринта...

— Бедната!... Как ми е жал за вас. Може би ще можете да обядвате сама?

— Предпочитам да обядвам във ваше присъствие.

— Не мисля, че това ще е безопасно за мен.

— Нима предполагате, че бих могла да ви отровя?

— Кой знае!... Може би ще отровите душата ми...

Алън мълчаливо слушаше този разговор.

— Надявам се, че ще се смилите над бедната жена и ще я заведете да обядва — с умоляващ глас каза Кора.

— Страшно ми се иска, но...

— Слушайте, докторе, вие няма да плащате обяда — не спираше тя.

Докторът се разсмя.

— Разбира се, това е много примамливо, но имам спешна работа. Усмивката изчезна от лицето ѝ.

— Работа... — Тя горчиво се разсмя и тръгна към вратата. — Зная що за работа... Вие се мъчите да хванете Артър Милтън! Ето вашата работа, към това са насочени всичките ви усилия.

— Къде отивате сега, драга Кора? — попита я докторът с тревожен глас.

Тя му хвърли гневен поглед.

— Мисля, че за обяд вече е късно, но се надявам, че някой от приятелите ми ще ми предложи вечеря и ще ми изсвири на рояла любимите пиеси.

Докторът излезе с нея и дълго гледа подире ѝ.

В това време в стаята влезе Джон, воден от един полицаи.

— На покрива на Камден Кресент №57 този младеж излезе от една вратичка на съседния дом — №55, и започна да търси нещо зад водосточната тръба.

Джон стоеше неподвижно, с наведени очи, слушаше равнодушно разказа на полицаия, а после погледна Алън.

— Благодаря ви, Уембъри — каза той. — Ако бях страхливец, а аз не съм, сега нямаше да стоя тук.

Сержантът седна до масата и записа името и адреса на Джон.

— Кой ме предаде? — попита младежът.

Алън мълчеше.

— Този път аз ще ви защитавам пред съда, драги Джон — каза влезлият Майстер. Той се обърна към полицаия:

— Погрижи се да не се нуждае от нищо в затвора... Храната му да бъде за моя сметка.

— Майстер! — високо извика Джон. — Зад тръбата нямаше нищо!

На лицето на Майстер се изписа недоумение.

— Нямахте нищо?... Не разбирам какво искате да кажете, драги Джон?

— Наясно съм, че много рано излязох от затвора и попречих на някои ваши планове, Майстер!

И преди Алън да разбере какво става, Джон хвана Майстер за гърлото. След минута четиримата мъже се бореха на пода. В този момент вратата се отвори и на прага се показва инспектор Блис.

Той огледа борещите се, спусна се напред и издърпа Джон.

— Майстер ранен ли е? — попита Блис.

Джон, пребледнял от гняв, не сваляше очи от врага си.

— Как съжалявам, че не можах да го убия — простена той.

— Не е хубаво да бъдем егоисти, Ленле!

МЕРИ Е ГОТОВА НА ЖЕРТВА

По-късно Алън Уембъри вървеше към дома на Мери. Той трябваше да ѝ разкаже за случилото се. Напредваше бавно, сякаш за да отдалечи момента, когато щеше да ѝ съобщи ужасната новина.

Той позвъни на входната врата и чу скъпия му глас.

— Ти ли си, Джон? — попита Мери. — Мислех, че си взел ключ със себе си.

— Не, Мери, това съм аз — отговори Алън.

— Алън! — тя отстъпи крачка назад и сърцето ѝ се сви от тревога. — Случило ли се е нещо? Той е арестуван?

— Да — отговори Алън.

— За... фалшива полица?

— За фалшива полица? Каква полица?

— Нима не е за фалшификация? — попита тя учудено. После добави:

— Моля ви, Алън, забравете това, което току-що казах!...

— Разбира се, ще забравя, не се безпокойте!... Аз не зная нищо за фалшифициране!... Джон е арестуван, защото е заловен на покрива на чужда къща през нощта.

— За кражба!...

— Това още не мога да ви кажа. Но ще направя всичко възможно, за да облекча положението му. Ще отида при един познат адвокат и ще му поискам съвет... Във всеки случай той постъпи брутално с Майстер.

Алън ѝ разказа за сцената в участъка.

— Как!... Той се е бил с Майстер?... Той е полудял! Та нали е зависим от него... — тя изведнъж спря.

— Какво искате да кажете? Защо да е зависим от Морис?

Мери мълчеше.

— Имате предвид фалшификацията, за която споменахте преди малко, нали?

— Алън, нали ми обещахте...

— Разберете, драга Мери, че всичко, което кажете, ще бъде чуто само от Алън Уембъри — ваш приятел, а не от полицейския инспектор... Нима няма да ми позволите да ви помогна и няма да ми разкажете?

— Не, не мога, не мога — прошепна тя. — Морис няма да прости на Джон. Той е толкова отмъстителен! А досега беше толкова мил! Той искаше да помогне на Джон да купи чифлик и да се залови с птицевъдство...

Алън нямаше право и не разказа на Мери за предателството на Майстер.

— Доколкото разбрах — каза той, — на покрива зад водосточната тръба трябвало да има скрити вещи, крадени отдавна... Но в крайна сметка се оказало, че там няма нищо.

Мери беше подпряла глава на масата и тихо плачеше.

— Нима не мога да ви помогна? — попита я той с треперещ от възмущение глас. — Сега не гледайте на мен като на син на ваш стар служител или като на полицейски офицер, а просто като на ваш приятел, който... ви обича.

Мери не се помръдна и не се опита да се освободи от ръцете му, които обгръщаха раменете ѝ.

— Радвам се, че ви казах това — продължи той. — Цял живот съм ви обичал... Защо не отговаряте нищо, Мери?

Изведнъж тя го отблъсна и скочи. Очите ѝ бяха широко отворени.

— Не мога... не мога! — извика тя. — Не ме докосвайте, Алън, аз съм недостойна за вас. Мислех, че няма да има нужда да отивам, но сега виждам, че съм длъжна да го направя... заради Джон.

— Да направите какво?

Тя сграбчи ръцете му и извика:

— Алън, зная, че ме обичате... и съм щастлива... Но аз трябва да спася Джон.

— Кажете какво има? — разпитваше я той.

— Не мога — твърдо отговори Мери. — Трябва да направя това сама и никой не може да ми помогне.

Но не беше така лесно да убеди Алън.

— Вероятно става въпрос за Майстер и той ви заплашва с нещо, нали?

— Не мога да говоря за това с вас, Алън — каза тя с уморен глас.
— Мисля за Джон сега.

Но Алън не мислеше за Джон в този момент. Той я сграбчи в обятията си и я целуна по студените устни.

— Сега трябва да разбере някои неща относно делото на Джон — каза той. — Моля ви се, стойте тук, ще се върна скоро.

Мери искаше да го извика, но той вече беше излязъл.

ПОЛИЦАЯТ И АДВОКАТЪТ

Къщата на Майстер беше съвсем тъмна, когато Алън се приближи към нея. Дежурният полицай му съобщи, че е чул вътре да се свири на роял. Той имаше ключ от входната врата и Алън влезе.

Вратата на Майстер беше заключена. Алън почука силно.

— Кой е? — чу се разтревоженият глас на Майстер.

— Уембъри. Отворете вратата!

Той чу недоволно ръмжене и стъпките на Майстер, който отвори вратата. Стаята беше тъмна. Само една лампа светеше до рояла. Майстер беше пиян. В стаята се усещаше силна миризма на вино, търкаляха се празни бутилки. Алън завъртя ключа на лампата. Майстер учудено го гледаше.

— Неприятна ми е светлината — избърбори той. — Защо запалихте лампата? Изгасете я.

— Аз искам да ви виждам. А искам и вие да ме виждате...

Майстер го гледаше с безумен поглед.

— Отлично, г-н Уембъри! — каза той най-после. — Но може би ще ми обясните защо се разпореждате като господар в къщата ми: влизате, когато искате, палите лампа и т.н.

— Исках да говоря с вас по повод на един фалшифициран подпис — отговори Алън, като го гледаше изпитателно.

— Фалшив подпис? Какво искате да кажете с това?

— Добре знаете какво искам да кажа. За какво фалшифициране сте говорили с Мери Ленле?

Майстер веднага съобрази, че Алън нямаше да му зададе този въпрос, ако Мери му беше разказала всичко. Вероятно той все още не знаеше точно каква е работата.

— Вие идвате тук посред нощ и ме питате за някакъв фалшифициран подпис — престори се, че нищо не разбира, Майстер. — Та аз като адвокат съм имал толкова често работа с фалшиви подписи, че наистина не зная за кой именно говорите!

Очите на Майстер често поглеждаха към малката, покрита с бяла покривка маса в средата на стаята. Алън недоумяваше какво може да се крие под покривката: вечерята на Майстер или...

— Майстер, вие заплашвате с нещо Мери Ленле и аз искам да зная каква е работата. Молили сте я да направи нещо, което ѝ е неприятно... И дойдох да ви предупредя.

— Като полицейски служител?

— Като мъж. За отвратителната постъпка, която сте замислили. Предупреждавам ви, че ако причините зло на Мери Ленле, ще си изпатите.

— Това е заплашване? — каза Майстер с глас, който трепереше от притеснение. — Не забравяйте, че заплашваните обикновено живеят по-дълго от онези, които отправят заплашите... Мен са ме заплашвали цял живот, но нищо не ми се е случило. Заплашва ме Фантома, заплашва ме Джон, а сега и вие. Но на мен не ми пука от това.

— Да знаете, Майстер, че ако Фантома не успее да ви стори нещо, ще си имате работа с мен.

Майстер дълго гледа младия човек и направи усилие да се усмихне.

— Виждам, че сте влюбен в Мери Ленле. Това е най-забавното нещо, което някога съм чувал.

И Майстер се разсмя силно. Този отвратителен смях преследваше Алън, докато слизаше по стълбите.

Уембъри трябваше да се срещне със свой приятел адвокат. Той обсъди с него делото на Джон и остана много доволен от разговора.

ДЖОН ОТНОВО Е НА СВОБОДА

Алън се върна в участъка и погледна часовника. Беше отсъствал два часа.

— Идвал ли е Блис?

— Да, господине — отговори дежурният полицаи Картър. — Беше тук за няколко минути. Каза, че трябва да се види с арестувания.

— С кой именно?

— С младия Ленле. Дадох му ключа.

Алън се учуди защо инспектор Блис иска да се види с Джон.

— А дълго ли стоя там?

— Не, господине. Само около пет минути.

Алън погледна огъня и машинално избърса дъждовните капки от шапката си.

— Нищо ли не се случи в мое отсъствие? — попита той.

— Не, господине. Само един пияница буйстваше и трябваше да позвъня на доктор Ломънд, който веднага дойде. Впрочем, господине, ето какво намерих в документите на младия Ленле след вашето излизане.

Той взе от масата една картичка и я подаде на инспектора. Алън прочете няколко думи, нахвърляни набързо:

„Ето ключа. Можете да влезете, когато искате — №57.“

— Но това е почеркът на Майстер! — извика Алън.

— Съвършено вярно, господине — забеляза Картър. — А дом № 57 принадлежи на самия Майстер. Вероятно това ще се окаже от голямо значение за младия Ленле.

— Сигурно Майстер е бил много пиян, когато е написал тази бележка — каза той. — Това е първата му грешка.

Алън не беше юрист, но разбираше, че ако Джон е отишъл в дом № 57 по покана на самия собственик, то не може да бъде обвинен в кражба.

— Намерихте ли ключа? — попита той Картър.

— Да, господине.

Картър му подаде ключ с печат, на който беше написано името на Майстер.

Алън въздъхна с облекчение.

— Все пак, радвам се, че Ленле е затворен — забеляза той. — Беше така ядосан, че можеше да направи някоя глупост.

— Може би този Ленле е Фантома, господине? — попита Картър. Алън се разсмя.

— Не говорете такива глупости!

Едва беше успял да каже това и чу, че някой го извика: на вратата стоеше доктор Ломънд.

— Какво се е случило? — попита Алън.

— В коя килия е затворен Ленле?

— В номер осем, в края на коридора.

— Вратата на килията е отворена и килията е празна — извика докторът.

Картър изтича навън. Алън се спусна към телефона.

— Но той ще убие Майстер! — извика той.

От Скотланд ярд отговориха и Алън даде заповед да се съобщи на всички полицейски участъци за бягството на Ленле, след това изпрати един полицаи в квартирата на Джон, като го предупреди да бъде внимателен, за да не изплаши Мери.

Като остана сам с доктора, Алън започна нервно да снове из стаята.

— Не разбирам как е могъл да избяга? — каза той най-последно.

— По този въпрос аз имам някои предположения — отбеляза докторът. — Всеки път, когато пускате инспектор Блис до него, той изчезва.

Като произнесе тези пророчески думи, докторът излезе от стаята. На прага той трябваше да спре, за да пропусне Сем Хекит, когото двама полицаи водеха.

ХЕКИТ ПОМАГА НА ПОЛИЦИЯТА

Алън погледна Сем и неволно се усмихна.

— Добър вечер, г-н Уембъри — унило продума Хекит. — Защо тези хора не ме оставят на мира?... Защо постоянно ме преследват?...

— Видях го на главната улица — обясни единият от полицаите, — и го попитах какво носи в куфара. Той отказа да го отвори и искаше да избяга... Тогава го задържах.

— Това е лъжа — прекъсна го Хекит. — Разкажете първо цялата истина и не се излагайте пред свидетели. Та аз просто отговорих: „Ако ви е нужен куфарът, вземете го.“

— Млъкнете, Хекит — прекъсна го Алън. — Какво има в този куфар?

— Сега ще ви разкажа — бързо започна Хекит. — Право да си кажа, аз го намерих на улицата и нямам представа какво има в него...

— Може би най-лесно ще е просто да го отворим — каза Картър.

В следващия момент присъстващите забелязаха тенекиена кутийка. Полицаят я отвори и извади от нея дебела пачка банкноти.

— О!... Та това е кутийката, в която Майстер държеше обикновено парите си — учудено извика Сем Хекит. — По какъв начин е попаднала в този куфар?... Още една тайнствена история за вас, господин Уембъри.

— Не виждам в това произшествие нищо тайнствено — скептично забеляза Алън. — Какво още има в куфара?

Една след друга започнаха да се появяват сребърните вещи на Майстер.

— Сега вече пропаднаха всичките ми мечти за живот в прериите на Канада и вие сте виновен за това, г-н Уембъри — с комично-печално изражение на лицето нареждаше Хекит. — Никога вече няма да се върна в тази къща, където живее нечиста сила...

— Нечиста сила?... — попита Уембъри.

— Как не!... Исках да изляза от стаята, когато ме хвана една студена желязна ръка... Студена като ръката на мъртвец... Добре, че

успях да се откопча и да избягам.

В това време иззвъня телефонът. Полицаят взе слушалката.

— Обажда се Аткинс, дежурният в дома на Майстер — каза той.

Алън се спусна към телефона.

— Не можете да влезете при него?... Той не ви отговаря? Сигурен ли сте, че е в къщата?... Какво говорите? — продължаваше Алън разговора си с Аткинс. — Тази нощ в Дептфорд са видели Фантома?... Веднага идвам при вас!...

— Не зная чия студена ръка ви е хванала тогава в тъмнината, Хекит — каза Алън, — зная само, че сега ще дойдете с мен до дома на Майстер... Водете го.

Хекит се опита да се съпротивлява, но не можа да направи нищо. Изведоха го на улицата.

Алън тикна пистолета в джоба си и тръгна към вратата.

— Желая ви успех, господине — извика Картър.

Алън си помисли, че в този случай подобно пожелание не беше излишно.

Мъглата беше толкова гъста, че Уембъри реши да не използва автомобила и тръгна пеша. Пътят към дома на Майстер минаваше през Флендърс Ленд — най-глухата и крайна част на града, където дори полицаите нощем ходеха по двама.

Алън вървеше пипнешком през целия път, като се подпираше по оградите на къщите. По пътя срещна доктора и го помоли да тръгне с него. Алън едва го разпозна, и то след като почти се сблъска с него.

— Вие ли сте, докторе? — попита той, насочвайки към фигурата в мъглата джобното си фенерче.

— Струва ми се, че съм попаднал в ада — отговори докторът. — Обърках пътя и не зная даже къде сме...

— Вие сте на Флендърс Ленд — отговори Алън. — А тази улица ненапразно е наречена „Малкият ад“.

В това време се чу някакъв сподавен смях и един глас в тъмнината язвително произнесе:

— Той иска да хване Фантома!

— Чий е гласът? А този смях? — попита докторът.

— На тази улица на нищо не трябва да се учудвате — отговори Алън. — Тя е населена с най-долнопробни типове, които сега са се

събрали на праговете на къщите си и се надсмиват над акцията ни. Разбира се, те винаги се присмиват на полицията.

Някъде в една съседна къща свиреше стар грамофон. Отначало звуците се чуваха ясно, после замряха, като че ли вратата в къщата се затвори.

От другата страна се чу истеричен женски вик:

— Ето знаменития доктор!... Той е дошъл за Фантома!

Изглежда, че дори на доктора му стана неприятно, и той попита
Алън:

— Как могат да ни познаят в такава гъста мъгла?

Той почувства, че една ръка леко докосна рамото му.

— За Бога, не ходете по-нататък! — прошепна в ухото му развълнуван глас.

— Кора, нима искате да ме уплашите? — спокойно каза докторът и в гласа му се долавяше упрек.

Тя веднага изчезна.

Мъглата започна да се разсейва и от нея изплува къщата на Майстер, на чиято входна врата светеше лампа. Аткинс ги очакваше, но не можеше да им съобщи нищо ново.

— Не исках да чупя бравата, преди да сте дошли — поясни той. — Не се чуваше нищо през цялото време, освен рояла...

Алън се спусна към къщата. Хекит и придружаващият го полицай го последваха. Най-отзад вървяха Аткинс и докторът.

Алън изтича по стълбите и силно потропа на вратата. Отговор не последва.

— Дайте ми някакъв остър предмет и аз ще отворя тази врата — нерешително предложи услугите си Хекит.

Всички с нетърпение очакваха той да се справи с бравата. След малко вратата се отвори. В стаята светеше само една лампа и осветяваше фигурата на Майстер, седящ на рояла. Той беше с шикозен смокинг и изглеждаше така, сякаш е забравил всичко наоколо.

Алън го раздруса силно, но нямаше ефект.

— Слава Богу — чу се отзад гласът на Хекит. — Не мислех, че така ще се зарадвам, като видя жива тази стара птица.

Алън погледна полилея, който висеше сред стаята.

— Запалете лампата — каза той. После се обърна към доктор Ломънд. — Докторе, не можете ли да го разбудите?

— Често съм го виждал в това състояние — избъбри Хекит.

— Сем, покажете ни къде бяхте, когато ви е докоснала онази ръка — каза Алън.

— Аз бях тук, а ръката се пресегна оттук — отговори Хекит, показвайки тайнствената врата.

Алън видя, че вратата беше затворена, както винаги, и че ключът висеше на обичайното място.

СМЪРТТА НА МАЙСТЕР

Беше невъзможно някой да влезе през тази врата без помощта на Майстер.

Алън погледна малката масичка, сложена за вечеря. Той разбра, че Мери не беше идвала, и облекчено въздъхна.

После вниманието му беше привлечено от прозорците: тежките плюшени завеси бяха спуснати. Хекит също обърна внимание на това, защото той беше оставил прозореца отворен.

— Някой е бил в тази стая! — забеляза Сем. — Старецът не е могъл да се мръдне, а някой е затворил прозореца и спуснал завесите.

Той се приближи до тайнствената врата и пипна дръжката: тя беше покрита с пласт прах, което означаваше, че никой не е влизал или излизал оттук. Аткинс се въртеше около Майстер, опитвайки се да го разбуди, но усилията му бяха напразни. Алън отново погледна масичката, сложена за вечеря.

— Два прибора — избъбри той. — И бутилка френско шампанско.

— Вероятно е чакал дама за вечеря — забеляза докторът.

— Защо мислите така? — попита Алън. — И мъжете пият вино.

Докторът показа сребърната купа, пълна с бонбони.

— Но мъжете рядко ядат шоколад — забеляза той.

— Вие ставате истински детектив — измърмори Алън.

Докторът повдигна една от салфетките, под която се показа малка кожена кесийка. Той я отвори и всички видяха прекрасен брилянтен пръстен.

— Нима Майстер би направил такъв подарък на мъж? — не без ирония попита докторът.

— Не зная — сухо отговори Алън.

Майстер започна неспокойно да се движи и най-сетне забеляза, че стаята е пълна с хора.

— Колко е часът?

— Дванадесет и половина.

Изглежда, този отговор отрезви Майстер. Той скочи на крака и извика:

— Дванадесет и половина!... Значи тя е дошла вече?

— За кого говорите? — попита Алън.

Майстер поклати глава.

— Но тя ми обеща да дойде. Тя каза, че ще дойде тук в единадесет часа.

Алън видя, че той още не е на себе си, но все пак го попита:

— Не сте ли загубили кутийката с парите си?

Майстер веднага побърза да отвори чекмеджето и забеляза, че тя не беше на мястото си.

— Изчезнала е! — извика той и продължи, сочейки Хекит. — Ето го крадеца!

— Успокойте се, Майстер, ние вече го арестувахме — каза Алън. — Ще ви съобщя една по-неприятна новина... Фантома е в Лондон, по-точно в Дептфорд.

Майстер измънка нещо и се залюля. Той щеше да се свлече на пода, ако Алън не го беше хванал.

— Фантома! — извика Майстер. — Мъчно ще се добере до мен! Днес ме боли глава и ми е трудно да разсъждавам, но утре ще мога да ви дам известни указания относно това къде бихте могли да го заловите.

В този момент половината от лампите на полилея изгаснаха.

— Кой изгаси лампите? — попита Алън.

На всички в стаята им стана страшно, Алън Уембъри почувства, че не трябва да се губи време, защото опасността е съвсем близо.

— Никой да не мърда. Запазете спокойствие — прошепна той.

Едва успя да каже тези думи и в стаята настъпи пълен мрак.

— Нека никой да не мърда. Стойте всички спокойно... — прошепна Алън. — Аткинс, не сте ли пипали ключа?

— Не, господине.

— Може би някой друг?...

— Не, не — чу се от всички страни.

Над тайнствената врата се показа червена светлина. После се чу шум — сякаш някой внимателно я отвори и влезе в стаята.

— Аткинс, стойте до Майстер! — извика Алън. — Вървете край стената, докато стигнете до него! Никой да не мърда!

Алън чу ясно тихи стъпки по килима и учестено дишане. Изведнъж, за секунда, светлина от джобно фенерче освети вратата и пак изчезна.

Той осъзна, че сега може да достигне влезлия, но стоеше като закован. Най-накрая започна пипнешком да се движи напред, като се заслушваше за всеки звук.

Изведнъж ръката му се натъкна на нечие тяло... Той го хвана и едва не извика от изумление: беше тяло на жена... Тя се дръпна с всички сили.

— Коя сте вие? — задъхано попита Алън.

— Пуснете ме — тихо прошепна познат глас.

Алън продължаваше здраво да държи пленницата си, но точно в този момент се натъкна на острия ъгъл на дивана. Той силно удари крака си и неочакваната болка го застави да пусне жената.

Тя веднага изчезна и Алън продължаваше да блуждае в тъмнината...

Изведнъж страшен глас каза:

— Майстер, дойдох за теб!

Чу се откъслечна кашлица.

— Светнете най-последно! — извика Алън.

В този момент той чу шум от затваряща се врата.

— Запалете поне клечка кибрит! Нима никой няма джобно фенерче? — продължаваше Алън.

Лампата се запали така внезапно, както беше угаснала. Всички с учудване се гледаха един друг. В стаята бяха същите лица. Тайнствената врата беше все така затворена и ключът висеше на мястото си.

Алън озадачено се оглеждаше наоколо. Изведнъж той видя сцена, от която кръвта му се смрази: Майстер лежеше мъртъв, пронизан от острието, което винаги носеше в бастунчето си.

От улицата се чу смях, като че някой се смееше на сполучлива шега. На всички им стана неприятно и дори лицето на доктор Ломънд помръкна.

ФАНТОМА СЛИЗА ОТ СЦЕНАТА

Един час след като тялото на Майстер беше отнесено, Алън и полицаите обискираха къщата. Доктор Ломънд не беше нервен човек, но тази нощ му се причуваха някакви тайнствени звуци. Алън освободи полицаите и им нареди да пазят къщата, а сам уморено се отпусна на един стол.

— Драги Уембъри, нещо много ви притеснява и аз съм готов да се обзаложа, че причината се казва Мери Ленле!

— Да, току-що бях при нея — с уморен глас отвърна Алън.

— Сигурно тя влезе в стаята в оня страшен момент?

Алън учуден го погледна.

— Докторе, рискувам много, но ще ви разкажа всичко... Това, което стана тази нощ, може да провали цялата ми кариера, но да ви кажа право, този факт ми е безразличен. Да, тя беше... Мери Ленле.

Докторът кимна с глава.

— Така си и мислех — каза той.

— Беше дошла за чека, на който според думите на Майстер Джон е фалшифицирал подписа му. Разбира се, това е чиста измислица!

— Интересува ме начинът, по който тя е попаднала в стаята? — попита докторът.

— Мери беше така притеснена заради брат си, че не пожела да ми каже това — отговори Алън.

— Бедното момиче! — съчувствено каза докторът. — Но всичко е добре, когато свършва добре.

— Вие сте оптимист, докторе — забеляза Алън.

— О, да. Аз никога не губя надежда. Та нали Фантома свърши своята работа и сега вече всички са в безопасност.

— Когато той е наблизо, винаги съществува опасност... — започна Алън и вдигна глава. Стори му се, че чу ясно нечии предпазливи стъпки в къщата.

— Какъв е този шум? — забеляза докторът. — Като че ли някой ходи из къщата!

Алън скочи от стола и повика полицаия, който пазеше пред вратата.

— Нали горе няма никой от нашите хора? — попита той.

— Не, господине.

Алън пристъпи към вратата, отвори я и извика в тъмното:

— Има ли някой там?

Отговор не последва.

— Ще отида да погледна, вие останете тук! — каза той.

Когато се върна, беше пребледнял и силно разтревожен.

— Можете да си вървите — каза той, обръщайки се към полицаия.

— Горе беше отворен прозорецът. Вероятно е работа на някоя котка.

Доктор Ломънд втренчено гледаше младия човек.

— Но защо тогава сте така блед? Добре ли се чувствате?

— Да си призная, стана ми страшно — отговори Алън. — Този дом е дом на смъртта.

Този отговор обаче не задоволи доктора.

— Уембъри, вие сте видели някого горе? — забеляза той.

— Имате навика да отгатвате чужди мисли, докторе — започна Алън с леко треперещ глас.

— Да, и смея да твърдя, че в настоящия момент вие мислите за Блис.

Идването на дежурния полицаий избави Алън от необходимостта да отговори веднага.

— Току-що ми доложиха, че са видели някакъв човек да прескача оградата — каза той.

— Преди колко време?

— Преди не повече от пет минути, господине.

Алън не отговори, той беше погълнат от мислите си. В този момент на горния етаж отново се чуха стъпки.

— Този път това горе едва ли е котка — каза докторът.

— Най-добре е да отида да проверя по-внимателно — отговори Алън. — Но да си призная, докторе, страшно съм изморен от това нощно произшествие.

— И аз също — протягайки се, отвърна Ломънд. — На моята възраст е вредно да лягам толкова късно, ето защо смятам вече да си

тръгвам.

— Да прием по чашка преди това — настоя Алън и отиде да намери нещо за пиене.

Никой от тях не забеляза как инспектор Блис се приближи до прозореца откъм улицата, погледна в стаята и също така безшумно се вмъкна в нея.

— Знаете ли, докторе, аз не изпитвам към Фантома никаква омраза, въпреки че той е човек, който заслужава пълно презрение.

— Във всеки лош човек, с изключение на покойния Майстер, има и нещо хубаво, и обратното. Съществуват много добри хора, които носят в себе си доста отрицателни черти — заключи докторът.

— Длъжен съм да ви кажа нещо, Ломънд — с тайнствен шепот продума Алън. — Всъщност аз познавам Фантома!...

— Нима!...

— Да! — продължи Алън. — Аз го познавам добре и даже се радвам, че той уби Майстер.

Инспектор Блис, скрит зад завесата, наблюдаваше цялата сцена и не сваляше поглед от двамата.

— Доктор Ломънд, аз мога да кажа кой е Фантома — шепнеша тайнствено Алън.

Блис напусна скривалището си и с бързи крачки се приближи до доктора. В ръката си държеше пистолет.

— Вие, значи, можете да кажете кой е Фантома? — попита докторът.

— Това сте вие! — извика Блис и с бързо движение смъкна от главата му бялата перука.

Пред тях стоеше млад, строен мъж, с искрящ поглед.

— Аз съм тук заради вас, Артър Милтън — извика Блис. — Претърсете го! — обърна се той към Алън.

— Блис, вие казахте, че съм ви наранил с нож, когато сте се опитвали да ме арестувате, но добре знаете, че лъжете и че аз никога не употребявам това оръжие.

Блис се усмихна.

— Зная само, че най-накрая ви хванахме! Трябва да ви се признае, че добре измислихте разказа за Порт Саид — продължи Блис. — Вие действително сте срещнали там болния доктор Ломънд и след неговата смърт сте се възползвали от името и документите му. А през

цялото време се стараехте да прехвърлите подозренията върху мен, признайте си, „докторе“, че вие пуснахте на свобода младия Ленле.

— Да, това е така и не се разкайвам за постъпката си — съгласи се Фантома.

— Но аз ви хванах най-накрая! — извика радостно Блис. — И сега ще ви обвиня в предумишленото убийство на Майстер.

— Блис... — започна Алън.

— Оставете всичко на мен — рязко го прекъсна инспекторът. — Ако някога се нуждая от вашите съвети, то ви уверявам, че сам ще ви ги поискам.

По стълбите се чуха стъпки и след миг в стаята влетя Кора, която се хвърли в обятията на мъжа си.

— Артър! Артър! — хълцаше тя. — Аз те предупреждавах!

Инспектор Блис се опита да я отдели от мъжа ѝ.

— Почакайте още минута — каза Фантома и бързо се обърна към жена си: — Кора, спомняш ли си какво ми беше обещава?

— Не съм забравила — каза тя през сълзи и тъжно поклати глава.

Блис го погледна подозрително и отново се опита да отведе Кора.

Тя обърна към него обляното си в сълзи лице и каза:

— Вие желаете да го отведете отук и като див звяр да го затворите в клетка. Вие желаете жив да го погребете и мислите, че аз ще ви позволя да направите това!... Вие мислите, че аз спокойно ще гледам мъките му и няма да направя опит да го спася...

— Да, така мисля, от бесилката едва ли ще го спасите! — саркастично отговори Блис.

— Аз пък ще ви докажа, че съм способна на това — извика обезумялата жена.

Блис твърде късно забеляза пистолета в ръката на Кора. Тя стреля и Артър Милтън се свлече на пода.

— Уембъри! — извика Блис.

Алън се стрелна към Кора и двамата с големи усилия изтръгнаха пистолета от ръката ѝ. В това време те бяха забравили за Фантома, който изглеждаше смъртно ранен. Но тези няколко мига бяха достатъчни на Артър Милтън, който уж лежеше безжизнен, да скочи на крака и да изчезне през вратата.

— Господи, та той избяга! — ужасено извика Блис и грабвайки пистолета си, се втурна след него.

Кора се разсмя.

Вратата се оказа заключена.

— Натиснете силно! Заключил ни е от външната страна — крещеше Блис.

После той се обърна към младата жена и рече:

— Смахът ви ще е кратък, красавице.

Под двойния напън вратата се огъна и след минута Алън летеше надолу по стълбите след Фантома.

— Много сте умен, господин Блис, няма що! — все още, смеейки се, отвърна Кора — но Фантома е по-хитър от вас и вие няма да го хванете. Вкъщи го чака кола, няколко костюма, а на десет мили отук стои самолет, готов за път, и Фантома не се страхува да премине над Ламанша в тази мъгла. След час вече ще бъде далеч отук... Не си правете илюзии, че някой може да го залови.

— Вие сте арестувана, госпожо — злобно изсъска Блис, — а това, смятам, е достатъчно, той не би ви изоставил... Добре познавам Фантома.

Блис повика полицаи.

В стаята се появи полицейски офицер, готов да изпълни нарежданията му.

— Аз съм инспектор Блис от Скотланд ярд — бързо каза той. — Поверявам ви тази жена. Не я изпускате от очи!

След тези думи той се втурна след Алън в преследване на Фантома, като този път не пропусна да заключи вратата.

Кора се почувства изгубена. Тя натисна бравата, но напразно.

Младата жена изумено погледна как полицаят извади ключ от джоба си и с него отвори вратата. После свали от себе си полицейската шапка и пелерината. Чак тогава Кора позна мъжа си и се хвърли в обятията му.

— Всичко е наред, скъпа! — прошепна Артър Милтън, с прякор Фантома, и прегърна жена си. — Заминаваме на „сватбено пътешествие“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.